

Giới thiệu Dụ Chàng Cấn Câu

Dụ Chàng Cấn Câu của tác giả Cổ Linh là câu chuyện ngắn xoay quanh cuộc sống của họ từ khi thành thân và những lời đồn không tốt trước đó của nàng...

Hắn đường đường là một Vương Gia thống lĩnh một đại quân hùng mạnh mà giờ đây lại bị mắc bẫy tình bị gán ghép với một người con gái xấu xí ấy sao ??? Nhưng nếu không lấy thì đại nghiệp của cả gia tộc có thể sẽ bị lung lay. Hắn thờ dài và chấp nhận số phận...

Đêm động phòng, hắn nhẹ nhàng vén khăn che mặt tân nương từ lên thì vô cùng hoảng hốt trước một sắc đẹp hoàn toàn đi ngược với những gì đã nghe.!!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Chàng Cấn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nhất bái thiên địa -- nhị bái cao đường -- phu thê giao bái -- đưa vào động phòng!

Ở một loại tình huống, một câu nói cuối cùng, nhất định sẽ khiến cho tân khách tụ tập ở bốn phía xem buổi lễ và cười lớn kêu hoan hô, ầm ĩ muốn ép chú rể uống quá chén, muốn náo động phòng hoa chúc.

Nhưng hôm nay lại có điều bất đồng, hôm nay...Bắc Tống ngày 18, tháng giêng, năm thứ hai Cảnh Đức. Tại nơi biên cương hoang vắng này, ở nơi có khí hậu lạnh giá đất đai khô cằn, trong hôn lễ mà hai bên gia đình có thân phận cao quý đáng lẽ phải náo nhiệt, thế nhưng không có tiếng hoan hô, cũng không có ai nâng chén chúc mừng, tất cả mọi người đều giấu diếm ý cảm hận, chán ghét lẫn nhau. Trong không khí nặng nề, tân nương được tất cả mọi người đưa vào động phòng. Hai bên cẩn thận ngồi xuống, hai bên nhìn nhau nòng nọc dè dặt.

Chỉ có chú rể tựa hồ không bị không khí dè dặt này lấy nhiễm, giờ ly rượu lên bình tĩnh mỉm cười nhưng trong mắt hắn dường như không có nụ cười này.

"Mẹ nó! Tại sao là hắn?" Chú rể ở trong lòng cảm giận thầm mắng, hắn đường đường là Vương gia Đại Liêu quốc, thống lĩnh trăm vạn đại quân binh mã - Chấn Thiên tương quân mã ngay cả nương tử cũng không được tự mình lựa chọn. Chết tiệt! lão Hoàng đế biết tự mình nói sẽ không lay động được hắn, liền mang Thái hậu tới dọa hắn, mà lão nương kia cũng thật quá đáng, rõ ràng là Thái hậu cùng lão hoàng đế thấy hắn gây dựng sự nghiệp to lớn, vì vậy cho rằng dễ dàng, quyết định tự mình ra trận dẫn binh vào đánh chiếm Bắc Tống, nhưng lại thua ngay trận đầu, sau cùng vì Đại Tống mưu cầu hoà bình, nên dùng hắn làm vật hy sinh vô tội đáng thương!

Mẹ kiếp ! Bọn họ cho rằng đây là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Nếu là do hắn lãnh binh, bằng kinh nghiệm nhiều năm chỉ huy của hắn, mỗi lần tác chiến là bất bại, Đại Tống sẽ dễ dàng có trong lòng bàn tay? Trời đánh đấm Uyên Chi Minh! (ở trong lịch sử, sau vụ đấm Uyên Chi Minh, giữa hai nước Tống Liêu duy trì mấy trăm năm hòa bình.) nghị hòa liền nghị hòa, cần gì hai nước liên hệ cưới xin chứ?

Gia Luật Long Khánh sau khi bị lừa gạt vào cuộc chiến, bởi vì một chiếu thư khẩn cấp, sau khi phong trần mệt mỏi, ra sức chạy về Nam Kinh mới bắt gặp phát hiện, ở bên trong có những người thân thuộc của hắn bao gồm: mẹ của hắn, thân huynh đệ tỷ muội. Tất cả đều là một đám tiểu nhân hèn hạ, xấu xa! Chẳng những khiến hắn không chiến mà bại, còn liên hợp với nhau bán đứng hắn!

Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, tất cả hoàng tộc, đệ tử cùng gia quyến của các vương công đại thần, đều gấp rút chuẩn bị hôn sự, chỉ còn lại một mình Gia Luật Long Khánh hắn là Nhị đệ Hạng Vương Liêu thánh tông, đủ để gánh trọng trách đại sự lần này.

"Ta đã có nữ nhân! " Hắn kháng nghị nói.

"Con à! Những nàng ấy cũng chỉ là thị thiếp, vị trí Vương phi Hạng Vương vẫn còn trống!" Tiêu Thái hậu ôn hòa từ ái nói.

"Vương phi Hạng Vương sẽ do chính con lựa chọn..." Hắn vẫn kiên trì từ chối.

"Phổ Hiền Nô!" Tiêu Thái hậu kêu từng chữ tên hắn. "Hôn nhân đại sự vốn là để cha mẹ làm chủ, mẹ chính là vì cha ngươi đã mất", nàng cầm lấy khăn tay mà lau khóe mắt. "Nên mẹ mới vội vã làm chủ, vì con mà ưng thuận hôn sự này, vậy con nói có nên phản đối hay không?"

Gia Luật Long Khánh giương lên hai hàng lông mày. "Mới không..."

"Không nên sao?" Trong nháy mắt Tiêu Thái hậu cúi mặt suy sụp.

"Ai! Mẹ cũng biết, phụ hoàng con không có ở đây, con sẽ không tôn trọng lời nói của mẹ". Nàng lấy khăn lụa mà che mặt. "Số của mẹ thật khổ! Phụ hoàng con chết sớm. Bỏ lại mẹ một mình lão bà cô đơn không ai để ý, không ai hỏi đến... hu hu"

Gia Luật Long Khánh dờ khóc dờ cười nói: "Mẫu hậu, ý con không phải vậy..."

"VẬY là con đáp ứng?" Nghĩ âm mưu được như ý, từ trong khăn tay, khuôn mặt của Tiêu Thái Hậu tươi cười mà ngược lên." Mẹ cũng biết là con nghĩ mẹ làm uất ức con, không có yêu thương con. Con yên tâm, mẹ có chuẩn bị mấy mỹ nhân để làm trắc Vương phi tùy con chọn, chỉ cần con biết điều một chút đồng ý cuộc hôn nhân này."

Đây chính là mẹ của hắn, nhiều năm chấp chương quân cơ đại sự Liêu quốc, dám làm dám chịu Thừa Thiên Hoàng thái hậu, chỉ cần nàng ra lệnh một tiếng, cho dù là hoàng đế lão ca cũng phải hết sức kiêng kỵ, mà nàng Tiêu thái hậu không để ý đại sự gì quan trọng, liền đem hôn sự không ai muốn này đưa đến trên đầu của hắn!

Từ trước đến giờ, cô nương của Tổng triều không bước ra khỏi cửa, cổng kín cao tường, nói lớn tiếng một chút cũng có thể hù chết nàng; lực tay mà nặng một chút cũng có thể gãy thất lưng. "Những người bị đưa tới hòa thân, không phải thiếu sót cái này cũng thiếu sót cái kia, ngay cả một tỷ nữ cũng không bằng, hoặc là lão xử nữ lớn tuổi không ai thèm lấy, hoặc là xấu xí cứng nhắc không nhận ra người. Nhị ca, huynh cũng nên chuẩn bị tâm lý một chút!" Tam đệ Tề Vương Gia Luật Long Hữu nói như thế.

Đồ không có lương tâm! Vì ngăn ngừa tai họa bất ngờ này, mấy tháng trước nàng cũng vội vàng đồng ý thành hôn thay cho tỷ tỷ nàng, vậy mà nàng ấy không đồng ý canh cửa để cho nàng ra ngoài. Hừ chờ coi? Cái tên Vương gia Đại Liêu khốn kiếp nàng sẽ giết hắn cho mà xem.

Để cho hắn chết! Thật đơn giản, chỉ cần đem chủy thủ đâm một nhát vào trái tim hắn liền đại công cáo thành, thừa dịp lúc ban đêm mà chuồn êm lại càng là sở trường của nàng, lúc đó thì thần không hay, quỷ không biết. Tiếp theo, một cỗ xe ngựa sẵn sàng để nàng chạy về biên kinh trong hai ngày. Sau đó Đức Phi ở bên tai Hoàng thượng nói một câu Chấn Thiên tướng quân Liêu quốc Gia Luật Long Khánh đã chết. Kế tiếp, Hoàng thượng sẽ thừa dịp Liêu quốc vô cùng đại loạn, mang quân đi chinh phạt Đại Liêu, sau đó thì ... Chính là luận công ban thưởng !

"Hắc hắc hắc"! Tân nương Trầm Tiểu Tiểu, tự mãn cười hắc hắc, đợi nàng làm nên công lao này, xem Lữ Hoàng hậu còn dám khi dễ Đức Phi cô cô của nàng hay không!

Trầm Tiểu Tiểu, vừa tròn mười sáu tuổi, người cũng như tên, Tiểu Tiểu như ngọc Hương Trụy Nhi, là cháu gái của Bắc Tổng quang lộc Thiệu Khanh Trầm Kế Tông, nữ nhi của Đô chỉ huy sứ Trầm Thiệu Văn. Nếu thân là con cháu nhà võ tướng, cho dù là thân nữ nhi, cá tính hoạt bát nghịch ngợm khiến nàng ở trước mặt mọi người biểu lộ mình không phải là một cô nương mảnh mai yếu đuối, mặc dù chữ nghĩa nàng không biết mấy, nhưng cả quyền sách đối với nàng mà nói giống như cả một đại dương. Tam tông tứ đức nàng không hiểu, nữ công tinh xảo lại càng không biết, nàng chỉ biết cười ngửa bần cung và chuyên gây sự làm mọi người phải lo lắng.

Mặc dù bản tính nàng bướng bỉnh, hoạt bát hiếu động, nhưng ở kinh sư không người nào không biết, không người nào không hiểu, dung mạo diễm tuyệt, Đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhất là trên trán giữa đôi lông mày có một viên đỏ tươi ướt át như nốt ruồi Quan Âm, càng làm cho mọi người khi thấy nàng không khỏi hô to là Quan âm mỹ nhân. Hơn nữa, lúc nàng còn chưa tới tuổi cập kê đã có nhiều người cầu hôn cơ hồ muốn đập phá cửa hạm, dĩ nhiên, sau khi nàng đến tuổi cập kê người cầu hôn lại càng đông như trẩy hội.

Nhưng, mỗi khi có người bởi vì mỹ mạo của nàng mà đến cửa cầu hôn, nàng luôn cầm một thanh kiếm nhảy ra hét lớn: "Thắng ta trước rồi hãy nói! ". Sau đó vù vù hai ba cái, bất kể là bà mai hoặc là bản thân người cầu hôn đều bị nàng làm cho sợ đến chạy trời chết.

"Không ra thể thống gì! Không ra thể thống gì!" Gia gia mỗi một lần như thế cũng sẽ gầm lên. Mà cha nàng nhiều khi sợ gia gia giận quá sinh bệnh cũng chỉ đánh vào lòng bàn tay của nàng hoặc phạt nàng quỳ, mẫu thân thì chỉ biết lắc đầu thở dài. Có thể dạy nàng được sao? Trên thực tế không có tác dụng gì, nàng vẫn không thay đổi, thậm chí càng làm trầm trọng thêm. Nhưng, cũng bởi vì nàng bướng bỉnh, Trầm gia mới dám lớn mật bố trí mưu kế, phò thác cho nàng.

Sau khi nhận được thánh chỉ, Trầm gia liền lâm vào không khí u ám, hơn nữa khi bọn hắn biết nàng được gả cho người thân cao tám thước, đầu lớn như cái đầu, mắt như chuông đồng, miệng to như chậu máu, khuôn mặt dữ tợn, hung tàn ác độc, giết người như ngựa Chấn Thiên Đại tướng quân Liêu quốc, nữ trung nhiều tuổi nhất Trầm gia chưa gả là Trầm Âm Nhi lập tức che mặt khóc rống.

"Như Nhi, ngươi không muốn gả đi sao?" Trầm mẫu vừa thương tiếc vừa an ủi Trầm Âm Nhi. Với tính tình Âm nhi, sợ là gả đi không tới hai ngày thì mất mạng. Cá tính khá điều ngoa bốc đồng, Trầm Như Nhi trả lời:

"Con không muốn! Muốn con gả cho kẻ đã man này, con đây tình nguyện cả đời không lấy chồng! Huống chi tháng sau con sẽ phải gả đi Lý gia, mẹ muốn hủy hôn sao?" Trầm Như Nhi phản đối la lên.

Biết đường này không thông, Trầm mẫu chỉ đành phải chuyển hướng Hương nhi, nhưng miệng mới mở ra chưa kịp nói, Hương nhi đã nhanh như chớp chạy thoát, để lại tiếng vọng:

"Đừng quên con cũng đã đính hôn! "

Trầm mẫu bất đắc dĩ thở dài, chỉ còn Tiểu Tiểu, nhưng nàng còn nhỏ, tính tình vẫn còn trẻ con, cũng không thể gọi tiểu cô nương hồ lý hồ đồ đi hy sinh ?

Không nghĩ tới Tiểu Tiểu vỗ ngực một cái, hào khí can vãn nói:" Để cho con đi đi!"

"Con? " Trầm mẫu ngạc nhiên hỏi, Trầm Âm Nhi lại càng khiếp sợ ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt nhìn Trầm Tiểu Tiểu.

"Được rồi! Được rồi! Đại Hắc Hùng con đều gặp, mới không sợ hắn cao lớn bao nhiêu, hung tàn bao nhiêu! Nếu hắn dám không khách khí với con, con liền trước đâm hắn hai đao rồi hãy nói, tuyệt sẽ không để cho hắn khi dễ con.

"Nhưng ... " Trầm Âm Nhi do dự trong chốc lát, như cũ lắc đầu. " không được! Tỷ không thể để cho muội thay tỷ chịu khổ nạn lần này, hay là tỷ ——"

"Tỷ tỷ! " Tiểu Tiểu tròn mắt. " Nếu để cho tỷ gà đi, sớm muộn gì tỷ cũng sẽ bị hấn hành hạ chết, muội lại phải mắc công đi trả thù cho tỷ hay sao? Thật lắm phiền phức! Vẫn là tùy muội đi, nói không chừng vừa bắt đầu muội đã lấy cái đầu chó của hấn trước".

Vì một câu nói như vậy, Trầm kế tông vốn cúi đầu thâm than, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu." Đúng vậy, chỉ cần nắm giữ Đại nguyên soái binh mã Liêu quốc, cũng chính là Chấn Thiên tương quân Liêu quốc lúc đó có thể hô phong hoán vũ, một mạng châu trời, đáng tiếc chính là Đại Tổng không thể một nhát tiêu diệt Đại Liêu?

Cho nên, một kẻ sách hoang đường trải qua một đêm cạn kẻ thảo luận được mọi người đồng ý, quyết định tùy ý Tiểu Tiểu thay tỷ tỷ thành thân. Khiêu chiến đánh nhau chính diện có lẽ không được, nhưng có thể ngầm ám toán, cho dù không có mười phần nắm chắc, cũng có chín phần cơ hội, Tiểu Tiểu nói như vậy.

Ở Tổng triều hòa thân, Liêu quốc đặc biệt phái một vị ngừ lão sư Khiết Đan đi theo, dạy Hằng Vương phi tương lai ngôn ngữ Khiết Đan. Nếu nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Tiểu Tiểu đương nhiên là tận tâm học tập, mặc dù ngừ lão sư Khiết Đan nghĩ Hằng Vương biết nói tiếng Hán, nên Vương phi có thể từ từ học, nhưng có lẽ nàng thật sự có thiên phú về nói tiếng Khiết Đan, không tới ba tháng, với giao tiếp bình thường nàng có thể tự nhiên đối đáp.

Nhưng khi tin tức mỹ nhân quan âm Trầm Tiểu Tiểu sắp lấy chồng ở phiên bang xa xôi được truyền ra, nhất thời khiến cho Vương công quý tộc, danh môn hào phú trong kinh thành đầm ngực dậm chân, liên hợp phản đối, thậm chí quyết định không để cho đội ngũ đưa hôn ra kinh thành, khiến cho đội ngũ đưa hôn vốn đường đường chính chính ra kinh, đành phải chọn lúc nửa đêm trăng sáng lặng lẽ chuồn khỏi kinh.

Vì thỏa mãn dục vọng Tiểu Tiểu, cũng để tránh vì nàng nhất thời nhanh nhẩu mà phá hư kế hoạch, Trầm Thiệu Văn đành phải cho phép nàng giả dạng nam trang, cỡi ngựa một đường tới Ngọc môn quan, đến khi cách ngọc môn quan mười dặm, Tiểu Tiểu mới vào trong kiệu giả trang thành cô nương e lệ.

Vừa đến tửu quán Ngọc Môn Quan, Tiểu Tiểu liền xuống kiệu, không nhìn được tò mò nhìn trộm vị hôn phu của mình. Úi trời! Đầu tóc thì rối bời giống như ác quỷ vừa từ Địa Ngục xông ra, râu ria xồm xoàm che hết ngũ quan không thấy được khuôn mặt, thân thể cao lớn khôi ngô thì lại như cái thùng phuy, mà hai bắp đùi của hấn tựa như hai cái cây khô bước đi, cánh tay thì...

Đang lúc nàng lao đảo thất thần, Tiểu Tiểu liền bị đẩy mạnh vào tửu quán, sau đó thay quần áo, bái đường hành lễ, trình tự đưa vào động phòng.

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Tiểu tràn đầy lo lắng, đứng ngồi không yên ở mép giường, mũi phượng giống như có mấy trăm cân nặng ép tới cổ khiến nàng không thở được, vốc dằm cũng tựa hồ nhỏ bé đi vài phần. Nàng sờ sờ chùi thủ trong giày, không nhìn được nghĩ tới đại Tinh Tinh kia rồi cuộc lúc nào mới chịu đi vào?

Cùng thời khắc đó, ở bên ngoài, trước tất cả mọi người, Gia Luật Long Hữu đang khổ công ép nhị ca Gia Luật Long Khánh của mình đi vào động phòng.

Gia Luật Long Khánh miễn cưỡng quét mắt nhìn quanh mình một cái, quả nhiên chỉ thấy Tổng thất mọi người đang mong đợi hấn đi chịu chết; mà thuộc hạ Liêu quốc thì đang chờ muốn nhìn xem hấn bị chê cười, thậm chí còn có người đặt cược rồi rít cùng suy đoán tân nương không biết có tật bệnh gì không!

Gia Luật Long Khánh thở ra một hơi dài. không thể kéo dài được nữa sao?

"Mắt đầu chém đầu cũng là một đao, nhị ca" Gia Luật Long Hữu cố gắng nghẹn cười. " Hay là sớm một chút chấm dứt đi! "

"Mẹ kiếp ! Tại sao là ta? " Gia Luật Long Khánh lăm bằm nói thầm.

Gia Luật Long Hữu hít mạnh một ngụm khí lớn, mới đề ép được tiếng cười lớn. " Nhị ca, ách... huynh vào phòng trước, tốt nhất trước sửa sang lại một chút nghỉ dung, tắm rửa, đổi lại bộ quần áo, trên người của huynh... Ừm! Thật sự không dễ ngủ, còn có, tốt nhất là cùng cạo râu cho sạch, về phần đầu tóc? "—— hấn đánh giá Gia Luật Long Khánh đầu đầy tán loạn tóc dài. " Trước lên tới là tốt, nếu không lấy bộ dạng đức hạnh này của ngươi, trước tiên sẽ hù chết đại cô nương mảnh mai nhà người ta, mẫu hậu không đem ngươi thảo thành tám khối mới là lạ đó! "

Gia Luật Long Khánh nhắm hai mắt, thấp giọng lăm bằm một câu. " Ta không vào Địa Ngục thì ai vào Địa Ngục?" Ai! nhưng ngay sau đó mở mắt ra, bỗng nhiên đứng lên, xoay người đi về phía trước hai bước liền dừng lại, quay đầu lại hướng Gia Luật Long Hữu đang vội vàng thu hồi sắc mặt cuồng tiếu, nói nhỏ: "Đừng có bày trò treu chọc cô dâu chú rể, cẩn thận ta tức giận, đem tất cả bọn ngươi làm thịt cho chó ăn hết! Hừ.."

Gia Luật Long Hữu ngậm chặt miệng, hấn sợ mình vừa mở miệng sẽ không nhìn được lại bật cười, cho nên chỉ có thể gặt mạnh đầu, tỏ vẻ đã biết.

Ở trước mấy chục ánh mắt, Gia Luật Long Khánh chậm chạp đi vào tân phòng. Nhìn bộ dáng kia của hấn, thật đúng là bất đắc dĩ!

Gia Luật Long Khánh nghe lời tắm rửa, cạo chòm râu, còn chải sơ lại đầu tóc! Thời gian đương nhiên là trì hoãn không ít, nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi cơn ác mộng này.

Cuối cùng cũng tới giờ khắc này, trong lòng hấn ngập đầy cảm giác không cam lòng mà đẩy cửa ra, một chân vừa bước vào tân phòng, lập tức kinh ngạc dừng bước, hấn ngạc nhiên nhìn chằm chằm trước giường bóng dáng xinh xắn đang khom người cùng mũi phượng chiến đấu hăng hái. Chỉ thấy kia hồng khăn cùng mấy lọn tóc đen đều quấn quanh trên mũi phượng, giống như là sợi tóc cùng nàng có cừu oán, cho dù Tiểu Tiểu đang cầm mũi phượng, nghiêng đầu, nàng nghĩ rụng vài cọng tóc với so sánh với rụng cả cái đầu thì tốt hơn! Cổ của nàng đều nhanh bị sức nặng mũi phượng đè suy sụp !

Được rồi! Nếu xé không xong, nàng không thể làm gì khác hơn là... Gia Luật Long Khánh đang muốn tiến lên giúp đỡ, liền hoảng sợ nhìn bóng dáng Tiểu Tiểu một tay cố gắng ôm lấy mũ phượng, một tay kia thì từ bên trong giày rút ra một thanh... Chủy thủ? Chỉ thấy nàng không chút nào suy nghĩ, gợn gang cắt mấy lọn tóc cuốn lấy mũ phượng, rồi thuận thực đem chủy thủ nhét trở lại bên trong giày, sau đó phanh một tiếng, đem mũ phượng tùy ý vứt rơi trên mặt đất.

Tiểu Tiểu yêu mị tự nhiên vùng đầu, đem sợi tóc tán loạn đẩy về phía sau, nàng đưa khuôn mặt Thanh Lệ tuyệt thế nhìn về phía cửa, Gia Luật Long Khánh xoay người mở to miệng, nước miếng cơ hồ sắp chảy đầy đất, thiếu chút nữa chết đuối vài con kiến nhỏ.

"A? Ngươi là ai? Làm sao tự xông vào mà không gõ cửa?" Tiểu Tiểu ngoài ý muốn đánh giá người đang đứng ngây ngốc ở cửa, bộ dạng hần mặc dù tục tũn, nhưng không mất gọi cảm, nàng trong lòng bình luận "Phi! Phi! Người Liêu quốc, có cái gì anh tuấn? Có cái gì kêu gọi? Tiểu Tiểu tiến lên trước hai bước, hai tay chống nạnh nói:" Trời! Ngươi là người gốc, hay là người điếc? Làm sao không hiểu được trả lời?" Nàng chất vấn không khách khí.

Gia Luật Long Khánh chợt hoàn hồn, từ từ ngậm miệng lại, nháy mắt mấy cái, phát hiện mỹ nhân xinh đẹp trước mắt không biến mất, khoe môi bất giác hiện ra nụ cười. Hần bước vào trong phòng, trở tay khóa cửa lại.

"Trời? Ngươi thật to gan, lại dám..." A! Mắt của ngươi cũng màu lam! đang chuẩn bị hướng hần vấn tội, Tiểu Tiểu chợt đổi lời nói kinh hô, hai ba bước liền vọt tới trước mặt Gia Luật Long Khánh, nhún cao mũi chân cẩn thận nhìn rõ ràng.

Không được, vẫn không đủ cao! Không chút nghĩ ngợi, Tiểu Tiểu đưa tay một phát bắt được vạt áo của Gia Luật Long Khánh kéo xuống, Gia Luật Long Khánh không thể làm gì khác hơn là theo tay nàng cúi người xuống cùng nàng mặt đối mặt.

Thật là đẹp! Thật thật là đẹp! Gia Luật Long Khánh ở trong lòng thầm than, hần chưa từng thấy người nào đẹp như vậy, ngay cả đệ nhất mỹ nữ Liêu quốc Hồ Na cũng thua xa. Lông mày nhỏ nhắn cong cong giống như hai vành trăng non, lỗ mũi đỉnh trực khéo léo, đôi môi mềm mại đỏ búng, làn da trắng nõn bóng loáng, cặp mắt đen láy phảng phất dịu dàng như mùa thu, Thanh Thanh phát sáng, chỉ cần nhìn một cái, là có thể hút đi linh hồn nhỏ bé của mọi người, thật là một mỹ nhân họa thủy!

Đồng dạng, Tiểu Tiểu cũng nhin không được sợ hãi than, hai con ngươi màu xanh kia làm nàng nghĩ đến trời quang xanh thẳm, còn có lông mi dài rậm, từ khi sinh ra bây giờ nàng mới thấy, thậm chí nàng theo bản năng dùng một cái tay khác vuốt lông mi của hần... Ừm! Không phải là giả, ánh mắt kia cũng vậy?

Gia Luật Long Khánh ngăn tay nàng lại. "Không phải giả, là thật."

Tiểu Tiểu hồ nghi nhìn hần. "Ngươi nói ta liên tin sao, ngươi cho rằng ta là con nít không hiểu chuyện?"

Gia Luật Long Khánh đành phải kéo bàn tay đang cầm chặt vạt áo của hần mới có thể đứng lên "Ngươi thoát nhìn biết ngay là tiểu nhân, sợ rằng chỉ mới hơn mười tuổi, đúng không?"

Tiểu Tiểu không khỏi đưa bộ ngực đầy đặn của mình lên. "Ít xem thường người khác đi, ta đã mười sáu tuổi, không còn nhỏ nữa! Hừ..."

Gia Luật Long Khánh cổ nuốt nước miếng, dòi cặp mắt từ bộ ngực của nàng đi nơi khác, "Ừ! Không phải nhỏ."

"Này! Nói đằng hoàng, làm sao ngươi có được đôi mắt màu lam kia vậy?"

Gia Luật Long Khánh cười cười, hai lúm đồng tiền ở hai gò má hiện lên "Ngươi nên đi hỏi mẫu thân của ta trong bụng của nàng có cơ quan gì, chính nàng tạo thành ta như vậy. "

Tiểu Tiểu không nhịn được hỏi:" Ở Liêu quốc các ngươi có rất nhiều mắt màu lam sao? "

"Có một chút. Hơn nữa phần lớn là hoàng tộc."

Tiểu Tiểu lui về phía sau mấy bước, ngồi xuống ghế bên cạnh bàn, khiêu lên hai chân, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá vóc người cao lớn khôi ngô của Gia Luật Long Khánh. "Người Liêu quốc các ngươi vóc người tất cả đều như vậy sao... ?" Nàng đo thân thể của hần. ừ... To lớn.

Gia Luật Long Khánh cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, "Ta so với người khác cao hơn một chút". Hần tự tay cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót ra hai ly rượu. "Có thể nói cho ta biết tên của ngươi không? "

Nàng cầm lấy ly rượu đưa lên mũi ngửi, mặt mày nhăn nhó để ly rượu lại trên bàn." Ngươi không biết muốn hỏi tên người khác trước hết phải nói tên mình trước sao?"

Gia Luật Long Khánh uống một ngụm rượu, "Gọi ta Yên Ân! Yên trong Chim én, ân trong sĩ ân." Hần lại châm thêm một ly rượu.

"Yên Ân..." Tiểu Tiểu ở trong miệng lẩm nhẩm. "Tên ngươi thật dễ nghe. Ta tên Trầm Tiểu Giáo cứ gọi ta là Tiểu Tiểu,"

"Tiểu hiệp. . ." Hần nhìn kĩ trên dưới của nàng, liền gật đầu. "Ừ! Tên rất hay, rất hay..." "

Tiểu Tiểu mặt nhăn nhăn, lỗ mũi hếch lên. "Bớt nói nhiều, ta biết ta thấp bé, nhưng ngươi cũng đừng dùng ánh mắt như vậy vũ nhục người! "

"Tiểu Tiểu, ngươi nhìn lầm rồi," Gia Luật Long Khánh cười nói. "Ta đây là dùng ánh mắt thương thức ngươi thôi! "

"Coi như huê nhau! Nam nhân nói không có câu nào là thật cả." Nàng phát tay một cái." Không nói những lời nhảm chán này với người nữa, ta muốn hỏi người ... " Nàng vừa nhìn ra cửa phòng, vừa giảm thấp thanh âm xuống. "Người cũng biết ta không thể đi ra ngoài, cho nên chỉ có thể hỏi người. Người có biết đại Tinh Tinh kia lúc nào sẽ tới không?"

"Đại Tinh Tinh? " Gia Luật Long Khánh không giải thích được chau lông mày lên.

"À! Chính là người kia, cái gì Nguyên soái, cái gì tướng quân, cái gì Vương gia đó! "

Hắn là đại Tinh Tinh? không thể nào? Mặc dù hắn không phải là một trong hai mỹ nam tử, nhưng là ở Liêu quốc trên dưới cũng có không ít thiếu nữ xinh đẹp ở trong bóng tối ngưỡng mộ hắn, hắn khi nào biến thành Tinh Tinh chứ?

"Người... Nhìn trộm hắn?" Trong lòng hắn bức bối hỏi.

Tiểu Tiểu biết mình không tốt le lưỡi nói." Lúc vừa tới có trộm liếc một cái, nhưng nhìn một chút cũng đủ rồi. Vóc người hắn cao lớn, tóc tai thì bù xù, còn khuôn mặt thì râu ria xồm xoàm, nhìn không ra đôi mắt, lỗ mũi, miệng giấu tại nơi nào, ta đoán hắn căn bản cũng không có ngũ quan, là một người vô mặt...

Gia Luật Long Khánh đột nhiên phát ra tiếng cười, làm Tiểu Tiểu không vui nhìn hắn chằm chằm. " Bản thân ta không biết ta khi nào lại nói thú vị như vậy."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta chỉ .. Xin lỗi, không phải là cố ý, thật xin lỗi..." Hắn cố gắng nuốt tiếng cười vào, nhưng khóe miệng vẫn còn nụ cười dạt dào.

Tiểu Tiểu nheo mắt lại, giống như uy hiếp nói: " Người rốt cuộc có nói hay không? "

Gia Luật Long Khánh vẫn mỉm cười. " Sao vậy? Người vội vã muốn vào động phòng như vậy? "

Mặt Tiểu Tiểu bỗng thoáng đỏ lên. "Cái rắm! Ai muốn cùng hắn vào động phòng! Ta hận không được làm thịt..." Nàng vừa nói vừa lấy tay mò tới chùi thủ trong giày đột nhiên giật mình thu hồi tay, rồi sau đó vung tay bùng lên rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch để che dấu sự lờ lờ của mình, luôn miệng ho khan.

Làm thịt hắn? Gia Luật Long Khánh trầm tư nhìn Tiểu Tiểu, đây là ý của mình nàng, hay là Tổng thất hoàng đế sai sử? Bất quá, không lâu sau, hắn tự hiểu không thể nào là Tổng thất hoàng đế sai sử, bởi vì hắn biết Tổng thất hoàng đế không thể nào phái nàng làm sát thủ. Như vậy, là ý của mình nàng? Là vì hai nước ở giữa thế cục đối địch? Hay là... Hắc hắc! Cùng hắn, không cam lòng bị người định đoạt? Hoặc là... Đều đúng?

Bất kể như thế nào, chỉ cần không phải Tổng thất hoàng đế cố ý phá hư đàm phán hoà bình giữa hai nước, chuyện gì cũng dễ giải quyết, coi như là... Hắn tuyệt đối không buông tha nàng, đời này kiếp này hắn đã định nàng làm tiểu Vương phi của hắn! Hắn liếc trộm về phía giày của nàng, có lẽ tiểu mèo hoang này cần phải thuần phục tuy có phiền toái một chút, nhưng hắn tự phụ địa vị của mình trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó Gia Luật Long Khánh hắn!

Đã có chủ ý trước, hắn liền nhân nhả đi đến bên bàn rượu, giống như vô tình nghe không rõ hỏi lại: " Người mới vừa nói gì? Ta không nghe rõ, có thể nói lại lần nữa hay không... "

"Không có, không có, ta cái gì cũng không nói, ta chỉ ho vài tiếng mà thôi, người nghe lầm rồi." Tiểu Tiểu bối rối phản bác nói, để tránh sợ hãi liền uống một ly rượu xuống bụng.

"Phải không? " Gia Luật Long Khánh tiếp tục rót thêm cho nàng một ly rượu. " Ta thật sự giống như nghe thấy người nói cái gì muốn làm thịt... "

"A! Rượu này uống rất ngon, chúng ta cùng nhau uống, cùng nhau uống " Nàng vội vã nói sang chuyện khác.

"Tốt! Chúng ta cùng nhau uống, nhưng, ta thề vừa mới nghe người có nói đến muốn... "

"Uống, uống, đừng nói nhảm, uống!" Nàng giả vờ cười tiếp tục mời rượu, chính mình cũng uống một ngụm vừa cạn liền tự mình rót thêm một chén.

Qua một lúc lâu, nàng ngu ngơ cười nói: " Đây... Phòng... Làm sao... Chuyện..... Rồi? "

"Người say, ta ôm người lên giường, ngủ một đêm là khỏe." Gia Luật Long Khánh - đại Dã Lang rốt cục nhe răng chảy ra nước miếng.

"Ta... Không say!" nàng lắp bắp nói.

"Ừ, ừ, không say, không say. " Chẳng qua là mơ mơ hồ hồ đến để ta ăn người, hắn thầm nghĩ.

"Ta... Nóng quá... "

"Ta giúp người cởi y phục xuống sẽ không nóng." Hắn thuận thế nói, trong lòng thì thầm nghĩ: con vịt trước khi bị quay thì phải vặt lông.

Sau một màn hài hước, nàng mơ mơ màng màng hỏi: " Người... Tại sao... Cũng cởi... Y phục?"

“Ta cũng nóng! ” hần nói.

“Ừm...” nàng gật đầu, không nhìn được ra bật ra một tiếng yêu kiều. " Ngươi... Ngươi đang ở đây... Làm gì? "

“Ngươi không phải nóng sao? Ta giúp ngươi thôi hơi!” hần tựa vào tai của nàng thì thầm, hơi thở nóng rực thổi tới trên mặt nàng.

“Nhưng ngươi... Khiến cho ta...Thật khó chịu... Hơn nữa ta... Ta càng nóng ... ”

“Ta đây dùng lực thôi.” hần nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, đôi tay ở chung quanh dao động vuốt ve da thịt bóng loáng như tơ của nàng. Bàn tay to đặt lên ngực của nàng, trêu chọc màu hồng phấn đỉnh đoan, khiến chúng đứng lên. Hần kiên nhẫn thăm dò thân thể mềm mại của nàng, khiến toàn thân nàng giống như bắt lửa, khó nhịn.

Nàng trầm ngâm. " Ta... Thật là khó... Khó chịu... "

“Thả lỏng, bảo bối, thả lỏng. ” Hần khàn khàn nói nhỏ, hôn nàng lần nữa. Tay của hần trườn tới bụng của nàng bởi vì thờ dốc mà pháp phòng, sau đó dò vào giữa hai chân của nàng ôn nhu lực lợi, cho đến khi hần tìm được nơi mẫn cảm nhất của nàng, sau đó bắt đầu xoa nắn , hần một mặt mềm nhẹ hoàn toàn vuốt ve nàng, một mặt ở lỗ tai nàng lẩm bầm trấn an nàng.

Một cổ nóng bỏng liệt hỏa từ trong cơ thể nàng bùng lên, cái cảm giác này cơ hồ khiến nàng trở nên điên cuồng, nàng không tự chủ được chủ động đưa thân thể gắn chặt lấy thân thể hần.

“Ngươi là của ta.” Hần dùng hàm răng cắn vành tai của nàng, đầu lưỡi dọc theo vành tai xuống dưới cổ nàng, bằng một thanh âm êm ái rừ rì nói: " Mỗi một phần cơ thể của ngươi đều thuộc về ta... Từ trong ra ngoài, toàn bộ là của ta..."

Mất say lơ đãng Tiểu Tiểu, nghe vậy yếu ớt mở mắt ra. Gia Luật Long Khánh tin tưởng, giờ phút này có lẽ ngay cả tên của mình nàng cũng nghĩ không ra. Hần thật sâu hôn nàng, cũng đem cái dục vọng nóng bỏng tự mình an trí ở giữa chân của nàng. Tiếp theo, hần chợt đẩy về phía trước, nàng cảm giác mình giống như là bị xé rách thành hai mảnh, nụ hôn của hần lập tức nuốt hết tiếng thét chói tai của nàng, đau đớn trong mắt hiện lên nước mắt của nàng.

“xuyt... Như thế này sẽ không đau...”

Nàng hoàn toàn không nghe được lời của hần, chỉ muốn đẩy hần ra, giải trừ cảm giác đau đớn, nhưng hần vẫn bắt nàng không tha. Môi của hần che môi của nàng không cho nàng nói, khẽ liếm bờ vai mảnh khảnh rồi nhẹ nhàng trấn an nàng. Mặc dù hần nghĩ cần vội vã phát tiết, tất cả giác quan của hần gần như muốn bùng nổ, nhưng hần vẫn nhịn xuống, để cho nàng quen với sự có mặt của hần trong cơ thể nàng.

“Ngươi... Tại sao dùng cây gậy... Đâm vào người ta... Đau quá...” nàng nghẹn ngào nói.

“Xuyt —— thật xin lỗi, ta bảo đảm sau này sẽ không đau đớn nữa, ta bảo đảm! ” Hần cắn chặt răng gặm nhẹ . " Trời ạ, đừng động!" Hần trầm ngâm lên một tiếng.

Nàng không thoải mái giấy dựa muốn đẩy hần ra: " Nhưng ... Thật... Đau quá . . . Hu hu....Đi ra cho ta...Đau quá..."

"Như vậy khá hơn chút nào không?" Hần thăm thì bên tai nàng, chậm rãi di chuyển thân thể.

Tiểu Tiểu cả người run rẩy. "Ta... Ta không... Không biết... "

"Không biết cái gì?" hần khàn khàn hỏi.

Nàng không cách nào trả lời, đôi môi hé mở muốn nói nhưng lại không thể nào phát ra tiếng. Hần bắt đầu di động, mềm nhẹ mà chậm chạp, nàng cho là hần cuối cùng cũng muốn dịch chuyển cây gậy ra khỏi người nàng, nhưng hần không có, ngược lại từ từ đẩy vào, rồi rút ra lại đẩy vào, liên tiếp vô về chơi đùa nàng. Một hồi lâu sau, thông khô bớt đi, chỉ còn lại có thâm trầm áp lực, cùng với một cổ thư sướng từ trong người nàng dâng lên làm nàng không chịu nổi mà rên rĩ.

Hần ở trong cơ thể của nàng tiến quân thần tốc, đem nàng đẩy tới chỗ tiên cảnh tuyệt đẹp. Hai tay của nàng bắt được bờ vai ướt đầm của hần, toàn thân không biết phối hợp theo hần, mỗi một động tác làm nàng càng thêm nóng rực, rên rĩ càng to, nàng cảm thấy mình từ từ lạc lối đến chốn thiên thai, cho đến khi nàng không nhìn được.

“Không được...” nàng thờ gấp. "Ta... Không chịu được ! ”

Đôi mắt màu lam của hần loé lên. "Không, ngươi có thể ! ” hần vẫn tiếp tục đóng đưa trong cơ thể nàng, cho đến khi nàng leo lên cực lạc cao trào, nàng bám thật chặt lên cơ thể cao to kiên cố của hần, cảm giác như mình bay lên.

Khi nàng rút cuộc đạt tới đỉnh điểm, nhưng hần vẫn còn ở trong cơ thể nàng, càng di chuyển nhanh hơn, sau đó nàng cảm thấy mình như bay lên, trong óc của nàng chỉ còn một mảnh hư vô, phẳng phất như cả người tiến vào một thể giới rực rỡ, nàng cảm thấy hoàn toàn giải phóng. Nàng như trôi lơ lửng ở trong sóng biển, lại nghe thấy thanh âm của hần, hần lại một lần nữa chạy nước rút, cuối cùng hần dừng lại ở chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng. Thân thể của hần chợt run nhẹ, hần gặm nhẹ rồi đem mầm mống nóng bỏng của mình bắn sâu vào trong cơ thể nàng. Bọn họ ôm lấy nhau, cùng nhau rơi vào đám mây mềm nhẹ.

Có thật lâu, thời gian thật lâu, thân thể của bọn họ vẫn kết hợp ở chung một chỗ, sau đó, môi của hần nhẹ nhàng xẹt qua trán của nàng, lướt qua lỗ mũi

đỉnh trực của nàng rồi đi tới trên môi của nàng, nhưng Tiểu Tiểu hồn nhiên không cảm nhận được, vì nàng ở một khắc khi đạt đến cao trào đã chìm vào ngủ say trong thoải mái.

Tiểu vương phi của hắn vừa khả ái vừa mơ màng, không biết ngày mai tỉnh lại nàng sẽ như thế nào đây? Nàng tuyệt đối không nghĩ tới mình ấn dấu một thanh chủy thủ chuẩn bị đâm người, lại bị một cây....cây gậy đâm lại... Hắn cười khề. Muốn thương tổn người! Trước phải chịu chút ít dạy dỗ mới được.

Ban đêm, cây gậy của hắn không nhìn được lại cứng lên, dĩ nhiên hắn cũng lợi dụng để giáo huấn vị kia....vừa khả ái....vừa ngây thơ...Tiểu vương phi!

Bạn đang đọc truyện *Dự Chàng Cẩn Cẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mặc dù trải qua một đêm triền miên, Gia Luật Long Khánh vẫn theo thói quen dậy sớm, hắn yêu thương vuốt ve đầu nhỏ đang tựa vào vai hắn ngủ say. Vật nhỏ mỹ lệ cỡ nào, tiểu khả ái làm nhiều người thương tiếc!

Hắn không khỏi nhớ tới mình lúc ấy muốn cự tuyệt hôn sự này như thế nào, lại như thế nào oán trời trách đất, ai thán mầu hậu kiên quyết bắt hắn cưới một nữ nhân Tổng thất vừa già vừa xấu, sợ bị người khác chê cười!

"Hắc hắc, chờ Tiểu Tiểu ra mắt bọn hắn sau..." Gia Luật Long Khánh tự nhiên nghĩ tới đến lúc đó...Hắc...hắc...Sợ rằng bọn họ sẽ hối hận chết! Nói không chừng còn muốn cướp đoạt?!

Vậy cũng không được! Ai cũng đừng nghĩ cướp đi tâm can bảo bối của hắn! Cánh tay tráng kiện không khỏi ôm Tiểu Tiểu thật chặt, Tiểu Tiểu "Um" một tiếng, mở ra đôi mắt còn mê ngủ.

Gia Luật Long Khánh vội nhẹ giọng dỗ dành. "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, người tiếp tục ngủ, tiếp tục ngủ."

Ánh mắt buồn ngủ nghe lời nhắm lại, nhưng không được một lúc lại đột nhiên mở ra, vừa tròn vừa to nhìn chăm chăm hắn. "Người..." Nàng nhanh chóng đẩy hắn ra, thoáng cái nhảy xuống giường. "Sao người lại ở trong này?"

Gia Luật Long Khánh nghiêng người, một tay chống đầu, hai con mắt màu lam lóe sáng nhìn bộ ngực lộ ra của nàng vì tức giận mà dao động. "Ta ở trong này ngủ!"

Cặp mắt kia nhìn nàng giống như tên trộm vậy, cùng với cảm giác lạnh lẽo ở ngực, khiến nàng vội vàng cúi đầu xuống nhìn có gì ổn không, này vừa nhìn

"Tại sao có thể như vậy?" Nàng cả kinh kêu một tiếng, vội vàng kéo chăn để che lại thân thể xích lửa, mà nàng vừa kéo chăn ra khỏi giường thì nhìn thấy...làn nàng không khỏi kêu lên một tiếng sợ hãi. "Làm sao như vậy?" nàng ngượng ngùng vội vàng di chuyển tầm mắt khỏi thân thể lồ lộ kia.

Gia Luật Long Khánh thú vị nhìn hai gò má nàng ửng hồng "Người đã quên rồi sao...Tối qua người và ta đã...?"

Tiểu Tiểu nhủ đôi mày khổ tư suy nghĩ về tình hình đêm qua. "Uống rượu... Sau đó là... Cây gậy?" Chỗ nào có cây gậy? Không phải là chủy thủ sao? Làm sao biến thành cây gậy? Nàng có mang gậy sao? Nghĩ vẫn hiện lên trong mắt nàng. Tại sao thân thể nàng lại trần trụi thế này? Mà hắn cũng không mặc quần áo, này không phải là một cộng một bằng ba sao? Trong lòng nàng bức bối tránh nhìn về phía Gia Luật Long Khánh. Hai con mắt lúng lúng mở to nhìn chăm chăm Gia Luật Long Khánh. "Nói! Có phải người chiếm tiện nghi của ta không?"

Khóe miệng của hắn cao cao vung lên, không che dấu chút nào nói: "Đúng! "

"Người, người, người... Làm sao người có thể? " Tiểu Tiểu thở hổn hển kêu lên, " Cho dù người không sợ ta đối phó người, chẳng lẽ người không lo lắng đồ bỏ Vương gia chém người thành náo heo sao?"

Gia Luật Long Khánh chớp mắt vài cái. "Người đang ở đây lo lắng cho ta sao?"

"Lo lắng cho người cái rắm á! " Cho dù là lo lắng thật, nàng có chết cũng không thể thừa nhận!

Gia Luật Long Khánh bày ra khuôn mặt suy sụp khoa trương nói. "Vậy hãy để cho ta bị hắn chém chết đi! "

"Làm sao người có thể nói như vậy?" Tiểu Tiểu thất thanh nói: " Mạng của người không đáng giá sao?"

Gia Luật Long Khánh làm ra bộ mặt đầy mong đợi hỏi: " Người lo lắng cho ta sao? "

"Ta..." Tiểu Tiểu khó xử muốn nói lại thôi, rốt cục trong lòng nàng hạ quyết tâm nói. " Tốt, tốt, ta là vì người... "

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói cắt đứt tiếng nói của Tiểu Tiểu. "Vương gia, theo hành trình dự định hôm nay lên đường sao?"

Gia Luật Long Khánh chậm chạp ngồi dậy, ảo não hướng về vẻ mặt đang kinh ngạc của Tiểu Tiểu bày ra nụ cười cầu xin tha thứ, sau đó hướng phía cửa ra lệnh cho người ở bên ngoài. "Cứ theo hành trình đã dự định, các người đi chuẩn bị trước, chuẩn bị xong đến cho ta biết."

"Dạ, Vương gia."

Lúc đang nói chuyện, hai mắt Gia Luật Long Khánh trước sau vẫn không rời khỏi khuôn mặt Tiểu Tiểu.

"Người... Yên Ân... Không phải là..."

"Ta tên Gia Luật Long Khánh, nhưng cũng có tên là Yên Ân, chẳng lẽ các người không điều tra cận kề tư liệu của ta sao!"

Tiểu Tiểu há miệng, tay trắng mìn chỉ thẳng vào mặt của hắn. "Người..."

Gia Luật Long Khánh sờ sờ cằm của mình. "Xem ra sau này ta không thể dễ râu nữa, nếu không người lại muốn coi ta thành Đại Tinh Tinh!"

Tiểu Tiểu yên lặng thật lâu, Gia Luật Long Khánh mang theo nụ cười xin lỗi dừng ở khóe miệng. "Dám đùa ta? Xem ta thể nào đánh chết người, Tiểu Tiểu không để ý đến thân thể không mảnh vải của mình, hai cái tay chọt hướng cổ của hắn mà đánh tới."

Bên trong phòng bắt đầu truyền ra tiếng đánh nhau kịch liệt, cận vệ Hằng Vương là Tịch Cát cùng Di Lý Cát chờ đợi ở ngoài cửa lập tức bước lên phía trước hỏi thăm. "Vương gia, Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, tất cả các người không được phép vào!"

Người nhà của Tiểu Tiểu cả đêm khổ não chờ nghe tin tức, nghe tiếng vội vàng tới đây tra hỏi, lại bị Tịch Cát cùng Di Lý Cát nói ba xạo đuổi đi, nhưng trong lòng bọn hắn đều đã biết là kế hoạch —— thất bại!

E sợ cho thiên hạ bất loạn, Gia Luật Long Hữu cũng tới đây tham gia náo nhiệt. "Xảy ra chuyện gì?" Hắn hỏi hai đại hộ vệ đang đứng đợi ở cửa.

"Bẩm Tề Vương gia, thuộc hạ không biết, bắt quả Vương gia đã phân phó không cho phép bất luận kẻ nào đi vào." Di Lý Cát khom người đáp.

"Phải không?" Gia Luật Long Hữu càng hiểu kỳ, hắn đưa lỗ tai ghé vào cạnh cửa lắng nghe. Có âm thanh đánh nhau, nhưng là...

Nhị ca đang cùng ai đánh? Hắn không nhận được cao giọng hỏi: "Nhị ca, ngày thứ hai tân hôn, mới sáng sớm sao lại có bức này hăng hái cùng người đánh võ?"

"Lão Tam, ít nói nhảm! Tốt nhất người rút xa ra cho ta, đừng đến bên này gây sóng gió!" Thanh âm Gia Luật Long Khánh trả lời không nhanh - cũng không thờ ơ, có thể thấy được hắn đánh vừa dễ dàng vừa thích ý.

Ngoài cửa người vây xem càng ngày càng nhiều.

"Người làm sao có thể đổ oan cho ta như vậy? Nhị ca, làm đệ đệ đương nhiên phải giúp đỡ cho ca ca! Hay là ta đi vào giúp người..."

Nhưng chỉ nghe thấy một hét điên cuồng truyền đến. "Không được phép vào!"

Gia Luật Long Hữu cau mày, chuyện gì xảy ra? Đang muốn hỏi nữa, lại nghe đến bên trong truyền đến thanh âm nhỏ nhẹ, hắn phải liên tục không ngừng vận công để nghe cho rõ. "Tiểu Tiểu, bây giờ là tháng giêng, khí trời rất lạnh, người như vậy sẽ bị bệnh, ta sẽ rất đau lòng, người đem y phục mặc vào trước, hai ta lại tiếp tục đánh có được hay không?" Đánh nhau mà không mặc quần áo?

Gia Luật Long Hữu kinh ngạc cảm thấy chút nữa rớt ra.

"Tiểu Tiểu, ta đã nói xin lỗi rồi, đừng nóng giận nữa có được không? Nếu bọn họ thật sự xông vào nhìn thấy bộ dáng của hai ta như thế này, chúng ta sau này còn có thể gặp người sao?" Gia Luật Long Hữu ngoài cửa không nghe thấy tiếng đáp lại, đối phương dường như không nghe thấy Nhị ca nói vẫn yên lặng ra sức đánh.

"Tiểu Tiểu, đừng như vậy, một mình người cũng biết không thắng được ta, tội gì phải làm khổ mình?"

"Bình... Bình... Xoảng... Rầm" Tiếng đánh nhau không chút nào gián đoạn.

Chỉ nghe thấy Gia Luật Long Khánh một tiếng thở dài. "Ài... Bảo bối, người cũng đừng trách ta khi dễ người." Sau chừng ba chung trà, một tiếng gầm lên thay cho tiếng bàn ghế đổ vỡ cùng với tiếng đánh nhau.

"Đại Tinh Tinh.....Người.... Buông ra!"

"Tiểu Tiểu, thả người cũng được, trừ phi người đáp ứng ta không động thủ lần nữa."

"Thả ta ra.... Người.... Mẹ kiếp.... Cái rắm thối! Đại Tinh Tinh khôn kiếp, hôm nay ta không làm thịt người ta không phải Trầm Tiểu Giáo!"

Gia Luật Long Hữu âm thầm cười nói." Nhị ca.... Đại Tinh Tinh?.... Ủ! Hình dung này thật là chuẩn xác!" Một đám người không nghe thấy thì vừa sợ hãi vừa lo lắng." Nữ nhân Tổng thất này quả thật to gan lớn mật, dám bất kính với Vương gia?" Mà Vương gia luôn luôn nghiêm nghị uy vũ như thế nào dễ dàng tha thứ cho nàng?

Đang kinh ngạc, chợt nghe được trong phòng truyền ra thanh âm của Gia Luật Long Khánh.

"Di Lý Cát, đi lấy bạch hạc Cừu ra cho ta, ngay cả Chồn bạc đại huy cũng mang tới." Di Lý Cát nghe lệnh rồi đi

"Tịch Cát, xe ngựa chuẩn bị tốt chưa?"

"Tốt lắm, Vương gia, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ Vương gia ra lệnh một tiếng là có thể lên đường."

"Tốt lắm, lão Tam, đừng nghe lén nữa, đi thay ta từ giả người nhà Vương phi, ta sẽ trực tiếp lên đường, không thể theo chân bọn họ chào hỏi, ngày sau ta sẽ tới tận cửa xin tội."

Xem cuộc vui còn chưa thấy được kết cục liền kêu hân đi làm việc, khiến trong lòng Gia Luật Long Hữu tràn đầy cảm giác không phục, bất quá hân vẫn hoàn thành sứ mạng, đuổi toàn bộ người nhà cùng thân nhân của Vương phi đi.

Trầm Thiệu Văn đến nước này cũng hiểu là kế hoạch đã thất bại, nhưng an ủi là Tiểu Tiểu không có việc gì!

Hân thăm giễu cợt mình, bọn họ làm sao có thể cho rằng Tiểu Tiểu đi ám sát Hằng Vương sẽ thành công chứ? Gia Luật Long Khánh đường đường là Chấn Thiên đại tướng quân nắm giữ trong tay mười mấy vạn binh mã Liêu quốc, trên chiến trường bách chiến bách thắng! Căn bản không thể nào dễ dàng bị một tiểu nữ vọng động lỗ mãng giải quyết như thế! Lúc trước bọn họ vì thấy kế hoạch rất hoàn mỹ, mới mang kỳ vọng đầy trong lòng để cho Tiểu Tiểu ra tay!

Hôm nay, hân cũng chỉ có thể âm thầm cầu phúc cho Tiểu Tiểu, hy vọng Hằng Vương gia sủng ái nàng, che chở nàng, để cho nàng hạnh phúc, đây cũng là tâm nguyện duy nhất của những người làm cha mẹ như bọn họ đối với con của mình. Trầm Thiệu Văn viết một phong thư giao cho Gia Luật Long Hữu chuyển cho Tiểu Tiểu, liền rời đi.

Gia Luật Long Khánh vốn là cực kỳ oán thán hôn sự này. Cho nên, người ngựa hân mang đến cũng không nhiều, có thể thấy hân đối với hôn sự này luôn bất mãn cũng không tôn trọng. Ngoại trừ hai vị cận vệ riêng của mình, Hằng Vương gia bất quá cũng chỉ mang mười mấy hai mươi người. Giờ phút này, Tề Vương cùng một đám thuộc hạ tất cả đều chen chúc ở trong sân chờ xem náo nhiệt.

Từ cửa Gia Luật Long Khánh cũng chỉ vờn một cánh tay trắng kiện nhận ra lấy bạch hạc Cừu cùng Chồn bạc đại huy, lại qua một lúc lâu, trong lúc này thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu đứt quãng cùng tiếng trấn an của Gia Luật Long Khánh, lại càng làm mọi người cảm thấy kỳ lạ. Gia Luật Long Hữu lại càng chiếm cứ vị trí tốt nhất —— phía trước cửa, muốn mình là người đầu tiên biết đáp án.

Kẹt! Một tiếng mở ra, Gia Luật Long Khánh bước ra, nhìn thấy bên cạnh hân không có người, Gia Luật Long Hữu rất tự nhiên hướng về phía sau hân, nhanh chóng quét mắt một vòng bên trong phòng." Không có ai?"

Gia Luật Long Hữu quay người lại. "Nhị ca, ta.... KiaNhị tẩu..." hân đột nhiên im miệng, cùng mọi người giống nhau, kì quái nhìn chằm chằm vào... Bao quần áo được Gia Luật Long Khánh ôm ở cánh tay. Một dùng chồn bạc đại huy bao quanh bao quần áo, một ngọc ngậy trong bao quần áo không ngừng phát ra thanh âm ô ô.

"Nhị ca! Kia... Kia... Không phải là Nhị tẩu của ta chứ?" Gia Luật Long Hữu không khỏi thất thanh kêu lên.

Gia Luật Long Khánh nghiêng mắt lơ đãng nhìn hân một cái, rồi tự mình đi về phía xe ngựa, "Tịch Cát, hôm nay ta không cỡi ngựa. Đem "bao quần áo" cột vào phía sau xe ngựa". Nói dứt lời liền ẩn vào trong xe ngựa.

Một câu nói hù dọa ba mươi mấy người rớt cảm tại chỗ. Trừ phi hôn mê bất tỉnh, nếu không Chấn Thiên đại tướng quân cho dù thương thế nặng hơn nữa cũng không chịu lên xe ngựa, lúc này lại muốn ngồi xe ngựa? Càng làm người ta kinh ngạc chính là hai ngòai xe ngựa hai ngày liên tiếp, trừ thỉnh thoảng ôm lấy bao quần áo xuống xe, ngay cả ăn cũng phân phó đưa lên xe ngựa.

Lòng hiếu kỳ của mọi người đều lên tới đỉnh điểm, cơ hồ sắp nổ tung, nhưng điều duy nhất bọn họ có thể làm chỉ là vây quanh xe ngựa, nghĩ hết cách nghe lén động tĩnh ở bên trong, nhưng từ đầu đến cuối cũng chỉ nghe thấy thanh âm mềm mại đang tức giận mắng cùng với tiếng nói của Gia Luật Long Khánh trái một tiếng bảo bối, phải một tiếng bảo bối. Cho đến trưa ngày thứ ba, mọi người dừng lại dùng bữa, mỗi người đều cầm trong tay một khối thịt thỏ, nhưng mười mấy cái lỗ tai vẫn chưa từ bỏ ý định tụ tập ở bên cạnh xe ngựa.

"Ta không muốn ngồi xe ngựa nữa, ta muốn cỡi ngựa!" Thanh âm non nớt sáng giọng nói.

"Chưa gì đã giận dỗi?" Thanh âm Gia Luật Long Khánh truyền đến.

Đối phương yên lặng một lúc lâu, không cam lòng trả lời: "Tốt thôi! Tốt thôi ta không giận nữa! Chỉ cần người để cho ta cỡi ngựa là được. Nhưng phải là ngựa của người ta mới chịu."

Mọi người bên cạnh xe ngựa đều kinh ngạc mở to hai mắt nhìn nhau. Đừng nói giỡn chứ, ngay cả Hoàng thượng, Gia Luật Long Khánh cũng chưa từng đồng ý đem "BMW quá lỗi" cho mượn.

“Không được, nếu ngươi muốn cười thì phải cùng cười với ta.”

“Tại sao lại không cho ta cười một mình? Ngươi xem thường khả năng cười ngựa của ta sao? Ta cho ngươi biết, ta...”

“Không phải, bảo bối.” Gia Luật Long Khánh lại bắt đầu trấn an. “Ngựa của Liêu quốc chúng ta so với ngựa của Tống thất các ngươi cao lớn hơn, đã tính cũng nặng hơn, ở nơi này trời thì lạnh đất đai lại hoang vắng, ngươi không quen thuộc nơi này, hai ta cùng nhau cười ta mới có thể yên tâm.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết, không chịu thì thôi!” Hắc cường ngạnh nói.

“Được rồi! Được rồi! Cùng nhau cười thì cùng nhau cười!”

Bên cạnh xe ngựa, mọi người đều lộ vẻ mặt hưng phấn, toàn bộ chen chúc như ong vỡ tổ ở ngoài màn xe. Một lát sau, màn cửa được vén lên, Gia Luật Long Khánh nhảy xuống xe ngựa trước, nhìn thấy đám người đang chen nhau vây quanh xe, mây rậm không khỏi nhíu lại. “Các ngươi làm gì?”

“Xem cuộc vui!” Tuy nghĩ vậy, nhưng không ai dám nói ra, mọi người chỉ cười với hắc... Hắc... Hắc.

“Yến Ân, có chuyện gì vậy mà chậm vậy!” Thanh âm từ trong xe ngựa vang lên.

“Yến Ân?” Gia Luật Long Hữu ngoáy ngoáy lỗ tai không dám tin, trừ lão Hoàng thượng ra, không ai dám gọi tên chữ của Gia Luật Long Khánh, bởi vì hắc không cho phép! Còn từng tuyên bố, ai dám kêu tên chữ của hắc, sẽ đem đầu lưỡi của kẻ đó cắt đi.

Gia Luật Long Khánh quay người lại, hai tay đưa lên ôm lấy một bóng người ở trên xe nhẹ nhàng đặt xuống đất. Thân thể xinh xắn được Chồn bạc đại huy hoàn toàn bao lấy, vật áo ở trên mặt tuyết rủ xuống, chiếc mũ rộng bắt ngờ rơi xuống đất lộ ra khuôn mặt tuyết điểm đang hé nụ cười tươi rói.

Tất cả mọi người nín thở, há hốc miệng ngưng mắt nhìn bóng dáng nhỏ trước mắt, hoàn toàn đã quên quy củ, quên lễ tiết, quên Vương gia, những người ở đây trừ Gia Luật Long Khánh ra thì ai cũng không còn hồn phách, để ý đến xung quanh càng không chú ý tới thịt thò ở trong miệng đều rớt trên mặt đất.

“Đem mắt chó của các ngươi chuyển sang hướng khác cho ta, thuận tiện ngậm miệng lại, cho các ngươi ba giây biến mất trước mắt ta!” Gia Luật Long Khánh không vui trầm giọng nói. “Tịch Cát, lấy yên cương cho Quát lôi đi.”

Bị Gia Luật Long Khánh nổi giận mắng lúc này mọi người mới hoàn hồn, bắt đầu đi đánh quay người đi, nhưng trong lòng vẫn lưu luyến không thôi.

Tiểu Tiểu lại không chú ý tới những việc này, nàng vừa xuống xe ngựa, liền bị cảnh sắc bốn phía ở Giang Nam hoàn toàn hấp dẫn. Gió rét như má quý lạnh lẽ, những bông tuyết rơi đầy trên mặt đất, nơi nơi đều có tuyết bao phủ làm cho người ta cảm thấy mình rơi vào một thế giới màu trắng.

“Thật là đẹp, Yến Ân, nơi đây thật là đẹp!” Tiểu Tiểu thấp giọng hô “Ta chưa từng thấy... Những cảnh đẹp như vậy!”

Gia Luật Long Khánh cảm động nhìn xuống Tiểu Tiểu đang vui mừng kích động, không nghĩ tới Tiểu Tiểu lại có thể cảm nhận được phong cảnh ở phương Bắc. Hắc vốn là còn lo lắng Tiểu Tiểu không thể thích ứng với cuộc sống ở phương Bắc lạnh giá này, sợ nàng không thích ứng với hoàn cảnh sống ở đây sẽ làm nàng sinh bệnh mất đi sức sống, nhưng hiện tại xem ra...

Phương Bắc bao la hùng vĩ này mới thích hợp với tính cách của nàng, cũng chỉ có ở phương Bắc phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết mới làm cho nàng cảm thấy tự do tự tại mà thoải sức vùng vẫy. Có lẽ nàng sinh ra để làm thê tử của Gia Luật Long Khánh hắc!

Gia Luật Long Hữu ở một bên tĩnh tế quan sát một hồi lâu rồi mới than thở: “Chị dâu nhỏ thật mỹ lệ, nhìn Nhị ca có bao nhiêu sủng ái nàng thì biết, nhìn họ đứng cạnh nhau thật là xứng đôi!” Nhưng là... Con mẹ nó! Sớm biết thế này hắc sẽ không vội vàng mà cưới Y Oa Tô bốc đồng kia! Gia Luật Long Hữu thầm nghĩ mà hối hận vạn phần, tiểu khả ái thanh lệ thoát tục như vậy, hắc cũng muốn... Thật ghen tỵ... Ô ô... Thật muốn khóc.

Hồi lâu, Tiểu Tiểu mới thỏa mãn thu hồi tầm mắt, chuyển hướng sang bên cạnh. “A? Ngươi cũng có mắt màu xanh?”

Nàng vùng ra khỏi Gia Luật Long Khánh, bước nhanh tới trước mặt Gia Luật Long Hữu, đưa tay lên bắt lấy mặt của Gia Luật Long Hữu kéo xuống đối diện với mặt nàng. Gia Luật Long Khánh cau chặt lông mày, khuôn mặt đậm ý ghen tuông, đang muốn mở miệng ngăn lại, thì Tiểu Tiểu liền đã buông tay ra, khiến cho Gia Luật Long Hữu hơi giật mình bắn ra trở về chỗ cũ.

“Lam nhân của ngươi đục ngầu, không đẹp như của Yến Ân.” Nàng phê bình nói. “Lam nhân của Yến Ân rất trong, giống như thủy tinh, vậy mới gọi là đẹp.”

Gia Luật Long Khánh lúc này mới đổi giận thành vui, đặc ý ôm Tiểu Tiểu trở về, không có tâm tư dư thừa mà đi để ý tới Gia Luật Long Hữu vẻ mặt như đưa đám.

Tiểu Tiểu hỏi: “Hắc là ai vậy?”

“Là tam đệ của ta, Gia Luật Long Hữu.” Gia Luật Long Khánh nói.

"A! Đệ đệ nguoi!" Tiểu Tiểu búng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: "Khó trách bộ dạng có chút giống nguoi. Ta nên gọi hần là gì đây? Giống nguoi gọi là hần lão Tam sao?"

Gia Luật Long Khánh chưa kịp trả lời thì Gia Luật Long Hữu đã giành trước: "Chị dâu nhỏ cũng có thể gọi tên chữ của ta, tên chữ của ta là...."

Sắc mặt của Gia Luật Long Khánh lập tức trầm xuống cắt ngang. "Hần không có tên chữ!"

Gia Luật Long Hữu mỉm cười, rù rì nói: "Ta không có sao?"

"Không có!" Hần lấy giọng đe dọa nói.

"Ha ha..." Nhìn thấy vẻ mặt bá đạo của lão ca, Gia Luật Long Hữu chỉ đành bất đắc dĩ cười khan hai tiếng. "Đừng a! Ta không có tên chữ, chị dâu nhỏ có thể gọi ta là..."

"Lão Tam, gọi hần lão Tam là được!"

"Lão Tam?" Gia Luật Long Hữu dờ khóc dờ cười. "Tại sao có thể như vậy? Tại sao chị dâu nhỏ không thể gọi tên của ta?"

"Nguoi không có tên!" Gia Luật Long Khánh ương ngạch cậy mạnh trả lời.

"Làm sao ngay cả tên của ta cũng không còn?" Gia Luật Long Hữu thất thanh kêu lên. "Nhị ca, nguoi không thể nhỏ nhen như vậy chứ?"

Gia Luật Long Khánh ngoan độc trừng hần một cái, gằn giọng nói: "Từ nay về sau, nguoi chính là người vô danh!"

Tiểu Tiểu nhìn hai người. "Thật không biết các nguoi đang nói cái gì." Nàng không nhịn được giật nhẹ tay áo của Gia Luật Long Khánh. "Ừ! Rốt cuộc lúc nào chúng ta mới có thể cỡi ngựa? Ngựa của nguoi đâu? Có thể để cho ta xem trước không?"

Gia Luật Long Khánh chỉ hướng cho nàng. "Ồ đằng kia! Con ngựa mà Tịch Cát đang chặn bị thượng yên kia chính là Quát Lôi."

Nhìn theo phương hướng mà hần chỉ, nàng sợ hãi kêu một tiếng "Oa!" Rồi sau đó phảng phất như mộng du, chạy nhanh tới trước con ngựa. Oa! Oa! Oa! ngựa này màu lông đen nhánh tỏa sáng, đầu ngựa thật là lớn, mõm tròn eo thô, bốn chân mạnh mẽ tràn đầy sức lực, hai lỗ tai dựng thẳng, lông bờm màu trắng tựa như Phong Phi Dương, thần thái khoẻ mạnh vô cùng, nhìn qua anh tuấn, uy mãnh cực kỳ!

Tâm trạng phảng phất giống như gặp phải trận bão, trong lòng Tiểu Tiểu vui vẻ sờ nhẹ đầu mũi của Quát Lôi, Quát Lôi khẽ hạ thấp đầu xuống, kêu lên một tiếng, đầu mũi vậy mà lại hướng tới trong ngực Tiểu Tiểu chui vào. Tiểu Tiểu không thể che dấu hưng phấn.

"Quát Lôi, Quát Lôi, nguoi là con ngựa xinh đẹp nhất uy phong nhất mà ta thấy, ta thật thích nguoi đó!" Tiểu Tiểu không nhịn được ôm đầu ngựa hôn. "Ta thật, thật thích, thật thích nguoi đó!"

Gia Luật Long Khánh không vui, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị cứng rắn, hần phát hiện mình lại ăn dấm chua với một con ngựa! Bất quá, súc sinh này còn dám vô lễ với nữ nhân của hần.

Trong mắt tràn đầy ghen tức, trong mũi thờ ra mùi đồ kị, thậm chí ngay cả trong lỗ tai cũng vì giận mà đỏ lên, Gia Luật Long Hữu vừa kinh ngạc vừa buồn cười thường thức lão ca đang ghen.

Trước khi Tịch Cát chuẩn bị yên ngựa xong, Gia Luật Long Khánh vẫn bày ra bộ dáng ghen tuông, cho đến khi hần đặt Tiểu Tiểu lên yên ngựa, mình cũng nhảy tới ngồi ở sau lưng Tiểu Tiểu, vững vàng khóa nàng ở trong ngực, lúc này hần mới nở nụ cười.

"Lên đường!" Hần quát lên một tiếng, kéo nhẹ dây cương giục ngựa rời đi.

"A?" Gia Luật Long Hữu đột nhiên phát hiện, trừ hần ra, tất cả mọi người đều đã lên ngựa rời đi. "Làm sao lại như vậy? Chờ ta một chút! Đừng không có lương tâm như vậy."

Khí trời tương đối rét lạnh, nhất là Bắc Phong gào thét lạnh thấu xương, mỗi một trận gió thổi qua đi, toàn bộ bí mật mang theo bông tuyết bay múa, thổi vào người, làm cho người ta lạnh đến phát run, thậm chí hô hấp cũng cảm thấy không thông thuận.

Một đường bọn họ đi rất chậm rãi chủ yếu để cho Tiểu Tiểu ngắm cảnh. Khi đi ngang qua một Bộ Lạc nhỏ, bọn họ dừng lại nghỉ ngơi hai ba ngày, tiếp nhận thịnh tình chiêu đãi của mọi người trong bộ tộc. Gia Luật Long Khánh kiêu ngạo đem Hạng Vương phi giới thiệu cho bọn họ, mà Tiểu Tiểu cũng rất tự nhiên hưởng thụ cuộc sống du mục của người Liêu, dường như cuộc sống của nàng chính là như vậy, không có ngăn cách, không có bài xích.

Mỗi lần dừng lại mỗi Bộ Lạc, Gia Luật Long Hữu liền đem thư giao cho Tiểu Giáo. "Người bên Tống thất muốn ta chuyển thư giao cho chị dâu nhỏ."

Tiểu Tiểu nhận lấy thư, không nói tiếng nào chui vào trong xe ngựa. Qua hồi lâu, Tiểu Tiểu nhảy xuống xe ngựa hai mắt đỏ hoe, nhưng vẻ mặt lại tươi cười. Thư viết rất dài, nhưng Tiểu Tiểu chỉ chú ý tới hai câu —— kế hoạch hủy bỏ và điều mà phụ thân hy vọng nhất là nguoi tìm được hạnh phúc của mình.

Thật tốt quá, nàng rõ ràng đánh không lại người ta mà còn muốn làm thịt đối phương! Nhưng quan trọng nhất là... Nàng thật giống như cũng có chút hạ thủ không được.... Tiểu Tiểu lặng lẽ liếc Gia Luật Long Khánh một cái, trùng hợp là hai con nguoi xanh thắm của hần cũng đang ngó chừng nàng, hai gò

má của Tiểu Tiểu đỏ lên, nàng cúi đầu ngượng ngùng.

Bằng lương tâm mà nói thì hẳn đối với nàng rất tốt, ngay cả cha mẹ hoặc huynh đệ tỷ muội cũng không cùng chịu nàng như vậy, nàng có yêu cầu gì dù khó đến đâu hẳn cũng đều đáp ứng. Đây có phải chính là hạnh phúc không? Nàng không hiểu, nhưng chỉ cần hẳn vẫn cùng chịu nàng như vậy, giống như lời Ngũ tỷ, không hề có nữ nhân khác, như vậy nàng liền hài lòng.

Đang cùng những tộc nhân trong thôn xóm nói chuyện với nhau, Gia Luật Long Khánh phát hiện Liêu ngữ của Tiểu Tiểu mặc dù không lưu loát lắm, nhưng cũng ứng phó tự nhiên được, hẳn rất kinh ngạc, cho nên khi bọn hắn vừa rời khỏi Bộ Lạc, hẳn liền hỏi nàng "Là ai dạy ngươi nói tiếng Khiết Đan?"

"Là lão sư của các ngươi phải tới!" Nàng trả lời.

Gia Luật Long Khánh nhíu mày suy tư. "Đó là... Chuyện của ba, bốn tháng trước sao?"

"Ừ!"

"Mới hơn ba tháng mà ngươi có thể giao tiếp rồi?" Gia Luật Long Khánh không khỏi kinh ngạc nói.

"Đúng!" Tiểu Tiểu cười đắc ý nói.

Gia Luật Long Khánh không khỏi dùng ánh mắt khác nhìn nàng, nàng thật mỹ lệ, thiện lương hoạt bát, nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu điều giấu hẳn? Còn có bao nhiêu bản lĩnh khiến cho người ta phải ngạc nhiên kinh ngạc đây?

Bất quá, mấy ngày sau, hắn phát hiện nàng có nhiều tài năng

—— Nàng có tài bắn cung tuyệt hảo.

"Người nào dạy ngươi?" Hắn hỏi.

"Tự mình học trộm." Nàng nhỏ giọng nói, ánh mắt to đen lấy trở nên sáng ngời.

—— Kiếm pháp của nàng không tồi.

"Người nào dạy ngươi?" Hắn lại hỏi.

"Ta nhìn lén." nàng cười hắc hắc, vẻ mặt có chút đắc ý.

—— Kỹ thuật cỡi ngựa của nàng cũng rất tốt.

"Người nào dạy ngươi?" Hắn tiếp tục hỏi.

"Ta té mấy lần liền cười được!" Nàng nói nghe thật dễ dàng, giống như là một điều tự nhiên.

—— Thương pháp của nàng cũng không tồi.

"Người nào dạy ngươi?" Hắn vẫn hỏi.

Lúc này, Tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ một chút mới trả lời: "Không nhớ rõ nữa!"

Lại nói nàng còn có thể lột da một con thỏ, loại bỏ nội tạng, rửa sạch, đem lên cạnh quay.

"Người nào dạy ngươi?"

"Cái này còn cần người dạy sao?" Nàng ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

Gia Luật Long Khánh nhìn nàng, yên lặng trong chốc lát, mới tiếp tục hỏi: "Ngươi hẳn là có đọc sách chắc biết được nhiều chữ lắm?"

"Ha ha!" Tiểu Tiểu giả ngu cười ra tiếng, lập lòe trả lời nước đôi: "Đại khái nhận được mấy chữ!"

Gia Luật Long Khánh khiêu mi. "Thêu thùa may vá chắc ngươi biết?"

"Chưa thử qua." Lần này nàng thẳng thắn trực tiếp trả lời.

"Còn việc bếp núc?"

Tiểu Tiểu ưỡn ngực ngạo nghễ nói: "Ta biết nướng thỏ hoang, heo sữa quay."

"Cầm kỳ thư họa thì sao?"

"Ta chỉ biết một nửa còn một nửa thì không biết." Nàng có chút chột dạ nói, chẳng qua là không biết hẳn nghe có hiểu hay không.

Hắn nhận thua! Hắn phát hiện tiểu thê từ khả ái của hắn bộ dạng bên ngoài thì giống cô gái Tống thất Kiều Kiều ôn nhu, nhưng nội tâm của nàng thì có mười phần bản chất của nữ nhân phương Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Dự Chàng Cẩn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Tích Tân Phủ là Nam Kinh Liêu quốc, vốn là thủ đô thứ hai của Liêu quốc, vì dễ dàng cho chỉ huy vào Nam, cho nên Tiêu Thái hậu quyết định tạm thời định đô tại đây.

Sáng sớm, trên đường đã tụ tập không ít người bán hàng rong, người lui tới đông đúc, đáp ứng với yêu cầu của Tiểu Tiểu, Gia Luật Long Khánh phụng bồi nàng từ từ giục ngựa đi ra ngoài thành, để nàng quan sát đời sống sinh hoạt hàng ngày của người Liêu.

Nam tử ở Liêu quốc trên người mặc da dê hồ bào, quần da, còn người giàu có hoặc có chút địa vị thì trên cổ quần thêm khăn quàng cổ làm bằng lông chồn tuyết. Các cô gái thì mặc quần áo màu xanh thẫm trên đó có thêu hoa văn nhiều màu sắc rất tinh tế.

Những điều này cũng không có gì, để cho Tiểu Tiểu cảm thấy kinh khủng chính là đầu tóc của nam nhân Liêu quốc. Ngoại trừ Gia Luật Long Khánh ra những hộ vệ đi theo kể cả Gia Luật Long Hữu trên đầu đều đội chiến mũ, cho nên Tiểu Tiểu vẫn không phát hiện đầu tóc ở bên trong mũ. Trên thực tế, phần lớn tất cả mọi người dân ở đây trên đầu đều đội các kiểu mũ mào, mũ da, chiến mũ, hồ mũ, hạc mũ các loại..., bởi vì khí trời thật sự quá lạnh! Nhưng cũng có ít người không có đội mũ... Còn có người thỉnh thoảng tháo mũ xuống gãi gãi đầu...

Trời ạ! Bọn họ đầu trọc thì để đầu trọc đi vì sao còn muốn để một chùm tóc ở giữa trán hai bên thái dương để tóc dài thắt bím cuốn lại thành vòng tròn giống như trẻ con? Hơn nữa còn có người làm thành những hình thù kỳ quái!

Tiểu Tiểu tròn mắt nhìn hồi lâu, rồi ngửa đầu ngó chừng Gia Luật Long Khánh, có chút hơi sợ hãi: "Ở Liêu quốc các người mọi người đều để cái loại ... Cái loại đầu này sao?"

Gia Luật Long Khánh tùy ý nhìn sang "Đúng ! Ở đây mọi người đều để loại đầu này, được gọi là khôn phát."

"Đã là đầu trọc , còn khôn cái gì phát!" Tiểu Tiểu xuy thanh nói. "Tại sao người không như vậy?"

Hắn nhún nhún vai."Quanh năm đánh giặc, ngay cả râu cũng không có thời gian chú ý đến, đâu còn có thời gian chú ý đến loại chuyện nhỏ nhặt này."

"Người nói." Tiểu Tiểu híp mắt nhìn "Nếu không phải vì đánh giặc, người cũng sẽ để đầu giống như họ?"

Gia Luật Long Khánh nhún nhún vai. Tiểu Tiểu bỗng nhiên bắt lấy vạt áo của Gia Luật Long Khánh, kéo mạnh xuống cho đến khi bọn họ đối mặt với nhau, chớp mũi đụng nhau. "Ta trình trọng cảnh cáo người! Nếu người dám động tới đầu tóc của mình, ta liền...Liền... Đem người chặt thành tám khúc!"

"Không được phép thay đổi?"

"Một cọng tóc cũng không cho đụng đến!"

"Được rồi!"

Tiểu Tiểu híp mắt nói: "Người thề!"

Gia Luật Long Khánh thờ dài. "Ta thề tuyệt đối không động đến tóc của mình, được chưa?"

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, mới buông tay ra. "Chỉ cần người không đụng tới tóc của mình, hàng ngày ta giúp người chải đầu."

Gia Luật Long Khánh nghe vậy hai mắt sáng ngời."Thật sao? Ta đây tuyệt đối sẽ không động tới tóc của mình!"

Tiểu Tiểu liền quay đầu lại tiếp tục nhìn đường phố "Giờ chúng ta đi đâu?"

"Về Hằng Vương phủ nghỉ ngơi một lát trước, sau đó tiến cung bái kiến mẫu hậu."

"Hoàng đế ca ca của người đâu? Không cần đi bái kiến sao?"

"Hắn không ở trong cung." Gia Luật Long Khánh đáp. "Bây giờ là xuân nại bát, lúc này hẳn hẳn là ở sông Áp Từ."

"Xuân nại bát?"

"Là mùa săn bắn, ở sông Áp Từ có đàn nhạn, đàn vịt, đàn ngỗng và rất nhiều động vật khác."

"Cái gì?" Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng, đột nhiên lại xuất thủ bắt Gia Luật Long Khánh đến trước mặt. "Săn thú lại không mang ta đi?" Ngừ khí của nàng u ám, thật là đáng sợ.

Gia Luật Long Khánh không biết nên khóc hay nên cười nói: "Hắn lên đường thời điểm chúng ta còn đang trên đường tới đây, làm sao dẫn ngươi đi?"

Tiểu Tiểu vẫn nhìn theo hắn, nhưng khuôn mặt thì ủ dột.

"Trừ xuân nại bát..." Gia Luật Long Khánh vội nói. "Còn có ở Hắc Sơn hạ nại bát, nếu ngươi cảm thấy không đủ, thì còn mùa thu còn có thu nại bát ở phục hồ lâm, mùa đông ở Quảng Bình có đông nại bát, một năm bốn mùa đều có, đủ rồi chứ?"

Tiểu Tiểu nhướn lông mày. "Ngươi không gạt ta chứ?"

Gia Luật Long Khánh ai thán một tiếng. "Ta nào dám lừa ngươi!"

Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, còn nói: "Nếu như bây giờ chúng ta chạy tới, còn kịp không?"

"Tha cho ta đi! Tiểu Tiểu, giờ chạy tới làm sao mà kịp được!"

Tiểu Tiểu chán nản buông tay ra, ngay tiếp theo đầu nhỏ cúi xuống. Trong lòng Gia Luật Long Khánh cảm thấy xót xa không thôi, không thể làm gì khác hơn là đề nghị nói: "Ta dẫn ngươi đi đánh cầu? Ngươi không thích cũng có thể đánh cúc, hoặc là vài ngày sau, tháng ba có cuộc thi kéo co trên cát đỏ là truyền thống của người Liêu chúng ta, còn có rất nhiều cuộc thi đua, cũng rất thú vị".

Tiểu Tiểu giương mắt, tò mò hỏi: "Đánh cầu? Đánh cúc? Là gì vậy?"

"Giải thích đơn giản chính là hai bên đánh nhau, dùng Mộc Côn đem cầu đánh tới cầu môn của đối phương là thắng, còn đánh cúc là ngồi trên lưng ngựa đánh cầu." Gia Luật Long Khánh nói. "Trong cung thường võ điện có sân đánh bóng, có lẽ chúng ta có thể đến bên kia thử trước một chút."

"Ta cũng đi nữa!" Bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng nói.

Hai người sợ hết hồn, đồng thời quay đầu nhìn lại thì ra là Gia Luật Long Hữu chẳng biết lúc nào cười ngựa đến bên cạnh hai người bọn họ.

"Ngươi từ đâu chui ra vậy, cút đi!" Gia Luật Long Khánh không khách khí mắng.

Gia Luật Long Hữu da mặt tương đối dày không để ý nói: "Không phải các ngươi đi gặp mẫu hậu trước sao? Vậy ta mang Y Oa Tô tới sân đánh bóng trước chờ các ngươi."

"Y Oa Tô? Nàng là người nào?" Tiểu Tiểu mở to mắt hỏi.

"Lão bà của hắn." Gia Luật Long Khánh đáp.

"Ừ!" Tiểu Tiểu lúc này mới yên tâm, lộ ra mỉm cười.

Bọn họ theo Sùng Thiên Môn tiến vào cung thành sau liền chia tay, Gia Luật Long Hữu trở về Tề Vương phủ của hắn, Gia Luật Long Khánh thì mang Tiểu Tiểu trở lại Hằng Vương phủ. Sau một lúc mọi người đã đến trước cửa Hằng Vương phủ, Tiểu Tiểu phát hiện Hằng Vương phủ so với các phủ đệ mà nàng biết thì nó thật là lớn, những phủ đệ khác cơ hồ chỉ bằng một nửa nó mà thôi, nó thật tráng lệ, và khí thế hùng vĩ.

Chỉ là trước cửa phủ có hai tòa sư tử đá to đến dọa người, vừa tiến vào phủ đệ lại càng làm người ta cảm thấy thật tráng lệ, kiến trúc khổng lồ, trên che ngói lưu ly, cửa sổ màu son nạm vàng, mơ hồ có thể thấy được bên trong phòng phủ kín hồng thắm đầy màu vàng. Hướng phải nhìn lại là một hồ nhỏ, có núi giả nước chảy, cầu đá liên tiếp hai đầu, trên cầu tạo hình hổ báo oai hùng.

Bên trái là một quảng trường rộng rãi, trong tròng có đao kiếm thương, chắc là nơi luyện võ. Hướng chủ phòng đi vào, dọc đường nô tỳ ở trong phủ đều hô to: "Vương gia, Vương phi"

Ngồi xuống hai ghế dựa lớn trên có phủ da hổ bên trong chính sảnh, nô tỳ liền dâng lên trà sâm, tiếp theo là một đám nội vụ, ngoại vụ tổng quản đến bái kiến, làm cho Tiểu Tiểu phiền muộn đến độ nhanh chóng ngủ thiếp đi.

"Vương gia vạn an." Mấy tiếng oanh oanh yến yến vang lên làm cho Tiểu Tiểu lập tức tỉnh ngủ mở to mắt. Chỉ thấy bên trong chính sảnh chỉ còn một đám nữ nhân mềm mại đáng yêu dịu dàng quý gối trước mặt Gia Luật Long Khánh thỉnh an.

"Vương gia, xin hỏi mấy nàng này là ai?" Tiểu Tiểu đầu tiên là rất khách khí hỏi.

"Vương gia?" Gia Luật Long Khánh bởi vì nàng xưng hô thế này mà kinh ngạc nhìn nàng một cái. "Các nàng đều là thị thiếp của ta".

Tiểu Tiểu nheo lại mắt nhìn các nàng thị uy, bốn hướng các bà các chị, tháyá các nàng chi hướng Gia Luật Long Khánh vẫn an, mà chưa từng gọi nàng

một tiếng Vương phi, Tiểu Tiểu liền biết căn bản các nàng không đem nàng để ở trong mắt.

"Thị thiếp của ngươi?"

"Đúng! Nam nhân ở Tổng triều cũng tam thê tứ thiếp, này có cái gì kỳ quái sao?"

Đôi mắt Tiểu Tiểu vừa quay tròn, trong đầu hiện lên suy tính. Ủ! Nhìn trận chiến như thế, nàng biết mình chỉ có thể dùng trí, không thể địch lại được. Nhớ được Ngũ tỷ từng nói, nam nhân là động vật rất kỳ quái, quán quýt hấn, hấn lại không hiềm lạ, nếu là chủ động muốn hấn, hấn lại tự cao.

"Cùng ngươi ngủ đứng không?" Tiểu Tiểu giống như lơ đãng hỏi.

Gia Luật Long Khánh rõ ràng ngây ra một lúc. "Ách! Cái này..." Một cổ bất an ở trong lòng hấn chậm rãi dâng lên.

"Rất tốt!" Tiểu Tiểu vẻ mặt tựa hồ thật vui vẻ, nhưng nàng đột nhiên đứng lên, không nói được lời nào liền đi ra ngoài.

Gia Luật Long Khánh không hiểu, vội vàng đuổi theo nàng. "Tại sao, Tiểu Tiểu? Ngươi muốn đi đâu?"

Tiểu Tiểu cũng không quay đầu lại trả lời: "Về nhà mẹ đẻ."

Gia Luật Long Khánh giật mình. "Về... Về nhà mẹ đẻ? Tại sao?"

"Ngươi đã có người hầu hạ, còn giữ ta lại làm gì?" Tiểu Tiểu làm ra vẻ không quan tâm nói.

"Nhưng.. Nhưng, ngươi mới là Vương phi của ta."

"Vậy thì sao?" Tiểu Tiểu bĩu môi, còn không phải là một trong những nữ nhân của hấn mà thôi, ta mới không có hăng hái cùng một đồng nữ nhân đoạt nam nhân! Một mình ta cũng có thể sống rất tốt.

Gia Luật Long Khánh cau mày kéo nàng. "Tiểu Tiểu, không nên như vậy, nam nhân có mấy người thị thiếp là rất bình thường, nam nhân Đại Tổng các ngươi không phải cũng có tam thê tứ thiếp sao?"

"Đúng! Cho nên ta không trách ngươi, ta chỉ không muốn cùng các nàng đoạt nam nhân mà thôi, rất nhàm chán! Dù sao ta vốn cũng không đồng ý cuộc hôn nhân này, nếu như không phải là vận bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không gả cho ngươi." Tiểu Tiểu nhún nhún vai. "Hôm nay thấy được, là ngươi không thiếu nữ nhân, ta cũng có thể trở về cuộc sống tiêu dao của ta."

Nghe vậy, mày Gia Luật Long Khánh nhíu lại càng sâu. "Tiểu Tiểu, bất kể ta có bao nhiêu nữ nhân, nhưng ngươi ở trong lòng ta mới là nhất..."

"Ai quản trong lòng ngươi có ta hay không! Muốn ta lưu lại cũng được, ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện."

"Được!" Hấn lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm. "Chỉ cần ngươi nguyện ý lưu lại, đừng bảo là một điều kiện, mười điều kiện cũng được."

"Đây cũng là ngươi chính miệng đáp ứng nha!" Nụ cười thông minh linh xảo ở Tiểu Tiểu khoe môi như ẩn như hiện. "Ngươi có bao nhiêu thị thiếp, ta liền muốn có bấy nhiêu nam thị."

Sắc mặt Gia Luật Long Khánh đột nhiên biến đổi, rộng to: "Không được!"

Tiểu Tiểu sắc mặt không đổi nói: "Đừng quên ngươi vừa mới đáp ứng điều kiện của ta! Đừng làm cho ta đi tuyên truyền ngươi Chấn Thiên Đại tướng quân nói không giữ lời."

Sắc mặt Gia Luật Long Khánh cứng ngắc, thật lâu, hấn suy sụp hai vai, chán nản nói. "Hôm nay ta liền phân phát các nàng."

"Không miễn cưỡng!" Tiểu Tiểu cố ý nói.

"Không miễn cưỡng." Gia Luật Long Khánh cười khổ nói: "Một chút cũng không miễn cưỡng."

Trầm Tiểu Tiểu hỏi phủ thành công, không khỏi cười đến cực kỳ vui vẻ. Thay quần áo rồi cùng Gia Luật Long Khánh vào cung.

Một áo uyên ương màu lam hợp với váy tím vàng nhạt, ngoài khoác áo lông cừu, đầu đội Phi Thúy hoa, chân mang giày lặc và ô, bộ dáng của Tiểu Tiểu hoàn toàn trở thành cô gái điển hình của hoàng tộc Liêu quốc.

Tiêu Thái hậu nhìn khuôn mặt xinh đẹp xuất chúng của Tiểu Tiểu, nàng kim lòng không được mà kéo Tiểu Tiểu đến trước mặt đánh giá, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, mềm mại khả ái, những nữ tử ở phương Bắc làm sao sánh kịp.

"Phổ Hiền Nô, ngươi vậy mà lại nhạt được bảo bối." Tiêu Thái hậu nói.

Tiểu Tiểu chớp mắt mấy cái. "Phổ Hiền... Nô?"

"Phổ Hiền Nô." Tiêu Thái hậu sờ sờ khuôn mặt tinh tế của Tiểu Tiểu, lơ đãng nói: "Nhũ danh của Long Khánh."

Tiểu Tiểu vừa trừng mắt nhìn, ho nhẹ hai tiếng, sắc mặt không thay đổi "Thật xin lỗi."

Sau đó lại ho khan hai tiếng, bộ mặt đều có chút run rẩy. "Thật xin lỗi." Sau không nhìn được khi khi một tiếng: "Đứng... Không dậy nổi." Rồi sau đó buồn cười nói: "Đứng... Không... Nên..." Nhấn đến cuối cùng, nàng cuối cùng không có thể khắc chế ôm bụng cười lớn lên. "Trời ạ! Đại nguyên soái chúng ta... Đại tướng quân... Hằng Vương gia... Lại gọi... Gọi nô... Ha ha... Ta nô... Hay là... Nô bặc nô ngại. . . Ha ha... Hmm..."

Tiêu Thái hậu tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Tiểu Tiểu cười đến quỳ xuống đất ôm bụng cười. Gia Luật Long Khánh lúng túng đỡ Tiểu Giáo trên mặt đất dậy, "Thật xin lỗi, mẫu hậu, Tiểu Tiểu nàng có chút... Ách! Nàng tuyệt đối không phải cố ý ở trước mặt mẫu hậu can rờ, hy vọng mẫu hậu tha lỗi."

Tiêu Thái hậu như có điều suy nghĩ nhìn Gia Luật Long Khánh yêu thương ôm Tiểu Tiểu, để cho nàng gục ở trước ngực của hắn cất tiếng cười to. Xem ra, tâm tiểu tử này bị cô bé trời buột !

Thật lâu, Tiểu Tiểu rốt cục cười đủ, mới chậm rãi ngưng cười, vừa lau nước mắt vừa nói: "Đứng... Thật xin lỗi, Tiểu Tiểu quá... Quá vô lễ, xin Thái hậu... Tha thứ."

Tiêu Thái hậu hướng Tiểu Tiểu ngoắt ngoắt tay "Ngươi tới đây."

Tiểu Tiểu không sợ, tiểu sái đi về phía trước, để cho Tiêu Thái hậu cầm tay nàng. Hai mắt sắc bén của Tiêu thái hậu nhìn thẳng về mặt của Tiểu Tiểu trong đó hiện lên vẻ ngây thơ, thẳng thắn.

"Ngươi rất thẳng thắn, ta thích." Tiêu Thái hậu mỉm cười hiền lành. "Hy vọng ngươi có thể tiếp tục giữ vững tính cách này."

Tiểu Tiểu hơi dẩu miệng, tà oán nói: "Nhưng bởi vì ta quá thẳng thắn mà đặc tội cũng không ít người!"

"Cái gì?" Tiêu Thái hậu tò mò nhướn lông mày lên.

"Đúng! Giống mẹ ta, nàng rõ ràng mặc xiêm y màu xanh biếc sẽ làm màu sắc da thịt thoát nhìn bản bản, thật giống như chừng mấy ngày không tắm rửa qua, ta dĩ nhiên liền hoàng nói cho nàng biết! Ta là có ý tốt! Tránh cho nàng ra ngoài làm cho người nhà chê cười." Tiểu Tiểu bĩu môi. "Nhưng nàng lại mắng ta xối xả, còn đánh lên đỉnh đầu ta sưng một cục, người xem, ta có nhiều oan uổng! " Tiêu Thái hậu nhìn cười, gật đầu: "Đúng! Là rất oan, rất oan."

"Còn gì nữa không!"

"Đại tỷ của ta mang thai, nàng mặc một bộ đồ mới tới để cho ta bình luận xem có đẹp hay không." Tiểu Tiểu mặt mũi nhăn nhó. "Nhưng nàng mặc làm sao cũng thấy giống như thùng phuy! Ta còn hỏi riêng nàng có phải muốn ta nói thật không, nàng nói chính là hy vọng nghe lời nói thật mới tới tìm ta, cho nên ta liền nói cho nàng biết! Kết quả..."

Tiêu Thái hậu cắn môi dưới, không dám cười ra ngoài, "Kết quả như thế nào?"

Tiểu Tiểu ủy khuất nói: "Đỉnh đầu ta lại sưng thêm một cục."

Tiêu Thái hậu rút cục nhìn không được phì cười "Thật đáng thương!"

"Ông nội của ta đáng ghét hơn, hắn muốn ta hoàng nói cho hắn biết là ai làm hư cô họa của hắn, còn nói tuyệt không nghiêm trị, cho nên, ta liền hoàng thừa nhận là ta không cẩn thận đem mực nước đổ lên.....Kết quả..." Tiểu Tiểu dẹp miệng, làm ra bộ đáng tức giận.

Tiêu Thái hậu vỗ vỗ tay nàng đau lòng nói "Hắn làm sao phạt ngươi?"

"Hắn nói, hắn không bao giờtrộm mứt hoa quả do mẹ làm cho ta ăn!" Tiểu Tiểu không cam lòng nói: "Mẹ làm mứt hoa quả ăn rất ngon, hắn lại muốn độc chiếm!"

Tiêu Thái hậu ngây cả người, mới bật cười nói: "Mứt hoa quả? Hắn không ăn trộm mứt hoa quả cho ngươi ăn?"

Tiểu Tiểu nặng nề gật đầu: "Đúng! Hắn thật đúng là đi ăn trộm, cũng không chia cho ta đó!"

Cung nữ phía sau Tiêu Thái hậu nghe vậy, đã sớm cười đến nước mắt đều chảy ra, một bên Gia Luật Long Khánh cũng buồn cười không dứt.

"Cho nên, ta liền làm trò trước mặt cả nhà, nói cho mẹ biết là gia gia ăn trộm mứt hoa quả của nàng!" Tiểu Tiểu đắc ý nói. "Khi đó gia gia mặt đỏ ối là đó!" Đến đây, Tiêu Thái hậu rút cục đã quên thân phận của nàng mà cười to không ngừng. Làm cho trong cung tất cả cung nữ, thái giám đều hai mắt nhìn nhau kinh ngạc không hiểu trong Hừng Thiên điện có chuyện chẳng bao giờ ảm ý nay lại ảm ảm truyền ra tiếng cười lớn.

Sau khi chọc cười Thái hậu, Gia Luật Long Khánh lại dẫn Tiểu Tiểu đi tới Hưng Thịnh điện gặp Hoàng hậu. Hoàng hậu cũng rất yêu thích Tiểu Tiểu ngày thơ khả ái, lôi kéo Tiểu Tiểu hàn huyên không ngừng, không chịu thả người.

Cho nên, khi bọn hắn vội vàng chạy tới Thường Võ điện, đã đến lúc ăn bữa tối, Gia Luật Long Hữu đã sớm trở về phủ dùng bữa, đánh cầu chi nhạc không thể làm gì khác hơn là kéo dài đến hôm sau.

Hai người trở lại Hằng Vương phủ, sau khi dùng qua bữa tối, vừa về tới phòng ngủ Tiểu Tiểu liền ném mình lên trên giường, mắt nhắm lại: "Mệt chết đi được, ta muốn ngủ!" Nàng rù rì nói.

Gia Luật Long Khánh lắc đầu, chỉ đành phải tự động giúp nàng cởi bỏ búi tóc, cởi xuống giày ủng, cởi sạch quần áo, còn kéo chăn giúp nàng đắp lên.

"Lạnh quá đó! Mau lấy lò sưởi tới hầu hạ." Tiểu Tiểu làm nũng nói. Mà cái gọi là lò sưởi cũng chính là chỉ Gia Luật Long Khánh.

Gia Luật Long Khánh cười cười, nhanh chóng cởi quần áo toàn thân ra mới chui vào bên trong chăn, Tiểu Tiểu giống như con mèo nhỏ ôm chặt lấy hắn rồi rúc sâu vào lồng ngực của hắn, cảm thấy hắn ấm áp, thờ dài một hơi đầy thỏa mãn.

"Thật là ấm áp!"

Gia Luật Long Khánh ôm nàng thật chặt, không nhịn được hôn nhẹ cái trán của nàng, rồi lại hôn cái mũi của nàng, cuối cùng đi tới môi anh đào ngọt ngào. Môi của hắn trượt đến cổ của nàng nhẹ nói: "Tiểu Tiểu, cây gậy của ta lại cứng ...". Nói cách khác, hắn muốn thuận phục vợ.

Tiểu Tiểu cười khi khi một tiếng, hai cánh tay trắng nõn như tuyết giống như rắn quấn quanh, ôm lấy cổ của hắn. "Thật hồngбет, làm sao bây giờ?" Nàng cười nói.

"Làm như vậy." Vừa nói, tay hắn vừa bắt đầu kéo cái yếm của nàng ra, Lại bị nàng một chương đẩy ra.

"Đừng động tay động chân, ta mệt." Nàng ngáp một hơi dài, cố ý treo ngược khẩu vị của hắn "Ta muốn ngủ!"

"Không sao..." Hắn một tay kéo xuống cái yếm của nàng "Ngươi ngủ là việc của ngươi..." Tiếp theo thoát đi quần lót "Ta làm chuyện của ta." Hắn tựa đầu lên bộ ngực nõn nang trắng nõn của nàng, hít thật sâu, ngửi mùi thơm tỏa ra từ thân thể nàng "Ừm! Thơm quá..."

Bàn tay thô ráp mà ấm áp của hắn đang vẽ các vòng tròn trên đầu ngực của nàng, khiến nàng thờ dốt: "Ngươi làm gì..." Nàng hừ nhẹ: "Ta làm sao..." Nàng theo bản năng đem mười ngón tay cầm chặt bàn tay của hắn đang ở trên ngực nàng, không cho loạn động. "Ngươi làm vậy sao ta ngủ được..."

"Vậy thì..." Hắn áp môi của mình lên môi của nàng, trầm thấp một tiếng "Ta không cho ngươi ngủ." Liền dùng đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào trong miệng của nàng, Nàng dùng hai cánh tay ôm lấy cổ của hắn. Hắn hôn nàng thật sâu, ngón tay xoa bóp tỉ mỉ bộ ngực đầy đà, nàng dục hỏa khó nhịn nhẹ nhàng, loạn choạng rên rì ra tiếng. Hắn rời khỏi đôi môi sưng đỏ của nàng, hôn xuống ngực nàng, hai tay bùng lấy hai ngực của nàng, hắn đưa môi ngậm lấy điểm hồng thâm của nàng, càng mút hắn cảm thấy nhũ hoa của nàng càng trở lên căng cứng!

Hắn dùng môi giữ lấy điểm nhỏ, lấy lưỡi ấn ấn lên đó rồi dùng lưỡi chà sát qua lại điểm cứng làm nàng rên rì mãi không dứt. Nàng nhắm mắt lại, hai tay đưa lên ôm lấy đầu hắn, hai bàn tay luồn vào tóc hắn, khẽ ấn xuống người nàng lên để tận hưởng cảm giác mà hắn mang lại.

Hắn vẫn kéo dài hành hạ dịu dàng, cho đến khi suy nghĩ của nàng trở nên trống rỗng. Hắn khẽ hôn đến xương sườn của nàng, rồi tới xương quai xanh ở trên ngực, sau đó dùng lưỡi thăm dò vào trong miệng của nàng, hai tay chuyển xuống mông nàng mà xoa nắn rồi khẽ mở hai chân nàng ra đặt dục vọng của mình lên nơi nữ tính của nàng.

Nàng cảm giác mình trương lên, cũng cảm giác được hắn cứng rắn, nóng bỏng hưng phấn khiến cả người nàng căng cứng. Hai cánh tay của nàng khóa lại cổ hắn, bên dưới hạ thể khẽ vận vẹo, ý bảo hắn nàng còn muốn nhiều hơn.

"Yến Ân..." Nàng đụng tới cái miệng của hắn cầu khẩn rù rì.

Hắn phun ra một tiếng than nhẹ bị đè nén, từ từ tiến vào trong nàng, trong nháy mắt nàng cảm giác như bị hoà tan trong hắn. Nàng thờ khẽ một tiếng, cũng hít một hơi.

"Ừm..." thanh âm của hắn thô ách, đầu buông xuống, hô hấp trở nên dồn dập. Nàng chậm rãi hai mắt nhắm lại, cảm giác bọn họ kết hợp, nụ hôn của hắn như phũn vẩy vào trên mặt của nàng, sau đó chậm rãi di động ở bên trong nàng, nửa lui về sau, bước đi chậm chạp được giống như một loại hành hạ, mỗi một lần đưa vào, mỗi một lần rút ra, đều làm cho nàng không ngừng run rẩy mà rên rì.

Từng đợt khoái cảm khó có thể không chế, nàng không tự chủ được cùng hắn loạn động, khẩn cấp tìm kiếm giải phóng. Hắn ở trong nàng ra vào đột nhiên tăng tốc, bọn họ ngực dán ngực, mỗi lần di động thì cơ ngực bần chắc của hắn liền vuốt ve bộ ngực của nàng. Hắn tăng nhanh tốc độ kéo ra đưa vào, khiến cho hắn càng thâm nhập chỗ nóng bỏng sâu nhất của nàng, ngọn lửa kích tình bắt đầu thiêu đốt, làm cho người ta không thờ nổi.

Đột nhiên, hắn than nhẹ, cũng dừng lại động tác.

"Không! Đừng dừng lại..." Nàng cầu khẩn nói.

Hắn lăm lăm, trước tiên lui rồi sâu hơn chạy nước rút, trong lúc bất chợt, hắn lấy nàng sở khát vọng mãnh liệt tốc độ di động, khi hắn mỗi một lần có lực chạy nước rút, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng giác quan vui thích phóng mạnh về nàng. Hai người lăm vào bản năng nguyên thủy. Nàng cảm thấy hồn mình như rời khỏi thể xác cứ bay lên bay đến đỉnh điểm rồi nàng hét to ngất đi.

Hắn tăng nhanh tốc độ kèm theo một tiếng gầm thét, đem tánh mạng mằm mọng quán thâu ở trong cơ thể nàng, sau đó vô lực ngã lên người nàng.

Một hồi lâu sau, hắn mới hữu khí vô lực nói: "Bây giờ ngươi có thể ngủ."

Không nghe thấy nàng đáp lại, hần liền ngẩng đầu nhìn nàng, không khỏi mỉm cười, thì ra là nàng đã sớm đi tìm chu công đánh cờ .

Ngoài phòng tuyết rơi đầy trời, rét căm căm, bên trong phòng thì mùa xuân kiều diễm vô tận.

Buổi trưa hôm sau, Tiểu Tiểu mới tỉnh dậy, mở to đôi mắt còn ngái ngủ " Ày! Trời sáng rồi, không biết là canh mấy rồi." Nhưng nàng có thể xác định trời không còn sớm. Nàng chợt ngồi bật dậy, người bên gối đã không thấy bóng dáng, nàng thầm nghĩ: "Hắn sẽ không bỏ ta lại một mình mà đi đánh cầu chứ?"

"Vương phi vạn an." Nàng hét hồn quay đầu lại, chỉ thấy thiếu nữ khoảng mười bảy, mười tám tuổi trong trang phục tỳ nữ đang đứng cúi đầu ở cạnh giường.

"Người..." Trước ngực đột nhiên truyền đến một trận lạnh như băng. Tiểu Tiểu theo bản năng cúi đầu xuống nhìn, liền thấy bộ ngực tuyết trắng đầy đặn của mình không mảnh vải đang ở trong không khí rét lạnh. "A!" Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng, bối rối đem chăn quấn lấy thân thể mình.

Tỳ nữ che miệng cười trộm. "Vương phi, nô tỳ gọi Yến Yến, là nội vụ tổng quản phái ta tới hầu hạ ngài."

"A! Được rồi! Vậy thì phiền người đem y phục lấy đến cho ta trước, ta lạnh muốn chết!"

Yến Yến cẩn thận hầu hạ Tiểu Tiểu mặc quần áo, cuối cùng phủ thêm cho nàng áo lông chồn màu bạc. "Vương gia thật sùng ái Vương phi, bạc hạc tập này là Hoàng thượng ngự tứ cho Vương gia ! Cả nước Đại Liêu cũng chỉ có ba cái, một cái ở chỗ Thái hậu, cái thứ hai ở chỗ Hoàng hậu nương nương, Vương phi đang mặc là cái thứ ba. Vương gia thường ngày vẫn không mặc, nhưng hôm nay lại đưa cho ngài, bất quá cũng khó trách, cũng chỉ có Vương phi xinh đẹp như vậy mới xứng mặc nó."

"Đây là Hoàng thượng ngự tứ ?" Tiểu Tiểu sờ sờ tay áo, giặt nhẹ vạt áo, cũng không còn gì đặc biệt! Chỉ là bạc phát sáng rất đặc thù, so với loại áo lông khác ấm áp hơn một chút.

"Đúng vậy!" Yến Yến cầm lấy hoa búi tóc. "Vương phi, ngài muốn cài loại hoa nào?"

"Không cài, không vào cung cũng không ra ngoài thì cài làm gì, ghim đuôi sam cho ta là được."

Yến Yến miệng ngọt tay cũng khéo, còn tí mĩ dùng một cái bạc băng găm buộc thành nơ con bướm cài lên tóc Tiểu Tiểu. "Vương phi, người thật đẹp!" Yến Yến tự đáy lòng khen ngợi.

Thiên sinh lệ chất Tiểu Tiểu trải qua một phen trang điểm, phối hợp với trang phục làm lộ ra da thịt như tuyết, trắng muốt non mềm, ngũ quan tinh xảo tú nhả, nốt ruồi Quan Âm trên trán cùng hai gò má hồng nhuận tự nhiên, khiến cho Tiểu Tiểu giống như tiên nữ hạ phàm.

Tiểu Tiểu nhún nhún vai, từ nhỏ nàng đã quen nghe những từ ca ngợi này. "Vương gia đâu? Đi ra ngoài rồi sao?"

"Bẩm Vương phi không có, Vương gia đang ở thiên sảnh chiều đãi khách nhân."

"À? Ta đây đi tìm hắn, phiền người giúp ta dọn dẹp lại phòng một chút."

"Dạ, Vương phi."

Nhìn Tiểu vương phi vừa đi vừa nhảy, Yến Yến không khỏi bật cười " Vương phi thật đáng yêu."

Thiên sảnh đến tốt cùng là ở nơi nào? Một đường đi tự hỏi, trải qua các hành lang nặng nề, Tiểu Tiểu rốt cục đi tới thiên sảnh, rất xa, nàng chỉ nghe thấy từng tiếng hờn dỗi, cước bộ không khỏi chậm lại, cuối cùng dừng ở bên ngoài cửa phòng thiên sảnh.

"Long Khánh ca, người nói đi! Tại sao không tới tìm ta?"

"Long Khánh ca?" Tiểu Tiểu neho mắt lại, là yêu nữ phương nào lớn mật dám gọi thẳng tên của Yến Ân?

"Ta hôm qua mới trở về kinh, làm sao có thời gian rảnh rỗi đi tìm người." Gia Luật Long Khánh nhàn nhạt nói.

"Ừ! Không tệ." Tiểu Tiểu hài lòng gật đầu, nghe giọng nói của Gia Luật Long Khánh giống như là rất phiền chán.

"Nhưng, trước kia người nói là chừng nào về kinh sẽ tới tìm ta."

"Có chuyện này sao?" Tiểu Tiểu tức giận thầm nghĩ, nàng phải thăm vấn hắn cho kĩ mới được.

"Hồ Na, ta nói là đi tìm Liệt Lỗ Cốc."

"Đúng, đúng, không phải là tới tìm người, ít ở đây tự mình đa tình." Tiểu Tiểu âm thầm đắc ý nghĩ.

"Nhưng người cũng nói sẽ tìm ta! Long Khánh ca, trước kia người nói nếu mai mốt mà người chọn Vương phi thì người đầu tiên người nghĩ đến sẽ là ta."

Cái gì? Tiểu Tiểu cảm thấy có một cỗ hỏa khí đang từ từ dâng lên.

"Cho dù ngươi bắt đắ dĩ cưới nữ nhân Đại Tổng làm Vương phi, ta cũng nguyện ý ủy khuất làm trắc phi của ngươi..."

Bắt đắ dĩ? Hừ hừ! Hẳn cưới nàng là bắt đắ dĩ sao?

"Thật ra thì Thái hậu đã từng nói với ta, chỉ cần ngươi hồi kinh liền cưới ta..."

Có ai không! Lập tức đem nàng bắt bỏ tù! Tiểu Tiểu giận dữ thầm nghĩ.

"Cả kinh thành từ trên xuống dưới, tất cả mọi người đều đang chờ xem ngươi cưới lão xử nữ xấu xí trở về, nhưng nếu có ta đây là đệ nhất mỹ nữ Liêu quốc làm trắc Vương phi của ngươi, liền không ai dám chê cười ngươi..."

Không cần thăm vắn, phán quyết từ tội, lập tức đem nàng hành hình! Tiểu Tiểu giận đến nổi trận lôi đình, nắm chặt quả đấm.

Đứng ngoài cửa phòng, trên mặt Tiểu Tiểu nở nụ cười quái dị, nhưng nàng không nhìn thấy bên trong sảnh, sắc mặt của Gia Luật Long Khánh đã trở nên âm trầm, hận không đem người đàn bà này ném ra ngoài vương phủ được. Dĩ nhiên, Tiểu Tiểu cũng không biết ở trong sảnh còn có những người khác, cho đến khi bọn họ lên tiếng.

"Đứng! Long Khánh, mọi người thật đúng là ở trong bóng tối cười trộm ngươi! Hồ Na nguyện ý ủy khuất gả cho ngươi làm trắc phi, ngươi nên thương yêu nàng thật nhiều mới đúng." Liệt Lỗ Cốc thân hình cao lớn khô ng nói.

Vương Tư Ôn tâm tư tương đối tinh minh, hẳn sớm nhận ra Gia Luật Long Khánh không phải là vui mừng. "Liệt Lỗ Cốc, Long Khánh tự có ý nghĩ của hắn, chớ có nhiều chuyện."

Vương Tư Ôn là con của Vương An Nhân làm trong Xu Mật Viện đi cách, còn Liệt Lỗ Cốc là con của Thái úy kiêm đại phu Ô Bất Lữ, hai người cùng Gia Luật Long Khánh là bạn tri giao chơi đùa từ nhỏ đến lớn. Mà Hồ Na là muội muội của Liệt Lỗ Cốc, cũng là đệ nhất mỹ nữ Liêu quốc, nàng từ nhỏ đã cùng ở chung chơi đùa với ba người, hơn mười tuổi liền quyết định muốn gả cho Gia Luật Long Khánh, cho nên luôn quán quyết lấy Gia Luật Long Khánh, đáng tiếc là Gia Luật Long Khánh xem nàng là muội muội, căn bản không có nghĩ tới muốn kết hôn với nàng.

Vương Tư Ôn nhú mày nhìn Gia Luật Long Khánh đang căng thẳng cầm dưới đã khẽ co quắp, vội nói: "Liệt Lỗ Cốc, đừng nói nữa, ta nói rồi Long Khánh tự có chủ kiến, không cần ngươi tới quan tâm."

"Vương đại ca, ngươi cũng không thể nói như vậy, đại ca của ta biết Long Khánh ca không nỡ ủy khuất ta, dĩ nhiên phải khuyên nhủ hắn! Ta một chút cũng không để ý..."

"Vương phi, làm sao người đứng ở chỗ này không vào?" Ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm kinh ngạc của Tịch Cát, lập tức làm cho sắc mặt Gia Luật Long Khánh đại biến.

"Tịch Cát, phiên ngươi chuyển cáo Vương gia, nói bốn vương phi muốn đi tìm nam nhân!" Tiểu Tiểu vừa dứt lời, chỉ thấy bóng dáng của Gia Luật Long Khánh chợt lóe lên đã bay ra khỏi Thiên sảnh. Vương Tư Ôn đuổi theo sau đó, còn lại Liệt Lỗ Cốc ngây ra một lúc mới đuổi theo, Hồ Na dĩ nhiên không chịu rời ở phía sau.

Tiểu Tiểu cố gắng né tránh, nhưng vẫn bị Gia Luật Long Khánh luyện võ tròng đuổi kịp. Tiểu Tiểu hai tay chống ở eo, tàn bạo nhìn chằm chằm Gia Luật Long Khánh đang đứng ngăn cản ở trước mặt nàng. "Cút ngay! Nếu không đừng trách ta không khách khí!"

"Tiểu Tiểu, nghe ta giải thích..." Hắn trước hết bày ra khuôn mặt tươi cười nói.

"Cút ngay!"

"Tiểu Tiểu, ngươi nghe..."

"Không nghe! Không nghe!" Bóng dáng Tiểu Tiểu chợt lóe, từ bình khi trên kệ bên cạnh rút ra một thanh kiếm, liền đâm tới Gia Luật Long Khánh.

Gia Luật Long Khánh vô cùng chật vật né những đường kiếm của nàng." Tiểu Tiểu dừng như vậy, ngươi sẽ làm bị thương chính mình!"

Tiểu Tiểu thuận thực đem kiếm chuyển sang tay trái, tay phải thì rút ra thêm một cây đao, hai tay đao kiếm vung lên, thấy vậy Gia Luật Long Khánh lại càng kinh tâm táng đờm. Vương Tư Ôn đứng yên ở một bên lắc đầu nói: "Ai nói nàng là lão xử nữ xấu xí chứ?"

Ta thấy căn bản nàng còn là một tiểu nữ oa!"

"Trời ạ! Nàng thật là đẹp, quả thực giống như là thiên tiên hạ phàm!" Liệt Lỗ Cốc rù rì nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Na bị ghen ghét bao phủ, ánh mắt của nàng nhìn bóng dáng nhỏ bé đang khoác lông chồn bạc, tia lửa ghen tỵ trong mắt nàng lại càng cuồng thịnh. Lông chồn bạc của hoàng thượng ngự tứ! Hẳn là của nàng, tại sao lại mặc ở trên người cô gái Đại Tổng gia chứ?

"Ta nói ngươi nhiều chuyện ngươi còn không tin." Vương Tư Ôn thở dài nói." Ngươi nhìn Long Khánh ngay cả tự vệ cũng không dám, chỉ có thể trốn không phải là sợ xuất thủ quá làm nàng bị thương nặng?" Hắn nghiêng mắt nhìn Hồ Na một cái "Như vậy, ngươi nghĩ trong lòng hắn còn dung hạ được nữ nhân khác sao?"

Nghe vậy, Hồ Na sắc mặt càng thêm tối tăm.

Không biết là hấn cảm thấy mệt vì tránh né, hoặc quyết định ngăn cản Tiểu Tiểu đang điên cuồng, Gia Luật Long Khánh không nói tiếng nào đột nhiên dừng lại xoay người đối mặt với Tiểu Tiểu, mà Tiểu Tiểu thể xông không còn kịp dừng lại, vẫn nhắm hấn công tới, cho đến khi đao kiếm cơ hồ chạm đến quần áo của hấn, Tiểu Tiểu mới hét lên một tiếng, đem binh khí đang nắm ở hai tay buông ra, cả người ngẩn không được nhào vào trong lồng ngực hấn, hai tay ở trên người hấn liền bối rối sờ đông, sờ tây tìm xem "Có bị thương không? Có bị thương không?"

Gia Luật Long Khánh còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy Tiểu Tiểu hét lên một tiếng chói tai." A! Chảy máu, cánh tay của ngươi chảy máu kia!"

"Có sao?" Gia Luật Long Khánh nhìn cánh tay của mình, đích xác là chảy máu, nhưng hấn không có cảm giác gì, một chút vết thương nhỏ này đối với hấn mà nói giống như muỗi chích, hấn muốn mở miệng an ủi nàng, nhưng ...

"Có ai không! Vương gia bị thương! Cứu mạng! Có ai không! Cứu mạng!" Tiểu Tiểu hoảng sợ gào lên.

"Cứu mạng?" Gia Luật Long Khánh nhìn Tiểu Tiểu đang rơi nước mắt là chẳng biết nên khóc hay cười, hấn biết nàng thật sự nóng nảy liền lên tiếng trấn an nàng:" Tiểu Tiểu, không có chuyện gì, ta..."

"Ngươi có đau hay không? Nhất định là rất đau! Ta giúp ngươi thôi."

Thôi? Gia Luật Long Khánh buồn cười nhìn nàng đang cố gắng thôi ở trên vai hấn.

"Không cần! Tiểu Tiểu, này..."

"Nhưng mẹ ta nói, thôi liền không đau." Tiểu Tiểu nức nở nói, rồi đưa tay lau đi nước mắt đang chảy giàn giụa trên mặt, sau đó cúi đầu bắt đầu thôi không ngừng.

Gia Luật Long Khánh chỉ có thể cười khỏ quay đầu nhìn Vương Tư Ôn. Chỉ thấy Vương Tư Ôn cùng Liệt Lỗ Cốc đang khoa trương cười không ngừng, mà Hồ Na thì mặt trắng như một tờ giấy không biết suy nghĩ cái gì. Bọn họ vội vàng lùi lại bao quanh tới đây, làm Gia Luật Long Khánh cảm thấy cực kỳ mất thể diện, chỉ là một chút vết thương nhỏ, sẽ phải lao sư động chúng như vậy, nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của hấn không biết đặt ở chỗ nào!

Thật là hao tổn tâm trí!

Trong Chấn Thiên các, Gia Luật Long Khánh đang ngồi ngay ngắn ở mép giường, người trên xích lửa, trước ngực da thịt bần chác, trên cánh tay bọc một vòng băng vải màu trắng, Tiểu Tiểu cầm băng vải ngồi ở trước giường. "Ngươi thật không cần mời Thái y?" Nàng nhẹ nhàng hỏi.

"Thật không cần." Hấn sửa lại băng vải một chút. "Nếu không phải ngươi kiên trì, ngay cả băng bó cũng không cần."

"Vết thương của ngươi rất dài!"

"Nhưng không sâu." Gia Luật Long Khánh cười cười nói ." Bây giờ ngươi có băng lòng nghe ta giải thích hay không?"

Tiểu Tiểu cong miệng lên, cúi đầu lấy tay xoắn chéo áo ." Giải thích cái gì?"

Gia Luật Long Khánh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nói: "Ta cùng Vương Tư Ôn, Liệt Lỗ Cốc là bạn chơi từ nhỏ đến lớn, mà Hồ Na là muội muội của Liệt Lỗ Cốc, nàng từ nhỏ liền thích đi theo phía sau chúng ta, lớn lên thường thích quấn lấy ta không tha, nhưng bất kể nàng có nhiều tâm tư, ta cũng chỉ có thể xem nàng như muội muội.

Tiểu Tiểu hoài nghi ngược mắt lên nhìn hỏi. "Nhưng nàng nói nàng là đối tượng đầu tiên khi ngươi chọn Vương phi..."

"Từ sáu năm trước lúc nàng mười bốn tuổi, cứ hay quấn chặt lấy ta không rời, muốn ta cưới nàng, ta đương nhiên là làm mọi cách khước từ, có một hôm ta muốn gấp rút đi gặp Hoàng thượng để bẩm báo sự tình quan trọng, nhưng nàng lại sống chết không cho ta đi, lúc đó ta chỉ thuận miệng nói nếu như muốn chọn Vương phi, nhất định sẽ nghĩ đến nàng đầu tiên, nhưng cái này cũng không chứng tỏ ta nhất định sẽ cưới nàng, cho nên cũng không thể nói ta phụ bạc nàng, lúc ấy ta còn từng nói cho nàng biết, nếu gặp đối tượng tốt liền gả đi, nói không chừng ta sẽ suốt đời không lập gia đình, cũng nói không chừng Hoàng thượng sẽ thay ta chỉ cưới."

"Nhưng nàng còn nói ngươi cưới ta là bắt đắc dĩ." Tiểu Tiểu mặt xụ xuống nói.

Hấn đem bàn tay nhỏ bé của nàng đưa lên khước miệng hôn một chút. "Đích xác là bắt đắc dĩ." Tiểu Tiểu lập tức sinh khí, tức giận muốn đem bàn tay lấy về, Gia Luật Long Khánh cũng là cầm chặt không tha. "Ngươi cũng không phải bắt đắc dĩ sao? Ngươi nghĩ xem lúc trước chúng ta bị ép buộc đồng ý cuộc hôn nhân này ngươi có cảm thấy khó chịu không?"

Tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ." Cũng đúng, trước kia bị bắt phải gả cho ngươi ta là cảm thấy rất phiền toái và khó chịu." Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói.

Gia Luật Long Khánh thâm tình nhìn nàng. "Nhưng từ khi vừa thấy ngươi lần đầu tiên thì cả trái tim của ta đã bị ngươi trộm đi không thể thu về nữa rồi."

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Tiểu đỏ lên xấu hổ cúi đầu xuống gất giọng nói "Ngươi nói lung tung."

Gia Luật Long Khánh ôm Tiểu Tiểu lên trên đùi của mình, đôi mắt màu lam nhu tình như nước nhìn vào gương mặt của nàng.” Ta yêu ngươi, Tiểu Giáo.”

Gương mặt Tiểu Tiểu đã hồng càng hồng thêm, nhưng trong ánh mắt của nàng hiện lên vẻ vui mừng cùng thỏa mãn.

"Ngươi yêu ta sao, Tiểu Giáo?"

Tiểu Tiểu suy nghĩ một hồi lâu, đầu nhỏ mới nhẹ nhàng gật .

Đúng! Nàng thương hắn, thật ra thì chẳng biết từ lúc nào, nàng đã sớm đem trái tim mình trao cho hắn mà không biết! Không biết có phải là khoảnh khắc khi nàng nhìn thấy hai con người xanh thẳm kia? Hoặc là cả tháng nay sớm chiều chung đụng? Tiểu Tiểu thật sự là nghĩ không ra, chỉ biết là khi nàng không thấy hắn thì cảm thấy nhớ nhung. Thấy hắn có nữ nhân khác, trong nội tâm của nàng sẽ cảm thấy không thoải mái, nghe thấy hắn muốn nạp thêm trắc phi, thì trong lòng nàng dâng lên một cỗ tức giận cùng... Ghen tỵ.

Tiểu Tiểu trong tâm chỉ muốn một mình độc chiếm lấy ở hắn, không để cho nữ nhân khác đụng vào hắn, không cho phép nữ nhân khác có ý với hắn.

Thì ra là đây chính là yêu! Khi nàng nghe thấy hắn nói yêu nàng, cả thân thể mềm mại không khỏi vì hưng phấn mà run rẩy, trong lòng ngọt ngào cơ hồ muốn mất trần ra, trái tim giống như mọc cánh ở trên không trung phiêu đảng.

Nhưng cảm giác ghen ghét thật là không dễ chịu! Khi này chắc về mặt nàng nồng đậm vị ghen, ngay cả chính nàng cũng không biết lúc này mình làm gì nữa!

Tiểu Tiểu mười sáu tuổi là bốn tháng, sau khi cưới hơn một tháng mới nếm thử tư vị của tình yêu. Ừ! Vừa ngọt vừa chua, giống như mút hoa quả mà làm..

Bạn đang đọc truyện *Dự Chàng Cẩn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Vừa chạy một chuyến đến Hứng Thiên điện, Gia Luật Long Khánh phải giải quyết xong chuyện Tiêu Thái hậu muốn thay hắn cưới trắc phi.

"Xin mẫu hậu chuyển cáo Hoàng thượng, ta có một mình Tiểu Tiểu như vậy đủ rồi, cái gì trắc phi, mỹ nhân, thị tẩm tất cả đều miễn đi. Nếu là Hoàng thượng không có chuyện gì lại muốn cho ta thêm phiền toái, đừng trách ta không nói trước, ta nhất định sẽ kháng mệnh! Mẫu hậu, ngài cũng đừng ép ta mang theo Tiểu Tiểu trốn khỏi Mông Cổ đó!" Vừa gặp Tiêu Thái hậu Gia Luật Long Khánh đã nói ra nguyện ý của mình!

Gia Luật Long Khánh đi không sao, Hằng Vương đi cũng không sao, nhưng Chấn Thiên tướng quân không thể đi, binh mã thiên hạ Đại nguyên soái càng không thể đi!

Tiêu Thái hậu nhìn ra được sự kiên quyết của con mình, cũng nhìn ra con mình là người si tình, cho nên, nàng rốt cục gật đầu đáp ứng, dù sao nàng còn có một Tề Vương Gia Luật Long Hữu.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Thái Hậu Gia Luật Long Khánh kéo Tiểu Tiểu đi tới thường vũ điện cùng Gia Luật Long Hữu, Y Oa Tô chơi đánh cầu một chút, mà đáng thương cho Gia Luật Long Hữu, giờ phút này vẫn còn không biết mình đã thành người chết thể cho Gia Luật Long Khánh, còn cao hứng phấn chấn, ồn ào hẹn ngày mai tiếp tục đấu cầu.

"Xin lỗi, ngày mai trong cung có Diệp Tử diễn, ta muốn mang Tiểu Tiểu đi xem một lần."

Diệp Tử diễn là trò tiêu khiển từ Đại Tổng lưu truyền đến đất bắc, ở trong cung được hoan nghênh vô cùng, không chỉ các cung nữ thích, Hậu cung phi tần, Hoàng đế cũng rất thích. Khiến cho Tiểu Tiểu rất vui vẻ, nhưng Gia Luật Long Khánh biết những thứ này còn chưa đủ, hắn chẳng những nghĩ muốn buộc thân thể nàng, còn muốn buộc cả lòng của nàng. Hắn biết nàng thương hắn, nhưng hắn cũng muốn nàng yêu cả cuộc sống xung quanh hắn, như vậy mới có thể bảo đảm hắn vĩnh viễn sẽ không mất đi nàng.

Dân du mục phương bắc lấy săn bắn là sở trường, thuật cỡi ngựa cùng bắn nghệ kỹ thuật cao thấp có thể quyết định địa vị của một người ở trong một quần thể, chẳng những hoàng đế, ngay cả hậu phi cung tần đều tinh thông, còn các đại thần hoặc binh dân càng không cần phải nói, vì vậy người dân ở Liêu quốc không ai không tinh thông cỡi ngựa bắn cung. Du săn có thể nói là một loại hình thức của Liêu quốc chọn người có bản lĩnh để giúp nước nhà, đây là phương pháp mà Gia Luật Long Khánh muốn Tiểu Tiểu yêu cuộc sống ở Liêu quốc.

Những cô gái Trung Nguyên bình thường là đại môn không ra, công trong không mại, chỉ có những phụ nữ gia cảnh bản hàn mới vì cuộc sống mà bắt đầu đi xuất đầu lộ diện. Ở Trung Nguyên nam nhân mới có thể luyện võ cỡi ngựa, còn phụ nữ chỉ có thể ở nhà núp trong khuê phòng thêu; Nam nhân có thể ra ngoài xông xáo, còn phụ nữ chỉ có thể ở nhà mà lo việc bếp núc nấu cơm rồi đợi chồng về, mà...quy củ này đem Tiểu Tiểu có cá tính hoạt bát cảm thấy bị trói buộc không thể động đậy, kêu khổ thấu trời, suốt ngày chỉ có thể lén lút lút lút đi theo phía sau huynh trưởng, sau đó liền bị phụ mẫu mắng chửi.

Song ở Liêu quốc thì khác, ở đây nam nữ đều có thể cỡi ngựa luyện võ, chỉ cần có thể hoàn thành chức trách của mình, nữ nhân nhà nghĩ ra cửa đi dạo một chút cũng sẽ không có người ngăn cản, mà thế lại vừa vận hợp tính tình của Tiểu Tiểu.

Tháng ba ở Liêu quốc đang vui mừng giăng đèn kết hoa chuẩn bị cho ngày lễ, bởi vì trước ngày lễ khánh, Liêu thánh tông đang ở nơi săn bắn liền cấp tốc trở về đầu tiên triệu kiến đương nhiên chính là Hằng Vương cùng tân vương phi của hắn.

"Trắc phi, mỹ nhân, thị tâm cũng không cần?" Liêu thánh tông hỏi như thế, chắc là Tiêu Thái hậu đã đem những lời thanh minh lúc trước của Gia Luật Long Khánh nói cho hắn biết.

"Toàn bộ miễn! Sau này ít tới tìm ta phiền toái, ta nghe nói Mông Cổ trời trong xanh không khí trong lành đất đai rộng rãi, đang muốn tìm cơ hội đi đến đó xem có thật như lời đồn hay không, ngươi cũng đừng cho ta cơ hội đi đến đó, ta đi sẽ không trở về!" Gia Luật Long Khánh cảnh cáo nói.

Thánh tông Gia Luật Long Tự vỗ vỗ đầu vai đệ đệ. "Ta hiểu được, dù sao còn có lão Tam!" Cũng khó trách đệ đệ sẽ có loại phản ứng này, nếu như hắn biết gả tới là một Đại mỹ nhân như vậy hắn đã sớm ra mặt hy sinh rồi, sao còn đến phiên Gia Luật Long Khánh kia chứ!

Trong điện âm áp chung quanh rộng rãi, cho nên không cần mang mũ, mà Tiểu Tiểu kể từ khi ra mắt Thánh tông đứng dậy sau, vẫn núp ở phía sau Long Khánh buồn cười không dứt.

Gia Luật Long Khánh nghiêng đầu nhìn xuống Tiểu Tiểu, chỉ thấy nàng toàn thân phát run "Tiểu Tiểu, làm sao vậy?"

"Hắn... Hắn... Đầu..." Gia Luật Long Khánh lập tức minh bạch ý của nàng, hắn nghiêng mắt nhìn Thánh tông Gia Luật Long Tự một cái —— một đầu trọc lớn, tai hai bên thái dương để một nhúm tóc dài tới trước ngực, phía trên còn buộc mấy tiểu nơ con bướm màu sắc rực rỡ.

Để tránh Tiểu Tiểu làm ra chuyện thất thố, Gia Luật Long Khánh gấp gấp hướng Thánh tông cáo lui ngay sau đó lôi kéo Tiểu Tiểu bước nhanh ra điện, song không đầy một lát, Thánh tông liền nghe được tiếng cuồng tiếu của Tiểu Tiểu từ ngoài điện truyền vào. "Nàng rốt cuộc làm sao vậy?" Thánh tông mở miệng tự hỏi.

Trong ba ngày lễ ở Liêu quốc, có các hạng mục tranh tài nhưng người tham gia nhiều nhất là hạng mục cưỡi săn, thật là hỗn loạn khiến cho người ta hoa mắt. Trừ những hoạt động ở trong cung, ngoài thành lại càng phi thường náo nhiệt, Tiểu Tiểu dĩ nhiên không chịu bỏ qua. Sáng sớm Liêu Thánh Tông đến chỗ Tiêu Thái hậu thỉnh an, Tiểu Tiểu liền lôi kéo Gia Luật Long Khánh ra bên ngoài chạy, ngay cả Thánh tông đuổi theo để nói câu kế tiếp cũng không nghe thấy.

"Long Khánh, ngươi có bằng hữu... Tìm... ". Thánh tông lắc đầu." Cả ngày tìm không ra người, vừa trông thấy liền nháy mắt một cái biến mất cũng không biết là chạy đi đâu, thật là kỳ cục!"

Tiêu Thái hậu cười híp mắt nói: "Đại khái là mang theo Tiểu Tiểu ở chung quanh ngoạn, Tiểu Tiểu thật là làm cho người thấy liền thích, vừa đáng yêu vừa ngây thơ, có nàng ở bên người, chữ buồn cũng không biết là viết như thế nào!"

Thánh tông thờ dài một hơi." Hình như có người tìm đến hắn nhưng không thấy, liền tìm đến ta đây nhấn cho hắn, trời mới biết làm Hoàng thượng mà ngay cả đệ đệ của mình cũng khó gặp mặt một lần."

Tiêu Thái hậu nhíu mày "Ngươi nói người kia là Lý Nguyên Hạo?"

"Đúng vậy!" Thánh tông không thể làm gì nói." Long Khánh mời người ta tới tham gia thịnh hội, người ta tới rồi, mà mình ngay cả bóng dáng cũng tìm không ra. Lý Nguyên Hạo nói hắn đi Hằng Vương phủ tìm Long Khánh nhưng không thấy, không thể làm gì khác hơn là tìm tới ta đây mà hỏi."

"Hắn bây giờ ở..."

"Hắn và a di của hắn trước chỗ ở của lão Nhị."

"A di?" Tiêu Thái hậu không giải thích được hỏi.

Thánh tông nâng chung trà lên uống một hớp." Sừ La nhi, tuy nói là a di của Lý Nguyên Hạo, nhưng tuổi so với hắn còn nhỏ hơn mới vừa mãn mười tám, mỹ lệ đoan trang, hiền thực cao quý, người nào cưới nàng thật là có phúc."

Tiêu Thái hậu nhíu mày "Nếu nàng coi trọng Long Khánh, vậy thật hồng phúc!"

Thánh tông rung mình." Ngài là nói..."

"Lý Nguyên Hạo trước kia cũng đã tới rất nhiều lần, ngươi có từng gặp hắn mang theo người ở bên cạnh không? Nhưng lần này lại mang theo một cô gái tuổi còn trẻ chưa lập gia đình, vừa tới liền vội tìm Long Khánh, nghĩ thôi cũng đoán được dụng ý của hắn là gì rồi."

Thánh tông cau mày trầm ngâm nói." Nếu là như thế, thì thật có chút phiền!"

"Ừ! Nếu là hắn đơn thuần chỉ muốn lấy đám hỏi để hai bên gần bó hữu hảo, thế thì dễ làm cứ hứa làm trắc phi cho Lão tam, hoặc là ngươi một mình thu lấy đi dù sao ngươi cũng nói ai cưới được nàng thật có phúc. Nếu nàng không muốn làm nhỏ, Nam viện Đại vương Ba Cổ Tế mới vừa tang vợ cũng có thể cưới nàng, nhưng nếu nàng liên tục không đồng ý, đệ đệ của hoàng hậu là Tiêu Dịch nổi tiếng là người nghiêm khắc! Chỉ sợ là..."

"Tự nàng coi trọng?" Thánh tông nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Thái hậu gật đầu." Ngươi tốt nhất trước cần thận tính toán lại, tránh cho lúc khước từ có vấn đề giống như Hồ Na." Nàng thở dài một hơi." Đến bây giờ vẫn còn không dứt, suốt ngày bám lấy ta mà làm ầm ĩ muốn ta giúp nàng làm chủ. Ta nói cho nàng biết Long Khánh không chịu cưới nhỏ, để cho nàng tìm người khác gả đi, nhưng nàng lại chết sống cũng không chịu cứ nhất định là phải gả cho Long Khánh, ta cũng nhanh bị nàng làm phiền chết!"

Thánh tông trầm mặc nghĩ ngợi.

"À! Đúng rồi, lần này ngươi muốn chọn người nào gả đi?"

"Ta mới vừa trở về, còn chưa nghĩ tới chuyện này, không ngờ Lý Nguyên Hạo tới nhanh như vậy."

"Đối phương là ai?" Tiêu Thái hậu hỏi.

"Đường ca của Lý Nguyên Hạo."

Tiêu Thái hậu suy nghĩ một chút. "Hồ Na thì sao! Đem nàng gả đi, tránh cho ở lại chỗ này thêm phiền!"

"Nàng chịu không?" Thánh tông hoài nghi hỏi.

"Bất kể nàng có chịu hay không! Hoàng mệnh không thể trái, nàng không chịu thì có thể thế nào? Chẳng lẽ nàng muốn kháng chỉ sao?"

"Ta biết, nhưng là chỗ Ô Bất Lữ..."

Tiêu Thái hậu hiểu, Thánh tông không muốn đắc tội với nhà mẹ đẻ của mình, tránh cho nàng bị làm khó. "Giao cho ta, nếu là bên nhà mẹ ta, đương nhiên là để ta làm xử lý."

"Mẫu hậu thánh minh!" Thánh tông lúc này mới bật cười.

"Đi!" Tiêu Thái hậu cười mắng." Ngươi mau thử nghĩ xem làm như thế nào ứng phó Lý Nguyên Hạo!"

"Nhi thần cần tuân ý chỉ!"

Ngoài thành mọi người chen chúc nhau đâu đâu cũng nhìn thấy cũng toàn là người, Tiểu Tiểu xinh xắn mặc dù cùng Gia Luật Long Khánh và hai hộ vệ bảo hộ, nhưng ở trong đám người Liêu quốc cao to lực lưỡng nàng vẫn bị chen chúc không thở nổi.

Gia Luật Long Khánh cảm thấy đau lòng không thôi, vội vàng mang nàng vào quán ăn lớn nhất ngoài thành để tránh né sóng người.

Một lát sau, bọn họ ngồi yên ở trên lầu gần cửa sổ, bên trong một phòng trang nhã. Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm đồ trên bàn." Đó là món gì vậy?" Nàng chỉ vào món thịt, rất giống...

"Không nên hỏi, ăn thử đi, không lừa ngươi đâu, món này ăn ngon lắm. Ta vốn tưởng rằng trong cung mới có, không nghĩ tới ngoài thành cũng có."

Tiểu Tiểu hí hóp mắt, thanh âm trầm thấp." Đây là món gì?"

Gia Luật Long Khánh thở dài một hơi, biết nếu không giải thích nghi hoặc nàng tuyệt sẽ không bỏ qua." Tì ly."

"Tì ly?" Tiểu Tiểu hồ nghi nhìn hấn." Ít nói dong dài, nói đơn giản một chút, rốt cuộc là món gì?"

Lúc này, Gia Luật Long Khánh thở dài nói." Là thịt chuột."

Tiểu Tiểu mở to miệng chỉ vào cái khay thức ăn, rồi sau đó đem đẩy nó ra xa, còn thiếu chút bởi vì dùng sức quá mạnh mà khiến nó rơi xuống bàn. Sau đó nàng lại chỉ vào một chén canh thang." Đó lại món gì?"

"Đó là canh thang, rất ngon, ta bảo đảm ngươi..." Nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Tiểu, hấn liền ngậm miệng không nói nữa.

Tiểu Tiểu tà nghệ nhìn hấn hỏi." Làm bằng cái gì?"

Gia Luật Long Khánh ngậy người, theo cười nói." Ngươi trước uống thử chút đi, uống rồi bảo đảm ngươi còn muốn nữa..."

"Ừ?" Nàng hướng hấn vươn ra ngón trỏ, rung xa

Gia Luật Long Khánh nhận thua. "Ngọc bản duẩn hòa..."

"Là cái gì?" Nàng làm ra bộ đáng rửa tai lắng nghe.

Hấn thật to thở dài." Thai thỏ trắng."

Tiểu Tiểu kinh thờ gấp một tiếng, thấp giọng hô:” Trời ơi! Ngươi là người bình thường không ăn thức ăn bình thường được sao?”

"Nhưng những thứ này rất..."

"Ai quản ngươi chừng hay là nấu, ta mới không cần ăn những thứ này! Ở đó bán gì vậy?" Tiểu Tiểu chỉ ra ngoài cửa sổ có gánh bán hàng rong.

Gia Luật Long Khánh nhìn một cái, nhưng ngay sau đó mê hoặc nhìn nằng:” Đây không phải là mứt quả ở Đại Tổng các ngươi sao?

Làm sao ngươi không biết?"

"Ta dĩ nhiên biết được đó là mứt quả" Tiểu Tiểu không nhịn được nói:” Ta là nói nhân của nó có những thứ kì quái không?"

"Không có!"

"Tốt, ta ăn cái đó!"

"Nhưng ..."

Tiểu Tiểu cong miệng nói:” Ta muốn ăn mứt quả! Ta muốn ăn mứt quả! Ta muốn ăn mứt quả! Ta muốn ăn...".

"Được, được, được! Ta đi mua, ta đi mua là được chứ gì?" Gia Luật Long Khánh giơ hai tay đầu hàng.

"Yến Ân vạn tuế!" Tiểu Tiểu lúc này mới mặt mày hớn hở vỗ tay hoan hô.

"Vậy ngươi phải biết điều một chút ở chỗ này đợi, ngàn vạn lần không được chạy loạn!" Gia Luật Long Khánh không yên lòng dặn dò .

Tiểu Tiểu gật đầu lia lịa:” Ta thề tuyệt không chạy loạn."

Gia Luật Long Khánh xuống lầu, Tiểu Tiểu lập tức ngó ra cửa sổ từ trên nhìn xuống, nằng thấy Gia Luật Long Khánh đi khỏi thực quán chen chúc về phía đường phố đông đúc, nhưng ngay sau đó lại bị phương xa truyền đến tiếng hoan hô hấp dẫn, liền ngưng mắt nhìn lại, thì ra là có người ở Sema tới. Chút nữa kêu Yến Ân dẫn nằng đi xem một chút!

Nằng trở lại chỗ ngồi, bên ngoài người người chen chúc, người bên trong thực quán lại không nhiều, bởi vì toàn bộ mọi người đã đi xem náo nhiệt, hồi lâu sau, mới lại tới hai vị khách nhân. Đó là một nam một nữ trẻ tuổi, nam chừng hơn hai mươi tuổi, một thân áo da, mũ da cùng giày da, vóc người thuần dài, bộ dạng có chút anh tuấn, hơn nữa ánh mắt tinh quang bắn ra bốn phía tàn sát ra khí thế cuồng ngạo tự phụ.

Nữ thì chưa tới hai mươi, mỹ lệ hào phóng, ôn nhu uyển ước, mặc trường bào rộng rãi, áo khoác ngắn tay, chân đi hồng giày, hai đuôi sam vừa đen vừa dày để ở trước ngực. Bọn họ ngồi cách Tiểu Tiểu hai bàn gần cửa sổ, kêu chút thức ăn sau liền tùy ý đánh giá bốn phía.

Tiểu Tiểu cũng rất tò mò nhìn bọn hắn chăm chăm. Bọn họ quần áo rõ ràng không phải là đồ Tổng, nhưng cũng không phải đồ Liêu, đến tột cùng là quần áo ở đâu? Mà nam nhân kia ánh mắt đảo qua đến Tiểu Tiểu, liền giật mình ngây ngốc ngó chừng nằng, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ cùng điên cuồng si mê.

Nào có thể nhìn người như vậy! Tiểu Tiểu mất hứng quay đầu lại không nhìn nữa, thấp giọng hừ hừ.

Nam nhân kia nói nhỏ với thiếu nữ mấy câu sau liền đứng dậy đi tới phía Tiểu Tiểu, hần đứng trước bàn của nằng ưu nhã mở miệng nói:” Ta tên là Lý Nguyên Hạo, có thể thỉnh giáo phương danh của cô nương không?"

"Không thể!" Hần làm sao có thể ngó chừng nằng như vậy được, trên mặt thì nở nụ cười càn rỡ, hần cho là mình bộ dạng đẹp mắt ? Hừ! Hần sao có thể sánh bằng Yến Ân của nằng chứ, Yến Ân so với hần đẹp hơn gấp trăm lần! Tiểu Tiểu ở trong lòng thầm nghĩ.

Lý Nguyên Hạo không tức giận, tiếp tục hỏi:” Có thể xin hỏi cô nương là đi một mình hay đang đợi người?"

"Không thể." Nằng trong lòng thầm mắng: ”Quản ngươi cái rắm a! Làm gì ta phải nói với ngươi?"

"Có thể nói cho ta biết tại sao không?"

"Không thể! Ngươi có phiền hay không! Ngươi thật đáng ghét!"

"Cô nương..."

"Không thể! Không thể! Không thể! Bất kể ngươi muốn hỏi điều gì, câu trả lời của ta cũng là không thể!" Tiểu Tiểu không nhịn được cả giận nói.

Lý Nguyên Hạo thất thần , mình nói như thế nào mới có mấy câu liền nhạ hỏa nằng? Hần rút cuộc nói sai cái gì? Hần bắt quá là muốn biết nằng mà thôi! Hần liền nghĩ tới các cô nương ở trong tộc không người nào là không mê hần, cứ bám lấy hần không tha, cầu tình yêu của hần? Nhưng hần không bao giờ liếc mắt đến các nằng, bây giờ thật vất vả mới thích một cô nương, làm sao nằng cứ như vậy chán ghét hần?

Thiếu nữ ngồi cùng bàn với hần cho là Lý Nguyên Hạo đắc tội cô nương nhà người ta, bận rộn tới đây thay bồi tội:” Thật xin lỗi, cô nương, Nguyên Hạo hần có chút lỗ mãng, ta thay hần nói xin lỗi với ngươi, hy vọng cô nương không tức giận."

Tiểu Tiểu mặc dù tức giận nam tử này tự cho mình là đúng, cũng không tức giận với thiếu nữ ôn nhu thanh tao lịch sự này, nhìn nàng kia bộ dáng duyên dáng yêu kiều, ôn nhu, nằm trong lòng tức giận cái gì cũng không còn. Tiểu Tiểu phát tay một cái." Tính cũng không có gì to lớn. Các ngươi là từ nơi nào tới vậy? Làm sao xiêm y giống như không phải như người ở Đại Liêu chúng ta?"

"Chúng ta là Đảng hạ tộc nhân từ Thà Hạ tới."

"Oa! Thà hạ tới!" Tiểu Tiểu bận rộn lôi kéo thiếu nữ đến ngồi ở bên cạnh mình." Nói cho ta biết một chút về tộc nhân các ngươi đi ở đó có chuyện gì thú vị không? Ta đối với dân tộc các người rất có hứng thú."

Thiếu nữ ngồi xuống, Lý Nguyên Hạo dĩ nhiên cũng không cần nàng đồng ý hay không cũng ngồi xuống, còn âm thầm kéo kéo ống tay áo của thiếu nữ, thiếu nữ hiểu ý:" Ta tên là sử La nhi, cô nương..."

"Trầm Tiểu Giáo." Tiểu Tiểu đáp: "Y phục của ngươi rộng như vậy, hoạt động có không cảm thấy khó khăn không?"

"Không có! Ta đã quen rồi."

"Các ngươi tới đây tham gia lễ hội sao?"

"Cũng có thể nói như vậy, bằng hữu mời chúng ta tới." Về mặt Sử La Nhi bỗng nhiên lộ ra chút ảm đạm. "Nhưng là chúng ta vẫn chưa tìm được hấn."

"Không sao, ngươi theo chúng ta cùng nhau đi dạo là được, bảo đảm khiến cho ngươi đã ghiền."

"Không cần, chúng ta còn..."

"Cái gì không cần?" Lý Nguyên Hạo vội vàng ngắt lời Sử La Nhi.

Tiểu Tiểu và sử La nhi cùng nhau nhìn chăm chăm Lý Nguyên Hạo:" Ta hỏi ngươi sao?" Tiểu Tiểu không khách khí hỏi.

Lý Nguyên Hạo lúng túng ho khụ. Tiểu Tiểu bĩu môi nói:" Ta hỏi nàng, không phải..."

"Tiểu Tiểu, ngươi đang làm gì đó?" Một thanh âm trầm thấp vang lên.

Một bàn ba người đồng thời quay đầu đi nhìn về phía người tới.

"Mứt quả đâu!" Tiểu Tiểu đầu tiên nhảy dựng lên hướng về phía trước.

"Gia Luật đại ca!" Sử La Nhi đứng lên.

"Long Khánh!" Lý Nguyên Hạo cũng kinh ngạc đứng lên.

"Nguyên Hạo, Sử cô nương!" Gia Luật Long Khánh một bên bận rộn chào hỏi người quen cũ, một bên ứng phó Tiểu Tiểu thô lỗ cướp đoạt:" Tiểu Tiểu, đừng nóng vội, không có người đoạt với ngươi, cẩn thận rót sẽ không được ăn."

Tiểu Tiểu ôm bao lớn bao nhỏ trở lại chỗ ngồi, hưng phấn hỏi:" Làm sao mua nhiều mứt quả như vậy?"

"Đồ ăn ở thực quán ngươi không ăn được, cho nên ta giúp ngươi mua thêm mấy thứ điểm tâm nhỏ, nếu như ngươi đói bụng, có thể lấy ra ăn." Hấn mở ra trong đó một ít bao. "Đây! Mứt quả của ngươi ở chỗ này, trước cầm ăn đi!"

Tiểu Tiểu thật vui vẻ nhận lấy mứt quả. "Ngươi muốn ăn không? Cái này ăn ngon lắm!" Nàng hỏi Sử La Nhi.

Sử La Nhi buồn bực lắc đầu, tại sao thoát nhìn Gia Luật đại ca cùng Tiểu Tiểu vô cùng... Thân mật?

"Ta đây một mình ăn!" Tiểu Tiểu lập tức ngồi một bên ăn mứt quả. "Các ngươi thực ngốc, đồ ăn ngon như vậy cũng đều không biết hưởng thụ!"

Gia Luật Long Khánh sùng nịch vuốt đầu nàng. "Thật xin lỗi, Tiểu Tiểu chính là bộ dạng chưa trưởng thành để cho các ngươi chế giễu rồi." Mặc dù hấn nói với Lý Nguyên Hạo cùng sử La nhi, nhưng ánh mắt của hấn vẫn nhìn chăm chăm vào Tiểu Tiểu, không rời đi, cho nên không nhìn thấy hai người đối diện kia thần sắc quái dị.

"Long Khánh, Trầm cô nương là...." Thanh âm Lý Nguyên Hạo có chút quái dị hỏi. Ông trời phù hộ cho nàng không phải là người yêu hoặc vị hôn thê của Gia Luật Long Khánh và vân vân!"

"A? Ta vẫn chưa nói cho các ngươi biết sao?" Gia Luật Long Khánh kinh ngạc hỏi.

Lý Nguyên Hạo lắc đầu.

"Nhìn xem ta thật là hồ đồ, bị Tiểu Tiểu hồ nháo liền quên mất giới thiệu cho các người biết!" Gia Luật Long Khánh cười xin lỗi nói:" Tiểu Tiểu là Vương phi của ta, chúng ta vừa mới thành thân chưa tới hai tháng, bởi vì là thời gian cấp bách, cho nên chưa kịp xin... Hai vị làm sao vậy? Sắc mặt đột nhiên trở

nên khó nhìn như vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Sử La Nhi sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt khiếp sợ mà thống khổ. Lý Nguyên Hạo bết bát hơn, chẳng những sắc mặt khó coi, vẻ mặt lại càng tối tăm kinh khủng.

"Sử cô nương, người ngã bệnh sao?" Tiểu Tiểu cũng quan tâm hỏi: "Có muốn xem đại phu hay không?"

Sử La Nhi vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu.

"Vậy... Các người bây giờ ở chỗ nào? Có muốn đưa các người trở về nghỉ trước không?" Gia Luật Long Khánh hỏi.

"Lần trước người đến chỗ của ta đâu nghe người nhắc tới việc thành hôn sao bây giờ người lại nói mình thành hôn rồi?" Lý Nguyên Hạo không đáp mà hỏi ngược lại, giọng nói cơ hồ mang một ít ý vị chất vấn.

Gia Luật Long Khánh kinh ngạc nhìn Lý Nguyên Hạo: "Ta nói rồi thời gian rất gấp, cho nên..."

Lý Nguyên Hạo còn ngây ngốc nhìn Tiểu Giáo đang liếm mứt quả: "Cho nên người không cho chúng ta biết, người đã thành thân? Đáng chết! Hắn vốn tưởng rằng trước khi Gia Luật Long Khánh thành thân có thể đi trước một bước cướp đi Tiểu Tiểu!"

"Một mình?" Gia Luật Long Khánh ngạc nhiên nhìn lại Lý Nguyên Hạo, Lý Nguyên Hạo thì vẫn ngây ngốc ngó chừng Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đối với hắn le lười rồi đem mặt chôn ở trong ngực Gia Luật Long Khánh; Lý Nguyên Hạo trong mắt đột nhiên chứa đựng ghen tỵ. Gia Luật Long Khánh hiểu, hắn dùng hai tay ôm thật chặt lấy Tiểu Giáo: "Nguyên Hạo, người có biết mình đang nói cái gì không?" Gia Luật Long Khánh trầm giọng nói.

"Ta dĩ nhiên biết ta đang nói cái gì." Lý Nguyên Hạo lạnh giọng nói.

"Tại sao?"

"Tại sao?" Lý Nguyên Hạo tựa hồ mất đi lý trí: "Người tại sao không nói cho ta biết người đã thành thân? Nếu như người báo cho ta, nàng sẽ phải..."

"Nguyên Hạo!" Sử La Nhi thất kinh kêu ra tiếng.

"Người nói vậy là có ý gì?" Gia Luật Long Khánh cùng Lý Nguyên Hạo nhìn nhau chăm chú: "Nguyên Hạo, ý của người là trước ngày thành thân của chúng ta sẽ đem nàng cướp đi sao?"

"Đúng vậy, Long Khánh, ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng ta lần đầu vừa thấy được nàng liền mất hồn, mất tâm, Long Khánh, ta muốn nàng, nghĩ đến điên rồi!" Lý Nguyên Hạo cũng không ngại ngừng mà thừa nhận.

"Gia Luật đại ca, thật xin lỗi, Nguyên Hạo hắn không biết mình đang nói cái gì, hắn nhất thời hồ đồ, người không nên trách hắn." Sử La Nhi vội la lên.

"Không nên như vậy, Nguyên Hạo, Gia Luật đại ca, các người là bạn tốt mười mấy năm!"

Nhiều năm tình nghĩa từng giọt từng giọt tích lũy xuống tới, cũng là lấy thời gian khá dài xây lên, chẳng lẽ trong nháy mắt sẽ phải biến mất sao? Tại sao Nguyên Hạo không thể hiểu rõ Tiểu Tiểu là vợ của Gia Luật Long Khánh này, vĩnh viễn không thể thuộc về hắn? Thôi nói với hắn cũng vô ích hắn sẽ không hiểu....

Nghĩ đến đây, Gia Luật Long Khánh đột nhiên ôn nhu hỏi: "Tiểu Tiểu, người yêu ta sao?"

Tiểu Tiểu kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Gia Luật Long Khánh: "Người điên rồi, Yến Ân, làm sao người có thể..." Nàng ngượng ngùng nhìn một chút Sử La Nhi cùng Lý Nguyên Hạo, lại đem đầu chôn vào trong ngực Gia Luật Long Khánh: "Người làm gì tự nhiên hỏi ta vấn đề này?"

"Người yêu ta sao?" Gia Luật Long Khánh vẫn cố chấp hỏi.

Tiểu Tiểu lại một lần nữa ngẩng đầu lên hồ nghi nhìn biểu hiện quái dị của Gia Luật Long Khánh, chỉ thấy hắn vẫn cùng Lý Nguyên Hạo nhìn nhau chăm chú, Tiểu Tiểu quay đầu nhìn Lý Nguyên Hạo một chút, rồi quay lại ngó chừng Gia Luật Long Khánh, càng thêm cảm giác được không khí có cái gì không đúng, chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là lạ ở chỗ nào rồi?

"Người yêu ta sao?" Gia Luật Long Khánh lần thứ ba hỏi, thanh âm vẫn dịu dàng như cũ.

Nàng thật sự không rõ hắn tại sao muốn vào lúc này, ở trước mặt mọi người hỏi nàng vấn đề như vậy, thật làm người ta khó có thể trả lời, nhưng là, nàng có thể cảm nhận được câu trả lời của nàng đối với hắn rất quan trọng, cho nên ở nàng lại đem đầu chôn vào trong ngực của hắn, làm thỏa mãn tâm nguyện của hắn.

"Ta yêu người, Yến Ân." Thanh âm của nàng từ trong ngực của hắn truyền tới: "Mặc dù người là chỉ đại Tinh Tinh, ta vẫn yêu người."

Gia Luật Long Khánh cười thỏa mãn, Lý Nguyên Hạo sắc mặt thì càng thêm âm trầm.

Tiểu Tiểu đột nhiên lại ngẩng đầu: "Còn người? Yến Ân, ta cũng nói cho người biết là ta yêu người, làm sao người không nói cho ta biết người có yêu ta hay không?" Tiểu Tiểu bĩu môi, bất mãn nói: "Như vậy không công bằng! "

Gia Luật Long Khánh cúi đầu thâm tình đưa mắt nhìn nàng:" Ta dĩ nhiên yêu ngươi, Tiểu Tiểu, so với với ngươi yêu ta còn nhiều hơn."

"Nói loạn! Mới không nhiều hơn ta! Ta yêu ngươi rất nhiều!" Tiểu Tiểu không nhận thua nói.

"Tiểu Tiểu, ta yêu ngươi sâu đậm đến nỗi ngươi khó có thể tưởng tượng được đâu."

"Ít nói nhảm ! Dù sao chính là ta yêu ngươi rất nhiều, giống như ánh sao trên trời vậy, giống như cá trong hải lý, giống như cát trong sa mạc." Tiểu Tiểu ngưỡng ngưỡng cảm, đắc ý nói:" Ngươi còn có thể so với ta nhiều không?"

Gia Luật Long Khánh mỉm cười.

Tiểu Tiểu nói xong thì cảm thấy không ổn nhìn xung thì thấy mọi người trong thực quán đang nhìn chăm chăm nàng trong mắt đầy ý cười, có người còn cất tiếng cười to, khuôn mặt Tiểu Tiểu vì xấu hổ mà đỏ bừng cả lên lần nữa trốn vào trong ngực Gia Luật Long Khánh:" A! Đều tại ngươi cả! Hại ta xấu hổ muốn chết sau này ta làm sao dám nhìn người! Đều tại ngươi, đều tại ngươi!"

Gia Luật Long Khánh ôm lấy nàng, mỉm cười ở trên đỉnh đầu nàng hôn một cái, nhưng ngay sau đó thu lại nụ cười nhìn thẳng Lý Nguyên Hạo.

"Người nàng yêu chính là ta." Ánh mắt hướng về Lý Nguyên Hạo thị uy:" Nàng có lựa chọn của mình, lòng của nàng là của ta, ngươi muốn nàng có tác dụng gì? Cho nên, ngươi tốt nhất nhanh chóng chết tâm đi, đừng đánh chủ ý đối với nàng."

Lý Nguyên Hạo khề cần rắng:" Vậy thì như thế nào? Sở trường lớn nhất của nữ nhân là thay lòng, hôm nay nàng yêu chính là ngươi, ngày mai nàng yêu tại sao không thể là ta?" Hắn cũng dùng ánh mắt phân bác.

Gia Luật Long Khánh tức giận nói:" Nguyên Hạo, chúng ta là bằng hữu cũ, ta cũng không muốn vì chuyện như vậy mà mất đi tình bằng hữu này.

Ánh mắt Lý Nguyên Hạo lóe lên:" Ngươi thật coi trọng tình bằng hữu của chúng ta?"

Gia Luật Long Khánh nặng nề gật đầu:" Chẳng lẽ ngươi không như vậy?"

Lý Nguyên Hạo híp híp mắt nói:" Ngươi có biết Sử La Nhi lần này cùng ta tới đây có mục đích gì không? Nàng đã yêu ngươi nhiều năm rồi....

"Nguyên Hạo!" Sử La Nhi kinh hô, mặt tái nhợt nhanh chóng đỏ lên.

Gia Luật Long Khánh kinh ngạc đến nỗi mở to miệng.

Tiểu Tiểu đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Sử La Nhi, hảo cảm đối với nàng từ nãy giờ toàn bộ bay đến ngoài chín tầng mây đi, trong lòng nghĩ:" Nàng muốn cướp đi Yên Ân của ta!" Tiểu Tiểu không nói tiếng nào đặt móng ngói lên bắp đùi của Gia Luật Long Khánh, hai tay ôm thật chặt hông của hắn. Mặc kệ có thể diện hay không nàng phải giữ chặt lấy Yên Ân, không cho người nào cướp đi hắn!

Gia Luật Long Khánh cúi đầu nhìn Tiểu Tiểu giống như thần lẩn bám chặt lên người hắn, vỗ về nàng một chút rồi ngẩng đầu nói:" Cảm tạ Sử cô nương đã có lòng, nhưng Long Khánh đã có người thương, sợ rằng chỉ có thể cô phụ cô nương một phen tình ý."

Sử La Nhi muốn nói lại thôi, cuối cùng không dám ở trước mặt mọi người thừa nhận tâm ý của nàng.

Lý Nguyên Hạo trong lòng một phen tính toán rồi nói:" Long Khánh nếu như ngươi thật coi trọng tình nghĩa giữa chúng ta, bản thân ta có một chủ ý ven toàn cả đôi bên."

Gia Luật Long Khánh khề chau mày:" Chủ ý gì ngươi nói đi?"

Lý Nguyên Hạo xảo trá nói:" Chúng ta có thể bí mật làm trao đổi, Sử La Nhi cho ngươi, Trần cô nương cho ta, mọi người đều..."

"Câm miệng!" Gia Luật Long Khánh xanh mặt gầm lên.

Lý Nguyên Hạo không cam lòng cố gắng thuyết phục: "Tại sao không thể? Ngươi đã nói ngươi coi trọng tình bạn giữa chúng ta..."

"Ta buông tha!" Gia Luật Long Khánh quả quyết nói.

"Buông tha cái gì?" Tiểu Tiểu ngồi tại chỗ trừng to mắt nhìn hắn đợi hắn trả lời.

"Ta tình nguyện buông tha không quen biết người bằng hữu như ngươi, trên thực tế, từ khi ngươi có ý định với Tiểu Tiểu đã không đủ tư cách làm bằng hữu của ta !" Gia Luật Long Khánh mắt nhìn xuống Tiểu Tiểu:" Trừ phi ta chết, nếu không Tiểu Tiểu vĩnh viễn là thê tử của ta!"

"Trừ phi ngươi chết?" Lý Nguyên Hạo nheo lại mắt thâm nghĩ: Gia Luật Long Khánh, muốn ngươi chết cũng không phải là không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Dự Chàng Cẩn Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Các triều đại Liêu để từ trước đến nay đều đam mê săn bắt, vì vậy các quan lại ở Liêu quốc thường tới tộc Nữ Chân Bộ Lạc mà bắt thú, đồng thời bóc lột dân chúng của dân tộc Nữ Chân; mà dân tộc Nữ Chân từng ra quân đánh chiếm biển Đông Thanh hiến tặng cho Liêu để đổi lại cuộc sống yên ổn, thời gian qua đi dân tộc Nữ Chân vẫn bị Liêu quốc hà hiếp cướp bóc, mặc dù trong lòng mang oán hận, nhưng không có khả năng phản kháng.

Trong ba ngày, Lý Nguyên Hạo ở chợ đụng phải người cường thế nhất của tộc Nữ Chân Bộ Lạc —— thiếu tù trưởng của Hoàn Nhan bộ tộc Hoàn Nhan Dẫn Đôn, trong lòng hắn lập tức hiện lên một mưu kế ác độc: Mượn đao giết người.

Sau đó Lý Nguyên Hạo liền nghĩ cách cùng Hoàn Nhan Dẫn Đôn giao hảo, tiện đà giựt giấy hắn ám sát Gia Luật Long Khánh; Song, Hoàn Nhan tù trưởng nếu trong các con của mình mà chọn trúng Hoàn Nhan Dẫn Đôn làm thiếu tù trưởng, liền tỏ vẻ Hoàn Nhan Dẫn Đôn cũng không phải là hạng người vô năng ngu ngốc, sau khi nghe xong đề nghị của Lý Nguyên Hạo, hắn lập tức hiểu nếu làm theo đề nghị của Lý Nguyên Hạo sẽ mang tới họa diệt tộc cho tộc Nữ Chân, cho nên hắn lập tức khước từ.

Kể này không được ta còn kể khác, Lý Nguyên Hạo lại bắt đầu thuyết phục Hoàn Nhan Dẫn Đôn bắt cóc thế tử của Gia Luật Long Khánh là Hằng Vương phi Trầm Tiểu Giáo, tỏ vẻ nếu có Hằng Vương phi trong tay, chẳng những không sợ Liêu quốc mang quân quấy rầy, còn có thể yêu cầu Liêu quốc bồi thường thiệt hại cho dân tộc, vì dân tộc Nữ Chân quanh năm bị người Liêu khi dễ mà không làm gì được. Hoàn Nhan Dẫn Đôn mặc dù trẻ tuổi, nhưng cũng không ngu ngốc, kế hoạch kèm hai bên Hằng Vương phi nhìn bên ngoài gần như hoàn mỹ, kì thực bên trong trăm ngàn chỗ hở. Mà quan trọng nhất là, Lý Nguyên Hạo cùng Gia Luật Long Khánh là bạn tốt nhiều năm, hắn vì sao phải thiết kế hãm hại bạn tốt? Nếu như theo lời của hắn, Gia Luật Long Khánh đoạt nữ nhân mà hắn yêu mến, nếu nói không thể đoạt vợ của bằng hữu, thì chuyện Lý Nguyên Hạo tìm kế trả thù là danh chính ngôn thuận, nhưng vì sao hắn không tự mình động thủ? Đẳng hạng tộc của hắn so với dân tộc Nữ Chân của mình mạnh hơn rất nhiều.

Lý Nguyên Hạo đã sớm biết Hoàn Nhan Dẫn Đôn không phải là một người khinh địch, cũng khó thuyết phục, cho nên giữa đường hắn cho người đưa Sứ La Nhi chạy về Cam Túc, còn mình thì theo Hoàn Nhan Dẫn Đôn đi đến bộ tộc Nữ Chân tiếp tục tìm cách thuyết phục Hoàn Nhan Dẫn Đôn, hoặc là tù trưởng Hoàn Nhan tộc đáp ứng động thủ trói người. Lý Nguyên Hạo ngoài mặt tạo cho mình bộ dáng ưu nhã, kì thực là người tâm cơ thâm trầm, ngoan khốc xảo trá, hắn đã muốn thứ gì thì không dễ dàng buông tay, hơn nữa Tiểu Tiểu lại là nữ nhân hắn nhất định phải có được.

Nếu như có thể mượn tay người khác có được nàng là tốt nhất, dù sao cùng Liêu quốc chính diện đối địch cũng không phải biện pháp hay, trừ phi vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn mang đến tai họa cho Đẳng Hạng tộc. Hắn tự đặt cho mình thời hạn một năm, nếu như một năm sau hắn vẫn không thuyết phục được Nữ Chân tộc thực hiện theo kế hoạch của mình, thì hắn phải nhân ngày thông hôn giữa Liêu quốc và Đẳng Hạng tộc mà động thủ.

Mà bây giờ hắn chỉ có thể chịu đựng nỗi khổ tương tư, nhưng càng khổ thì càng kích thích quyết tâm của hắn! Hắn tự tay vẽ một bức họa của Tiểu Tiểu, nụ cười của nàng đã khắc sâu trong óc của hắn, ngày ngày hắn nhìn, mỗi ngày nghĩ, tin tưởng nàng cuối cùng sẽ thuộc về hắn!

Cũng trong ba ngày đó, sau khi rời khỏi thực quán, Gia Luật Long Khánh liền đưa Tiểu Tiểu về Hằng Vương phủ, không cho nàng ra khỏi cửa nửa bước, hắn rất sợ mất đi Tiểu Giáo, cho đến khi Lý Nguyên Hạo ra khỏi kinh thành, hắn mới lại bắt đầu mang theo Tiểu Tiểu ra cửa du ngoạn, hoặc là tiến cung trên chóc Tiêu Thái hậu vui vẻ, hoặc theo hoàng hậu tâm sự.

Đội vài ngày mới chờ đến Hạ nãi bát, Tiểu Tiểu đang muốn hoạt động gân cốt, không nghĩ tới nàng còn chưa tham gia thì cuộc săn bắt đã kết thúc, làm cho Tiểu Tiểu cảm thấy rất nhụt chí, nhưng nàng cũng cảm nhận được Gia Luật Long Khánh khẩn trương cùng lo lắng, nàng biết hắn lo lắng cho nàng, nên nàng nhiều lắm cũng chỉ oán trách hai câu, dù sao nàng nghĩ, còn có Thu nãi bát và Đông nãi bát!

Trong đoạn thời gian từ Hạ nãi bát đến Thu nãi bát, Gia Luật Long Khánh mang Tiểu Tiểu đi dạo khắp nơi, trong thành, ngoài thành, kinh đô và vùng lân cận phụ cận. Mà các hoàng thân quốc thích cùng các vương công đại thần cũng lục tục kéo đến bãi kiến Hằng Vương phi, vốn tưởng rằng mang tâm trạng chế giễu tới, lại không ngờ tới vừa thấy Tiểu Tiểu liền giật nảy mình, đều bị nàng làm cho tâm thần mê mẩn, cúi đầu xưng thần, trong lòng lại hối hận không thôi, ai oán liên tục, hận ban đầu không phải là mình đi hy sinh.

Không bao lâu, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ Đại Liêu của Hồ Na liền bị Tiểu Tiểu đoạt đi, từ Hoàng Đế, cho tới người buôn bán nhỏ, không khỏi phục tùng nhận định Hằng Vương phi mới thật sự là đệ nhất mỹ nữ Liêu quốc, hoàn hảo Hồ Na khi đó đã lấy chồng ở Đẳng Hạng tộc, nếu không nhất định nàng sẽ quát lên như sấm, và nổi trận lôi đình! Dĩ nhiên, Hồ Na một lòng thâm mến Gia Luật Long Khánh cũng không phải là cam tâm tình nguyện già đi, trên thực tế, nàng là bị phụ thân Ô Bất Lữ cùng huynh trưởng Liệt Lô Cốc bắt trói đi lấy chồng, còn ép nàng bãi đường thành thân xong mới trở về.

Còn năm ngày nữa là tới Thu nãi bát, Tiểu Tiểu rất chờ mong tới ngày săn bắt, nhưng trong năm ngày này nàng lại bất hạnh không thể tham gia cuộc thi!

Ngày năm tháng năm tiết đoan ngo, buổi trưa, Hoàng thượng ở trong cung thiết yến, đây là tập tục của người Liêu, chính là dùng tạp ti quán ở trên cánh tay để được cát tường, hoặc hy vọng hoàng đế có thể thiên ân thủy chú ý, những khách nhân còn chế luyện sợi trường mệnh, mang ở trên người để mong trường thọ.

Chẳng qua là không nghĩ tới, Tiểu Tiểu vốn tính là sau khi tham gia thịnh yến sẽ kéo Gia Luật Long Khánh đi tham gia cuộc thi bắn tên, nhưng trên đường đi tới bữa tiệc thì nàng té xỉu.

Mất thấy Tiểu Tiểu đang mạnh khỏe lại ngất đi, sắc mặt Gia Luật Long Khánh so với Tiểu Tiểu còn khó coi hơn. Khiến cho thái y đi tới Hứng Thiên điện, nhất thời không biết là Hằng Vương phi nằm ở trên giường có việc, hay là Hằng vương đứng bên cạnh giường có bệnh!

Thái y nhanh chóng xem mạch cho Tiểu Tiểu, sau khi khai báo mấy câu, lưu lại đơn thuốc rồi nhanh chóng rời đi. Gia Luật Long Khánh còn chưa tiêu hóa hoàn toàn tin tức mà thái y báo cho hắn, Tiểu Tiểu đã thanh tỉnh.

"Đây là đâu? Tại sao ta lại nằm ở chỗ này? Sao các người cũng ở chỗ này?" Tiểu Tiểu giãy dụa muốn đứng lên.

Gia Luật Long Khánh ngồi ở bên mép giường, lập tức ấn nàng xuống không cho ngồi dậy. "Đừng ngồi dậy, mau mau nằm xuống nghỉ chút đi."

Tiểu Tiểu chu môi nói: "Tại sao? Ta không muốn ngủ, tại sao phải nằm?" Gia Luật Long Khánh ôn nhu nhìn nàng nói: "Tiểu Tiểu, người sắp làm mẹ."

"Gi? Mẹ? Tại sao?" Tiểu Tiểu mờ mịt hỏi.

"Tại sao?" Gia Luật Long Khánh kinh ngạc lặp lại lời của nàng. Nàng còn phải hỏi sao? Thành hôn, động phòng, nên sẽ có hài tử, không có mới là có vấn đề, hắn cũng không nhận ra mình có vấn đề gì.

Tiêu Thái hậu đứng ở bên giường vỗ vỗ tay của Tiểu Tiểu: "Trong bụng người có hài tử, Tiểu Giáo."

"Ta? Bụng? Hài tử?" Tiểu Tiểu kinh ngạc vuốt bụng của mình.

"Đúng! Người có hài tử." Gia Luật Long Khánh ở trên giường cười không được vui sướng. "Người có sao hay không..."

Lời hắn còn chưa nói hết, đã bị Tiểu Tiểu bất ngờ cắt đứt. "Là ai?" Nàng phất chốc tức giận quát lên một tiếng: "Kẻ khốn kiếp nào thừa dịp ta không chú ý liền đem hài tử lên thả vào trong bụng của ta?"

"Gi? Khốn kiếp? Không chú ý?" Gia Luật Long Khánh ngạc nhiên, không biết làm sao liền quay về phía Tiêu Thái hậu cầu cứu. "Mẫu hậu mau giải thích cho nàng hiểu đi."

Tiêu Thái hậu lấy tay lụa mà che miệng buồn cười không dứt, phía sau nàng hai cung nữ cũng nhịn không được nữa âm thầm cười trộm.

"Mau nói cho ta biết, Yên Ân." Tiểu Tiểu ngồi dậy, đem ống tay áo kéo lên cao, làm ra tư thế muốn đánh người: "Là kẻ khốn kiếp nào? Ta phải đích thân đi làm thịt hắn!"

Làm thịt hắn? Tại sao? Chẳng lẽ nàng không muốn có hài tử sao? Ách, ách, phải.. Ách... Phải.. Gia Luật Long Khánh trong lòng kêu khổ thấu trời.

"Nói mau!"

"Là ta!" Hắn thấp giọng thừa nhận.

"Người?" Tiểu Tiểu tựa hồ ngây ra một lúc, nhưng ngay sau đó dùng hai tay bắt lấy vạt áo của hắn kéo về phía trước. "Người xác định là người?"

Gia Luật Long Khánh quay đầu về phía mẫu hậu lần nữa, cầu cứu, nhưng Tiêu Thái hậu đang cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, nào có thời gian để ý đến hắn. Hắn đành phải quay đầu trở lại, kiên quyết nói: "Chắc chắn."

Không nghĩ tới Tiểu Tiểu thật giống như thả lỏng một hơi buông hắn ra. "May mắn, ta còn tưởng rằng là ai nhét lung tung ở trong bụng ta! Nhưng... Khuôn mặt nàng mê hoặc?" Người để hài tử vào bụng ta lúc nào, mà ta làm sao không biết?"

Cái này, Gia Luật Long Khánh rốt cục minh bạch mẫu hậu cùng cung nữ cười cái gì, cũng hiểu rõ tại sao phản ứng Tiểu Tiểu kỳ quái như vậy. "Tiểu Tiểu nàng.. Nàng thế nhưng cái gì cũng không biết!" Gia Luật Long Khánh dờ khóc dờ cười nhìn chăm chăm nàng. "Ách... Trước khi xuất giá, mẹ người... Không nói cho người biết cái gì sao?"

Tiểu Tiểu nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày. "Trước khi đi cũng là gia gia, phụ thân, các ca ca dặn dò, toàn lời nhẩn nhừ, mẹ thấy ta chỉ khóc, cũng không nói gì cả!"

Gia Luật Long Khánh nhìn về Tiêu Thái hậu. Tiêu Thái hậu hướng hắn phát tay một cái, ánh mắt tựa hồ muốn nói: Xin lỗi, ta còn chưa cười đủ.

Gia Luật Long Khánh thở dài một hơi, kê sát vào bên tai Tiểu Tiểu nói nhỏ.

"Gi?" Tiểu Tiểu càng mê hoặc hơn. "Là thời điểm người cầm cây gậy đâm ta? Nhưng ..."

Gia Luật Long Khánh hốt hoảng che miệng nàng, nhưng đã không còn kịp nữa, chỉ thấy Tiêu Thái hậu cười đến cơ hồ té rơi xuống đất. Gia Luật Long Khánh thì đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn về phía Tiêu Thái hậu oán trách. "Mẫu hậu, người có thể lãnh mặt để ta nói riêng với nàng một chút được không?"

"Người..... Nhưng đây là tấm cung của ta! Phở Hiền Nô, người muốn đuổi ta ra ngoài sao?" Tiết mục khó gặp như thế, nàng mới không dễ dàng bỏ qua!

"Mẫu hậu!"

"Không đi!" Tiêu Thái hậu kiên trì nói.

"Tiệc bên ngoài còn chưa kết thúc đâu! Mẫu hậu."

"Có hoàng huynh của ngươi ở đó là được." Nghĩ muốn lừa gạt nàng ra ngoài sao? Không có cửa đâu!

"Cuộc thi sắp bắt đầu rồi..... Ngài...."

"Hôm nay ta không có hứng với cuộc săn bắn! Xem người diễn cang thú vị hơn!"

"Mẫu hậu!"

Rốt cục, hai mẹ con cãi nhau! Nhưng Tiểu Tiểu ở trên giường vẫn là vẻ mặt mờ mịt, chỉ thấy bộ dáng Tiêu Thái hậu như chờ xem kịch vui, Gia Luật Long Khánh thì đầy mặt tức giận. Mà Tiểu Tiểu chính là ở chỗ này bỏ qua cuộc săn bắn, không thể làm gì khác hơn là trông cậy vào Thu nãi bát ...

Giữa tháng năm.

"Tại sao ta không thể đi?"

"Bởi vì ngươi có hài tử, thái y nói lúc này rất dễ sanh non, không thích hợp vận động quá mức."

"Nhưng tất cả mọi người đều đi."

"Ta không có đi! Chẳng lẽ ngươi không muốn ta giúp ngươi, không muốn sinh ra một hài tử khoẻ mạnh sao?"

Nàng dĩ nhiên muốn "Được rồi! Nhưng hài tử phải có con ngươi xanh giống ngươi ta mới chịu!" Tiểu Tiểu phụng phịu nói.

"Ách... Vậy cũng không nhất định, Tiểu Tiểu, cho dù hài tử không có con ngươi xanh... "

Hắn lời còn chưa nói hết, Tiểu Tiểu liền xụ mặt xuống:" Ta muốn hài tử có con ngươi xanh!"

Lão thiên gia, nàng trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn! Gia Luật Long Khánh nuốt nuốt nước miếng nói "Tốt, tốt, lam nhân thì lam nhân." Ông trời phù hộ! Xin phù hộ để cho Tiểu Tiểu sinh hài tử có lam nhân!

Hạ nãi bát đi không được, vậy thì chờ đến Đông nãi bát! Chẳng qua là, Thu nãi bát đã tới, mà Tiểu Tiểu vẫn nằm trên giường không đi được?

Tiểu Tiểu ôm lấy bụng như trái dưa hấu của mình ngồi ở bên giường khóc âm ỉ, Gia Luật Long Khánh thì đứng ở một bên chân tay luống cuống, không biết làm sao để an ủi nàng.

"Tiểu Tiểu, đừng khóc, sẽ làm ảnh hưởng đến thân thể!"

"Hu hu... Tại sao...Ta không thể khóc... Hạ nãi bát đi không được ...Thu nãi bát cũng không được đi ... Bây giờ tới Đông nãi bát... Ngươi lại không để cho ta đi... Xuân nãi bát... Hài tử muốn ăn nãi... Khăng định không thể đi... Kết quả ta... Chỗ nào cũng không thể đi được!" Nàng nghẹn ngào nói:" Ta muốn cỡi ngựa! Ta muốn bắn tên! Ta muốn săn thú!"

Gia Luật Long Khánh nhíu mày trầm ngâm trong chốc lát, hắn đứng ở trước mặt Tiểu Tiểu, nắm tay nàng:" Như vậy không tốt? Tiểu Tiểu, chờ ngươi sinh hạ hài tử, dưỡng cơ thể cho tốt, đợi thái y cho phép, sau ta liền dạy ngươi một bộ đao pháp. Ngươi thử nghĩ xem, ngươi không cần phải học trộm một hai kiểu, cũng không cần tự mình tính toán, mà là từ đầu tới đuôi, hoàn toàn chính chỉnh một bộ đao pháp đó!"

Tiểu Tiểu bỗng dưng ngừng khóc, ngược mắt nhìn hắn:" Đao pháp chân chính?"

"Ta sẽ dạy ngươi hoàn chỉnh một bộ, có muốn không?" Gia Luật Long Khánh hạ thấp giọng dụ hoặc nàng.

Tiểu Tiểu chớp mắt mấy cái, hăng hái nói:" Yên Ân, võ công của ngươi rất cuộc là học được ở đâu? Ta thấy nó không giống công phu ở Liêu quốc?"

Gia Luật Long Khánh đứng lên suy nghĩ một chút, mới ngồi xuống bên cạnh nàng:" Chuyện này ta chưa từng nói với người bên cạnh, ngươi đã muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi biết." hắn dừng lại một chút:" Là do một tên khát cái từ Đại Tổng tới dạy ta."

Gia Luật Long Khánh khi còn bé hay thích chơi trò chiến trận, chỉ huy đám nhỏ, không có ai dám cãi lời. Nhưng hắn cũng không phải là người thô lỗ cậy mạnh, ngược lại hắn là người hào sảng sáng sủa, nhiệt tình hào phóng, đối đãi bất luận kẻ nào cũng giống như trước hiền hoà, không so đo thân phận tôn ti. Năm mười bốn tuổi, hắn ở chợ ngoài thành giải vây giúp một tên khát cái, còn mua thức ăn cho hắn, tìm nơi để cho hắn an thân, xin đại phu giúp hắn chữa bệnh, thậm chí tự mình chiếu cố hắn. Gia Luật Long Khánh cũng không phải là có mưu đồ gì với tên khát cái kia, chỉ là hắn đơn thuần thích giúp đỡ người mà thôi, lại không ngờ tới một tháng sau, sau khi thân thể tên khát cái bình phục, lại chủ động nói muốn dạy võ công cho hắn, mà dạy chính là tám năm.

Tám năm sau, khi hắn học thành tài, tên khát cái liền không từ mà biệt, từ đó không thấy hắn, Gia Luật Long Khánh tiếc nuối nhất chính là ngay cả sư phụ họ tên là gì hắn cũng không biết.

"Thì ra là người Tổng chúng ta dạy ngươi!" Tiểu Tiểu ngượng ngùng nói:" Khó trách ngay cả khinh công ngươi cũng lợi hại như vậy."

Tiểu Tiểu liếc xéo hán. Võ công của người hình như là Liêu quốc trung lợi hại nhất?

Gia Luật Long Khánh cười cười: "Phải không?"

"Không biết ở Đại Tông, thì người đứng hàng võ lâm cao thủ thứ mấy đây?" Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói: "Bất quá, nhất định là đứng đầu."

Gia Luật Long Khánh sờ sờ đầu của nàng: "Như thế nào? Một bộ đao pháp so với cỡi ngựa, săn thú có thể hấp dẫn hơn không?"

Tiểu Tiểu mắt to linh xảo quay một vòng, cò kè mặc cả: "Lại thêm một bộ khinh công."

"Khinh công? Nhưng ..."

"Không chịu thì thôi!" Tiểu Tiểu tức giận miệng nhếch lên.

"Không phải là không muốn, mà là..." Gia Luật Long Khánh vội nói: "Nội công của người như thế nào?"

"Đại ca của ta đã dạy ta cơ bản nhất, những thứ khác thì không có." Tiểu Tiểu chân thực nói.

Gia Luật Long Khánh gật đầu: "Chỉ cần có trụ cột là được."

Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn hán. "Vậy là người đồng ý dạy ta?"

"Người phải biết điều một chút chờ sanh đó!"

"Được! Ta nhất định sẽ thật biết điều thật biết điều." Tiểu Tiểu hưng phấn mãnh liệt gật đầu.

"Được rồi!" Gia Luật Long Khánh ôm nàng cưng chiều: "Vậy thì một bộ đao pháp thêm một bộ khinh công, đổi lại người biết điều một chút chờ sanh, được không?"

"Được!" Tiểu Tiểu vui mừng đáp ứng: "Chỉ cần mỗi năm ta sinh một đứa, rất nhanh, ta có thể học xong toàn bộ công phu của người, đến lúc đó, ta chính là võ lâm cao thủ!"

Gia Luật Long Khánh tròn mắt há miệng nhìn nàng: "Nàng cho là mình là cái gì? Heo mẹ sao? Mỗi năm sinh một?"

Trùng dương cũng là ngày lễ đặc thù của Liêu quốc, Hoàng Đế vào ngày này sẽ suất lĩnh quần thần, các bộ tộc cưỡi ngựa săn bắn hổ, bắn ít thì thua; Mà Trùng dương năm nay, Thánh Tông ở núi Lạc Đà, ban thưởng cho quần thần uống rượu Hoa Cúc.

Ban đêm, bầu trời được chiếu sáng bởi ánh trăng Thanh Lê, chiếu rọi cả vùng đất ngân bạch sáng tỏ. Hạng Vương phủ, trong phòng ngủ của Hạng Vương, một tiếng khóc của đứa bé chọt vang lên.

Một hồi lâu sau, Gia Luật Long Khánh ôm hài tử của mình chỉ không ngừng hô to may mắn: "May mắn....Là lam nhãn....Nếu không Tiểu Tiểu lại muốn khóc không dứt!"

Tiểu hài tử được đặt tên là Gia Luật Cảnh Vĩ, nữ danh là Ấu Ca, tướng mạo cùng với phụ thân Gia Luật Long Khánh anh tuấn như nhau. Tiểu Tiểu thích nhất là con người màu lam nhãn, trong lúc ở cữ, chỉ cần hài tử tỉnh thì nàng lập tức bế hài tử lên nhìn chăm chăm vào cặp mắt của nó.

Sau đầy tháng, thái y bỏ lệnh giới nghiêm, Tiểu Tiểu liền chạy loạn chung quanh. Bất quá, nàng cũng rất rõ ràng chức trách của mình, chỉ cần vừa đến thời gian cho bú, nàng sẽ biết điều một chút tự động trình diện.

Cùng một thời gian, trong cung Tiêu thị sinh hạ cho Thánh Tông hài tử thứ ba, Thánh Tông đặt tên cho con là Đạt Đát Lý, mà nàng cũng vì vậy được tấn phong là Thuận Thánh Nguyên Phi.

Tiểu Tiểu lần đầu tiên chạm mặt Nguyên Phi liền cảm thấy chán ghét lẫn nhau, chỉ vì bộ dạng Nguyên Phi xấu xí, sắc mặt ngăm đen, hơn nữa ít nói quạ ngữ, không thích nói chuyện, nhưng bộ dạng thì ngang ngược càn rỡ, khó có thể thân cận. Mà dục vọng cùng dã tâm của nàng Tiểu Tiểu sớm đã nhìn thấu, nàng ý vào mình sinh hạ cho Thánh Tông hai con nối dòng, mà hoàng hậu hài tử đã chết non, liền thấy mình có hy vọng lên ngôi hoàng hậu.

Mà Nguyên Phi không thích Tiểu Tiểu là bởi vì Tiểu Tiểu quá đẹp, phạm vào điều tối kỵ của nàng, tuy nhiên Tiểu Tiểu cũng không phải là phi Tàn của Thánh Tông, mà địa vị của Tiểu Tiểu ở trong cung không ai có thể sánh được, không ai có thể đụng, từ Thái hậu, cho tới cung nữ, thái giám không một ai không thích nàng. Nguyên Phi vừa ghen tỵ vừa đau lại vừa hận, giống như hoàng hậu, nàng không thể đụng vào Tiểu Giáo, ai không biết Tiểu Tiểu là tâm can bảo bối của Hạng Vương, ai không hiểu Tiểu Tiểu là niềm vui của Thái hậu, vạn nhất có chuyện gì phát sinh. Cho dù Hoàng thượng tha cho nàng, Thái hậu, Hạng Vương cũng tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng. Cho nên, nàng cũng chỉ có thể ở trong bóng tối cắn răng, ghi hận trong lòng, lại không thể có hành động.

Nhưng Tiểu Tiểu luôn nhìn không được ôn nhu hòa ái hoàng hậu bị Nguyên Phi ngoài sáng ngầm trào phúng, chỉ cần nàng vừa nghe thấy Nguyên Phi lại đang châm chọc hoàng hậu là một gà mái không biết đẻ trứng, nàng liền không nhịn được cãi lại nói trong cung lúc nào nuôi bà heo chỉ vừa đen vừa xấu; nếu là Nguyên Phi ám hiệu không có con nối dòng hoàng hậu lý phải là thoái vị, Tiểu Tiểu cũng sẽ cười lạnh nói xuất thân thấp hèn ở dưới nhân tài hán là cách hậu vị xa một chút.

Không lâu, cung nội tất cả mọi người biết ở Hằng Vương phi cùng Nguyên Phi chạm mặt, ngàn vạn không nên ở một bên chồng chất cỏ khô củi chờ bị thiêu dễ dàng, tránh cho hai người đụng mặt đối địch tia lửa sẽ khiến cung đình cháy thật to.

Đồng nai bát, Tiểu Tiểu vẫn không đi, bởi vì hài tử muốn ăn nãi sao! Bát quá, lần này nàng ngay cả nói cũng không nói, chỉ vì nàng đang bế bộn học đạo pháp, kình công, nào có thời gian rồi đi săn thú?

Vừa nhắc tới học công phu, Tiểu Tiểu có thể sánh bằng ai cũng thật tình, thiếu chút nữa ngay cả com cũng chẳng muốn đi ăn, cho nên, cũng càng không tâm tư đi trong cung trêu chọc Tiều Thái hậu cao hứng.

Nhưng Tiều Thái hậu vô cùng nhớ đứa nhỏ của nàng, cho nên một ngày kia, Tiều Thái hậu liền xuống ý chỉ, gọi lăng tiểu tử khấn trương đưa vợ cùng đứa nhỏ mang vào cung nàng trêu đùa.

Vừa vào cung, Tiểu Tiểu liền đem tiểu tử mập Áu Ca ném tới trong ngực Tiều Thái hậu." Tiểu tử khôn kiếp này, ta không cần, đưa cho ngài!"

Tiều Thái hậu hôn lên gương mặt béo mập của đứa bé.

"Tại sao? Tiểu tử này lớn lên không ngoan sao?" Tiều Thái hậu mỉm cười nói.

"Thái hậu, ngài phải phân xử cho ta! Ta sinh hấn, cho hấn bú, ta là mẹ hấn; Hấn đương nhiên phải đối xử với ta tốt một chút chứ mà đằng này.....?"

"Đối với người tốt một chút? Áu Ca làm gì mà người lại tức giận như vậy?" Tiều Thái Hậu ngạc nhiên hỏi.

"Ngài xem ta cho hấn bú sữa, vậy mà hấn mãnh liệt cắn mãnh liệt gặm làm ta đau quá!" Tiểu Tiểu vội vàng lên lớp giảng bài trách cứ.

Tiều Thái hậu cười nói: "Bé trai luôn thô lỗ một chút."

Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, đột nhiên chỉ vào Gia Luật Long Khánh đang đứng yên ở một bên. "Nhưng hấn cũng hút sữa của ta..."

Mình không nói một lời nào chẳng qua đứng yên một chỗ thôi cũng có chuyện? Gia Luật Long Khánh lập tức lúng túng che miệng Tiểu Tiểu để tránh khỏi chuyện khuê phòng bị tiết lộ. Chỉ thấy khóe miệng Tiều Thái hậu run rẩy kiềm chế không cho mình cười ra tiếng.

Tiểu Tiểu mắt hứng kéo tay của Gia Luật Long Khánh ra." Tại sao? Ta cũng không phải là nói xấu về người, ta chỉ nói cho Thái hậu người hút sữa....." lần này hấn chết cũng không buông tay! Cả khuôn mặt Gia Luật Long Khánh đỏ bừng che lấy miệng Tiểu Tiểu lần nữa.

Nguyên Phi đi tới, nhìn cảnh tượng trong điện, Hằng Vương thì sắc mặt ửng đỏ hai tay che miệng của Hằng Vương phi đang gãy dựa không dứt, mà Tiều Thái hậu đang ôm đứa bé cười to không dứt, các cung nữ còn lại thì che miệng cố gắng nín cười.

"Nhục Cân thỉnh an Thái hậu."

Tiều Thái hậu vẫn cười. "Miễn... Miễn."

"Nguyên Phi nương nương." Cho dù không thích, nàng cũng là chị dâu của hấn, lẽ không thể bỏ, Gia Luật Long Khánh phải lên tiếng kêu gọi.

"Vương gia, Vương phi" Nguyên Phi tùy ý liếc Tiểu Giáo một cái.

Gia Luật Long Khánh vội buông tay ra, Tiểu Tiểu lại lăm bằm hai tiếng, gì cũng không nói rõ ràng.

Tiều Thái hậu đang bận rộn đùa với Áu Ca, đầu cũng không ngẩng lên hỏi." Có chuyện gì sao?"

Nguyên Phi cũng ôm hài nhi của mình tiến lên." Nô tỳ nghĩ tới Thái hậu đã lâu không gặp Đạt Đát Lý, cho nên vội ôm tới để Thái hậu nhìn một cái."

"Người ngày nào mà chẳng ôm Đạt Đát Lý tới, bất quá ngày hôm qua không tới mà thôi!" Tiều Thái hậu hôn Áu Ca nói:"Rất lâu ta không gặp Áu Ca. Ô! Tiểu tử này giống Phở Hiền Nô khi còn bé như đúc! Nhất là đôi mắt..."

Tiểu Tiểu lập tức hưng phấn chạy tới. "Thái hậu cũng cảm thấy ánh mắt của Yến Ân rất đẹp?"

"Đúng! Người Gia Luật tộc có con người màu lam rất nhiều, nhưng không ai giống như Phở Hiền Nô có con người màu lam trong suốt như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Dụ Chàng Cẩn Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đang ở Nguyên Phi ngày ngày núp ở trong chốn đánh tiểu nhân thì Hoàn Nhan bộ tộc rốt cuộc quyết định bắt trời Hằng Vương phi.

Nhưng đây cũng không phải là bởi vì Lý Nguyên Hạo có sức thuyết phục đủ mạnh, mà do các quan lại ở Liêu quốc khi dễ cùng giày xéo họ mà ra, bắt đắc dĩ mới không nhận được muốn phản kháng.

Đối với bọn họ mà nói, kế sách của Lý Nguyên Hạo là phương pháp giảm bớt thương vong tốt nhất, mà Lý Nguyên Hạo vừa chủ động tỏ vẻ nguyện ý vì bọn họ đi dò đường, hành động liền ở Lý Nguyên Hạo lần nữa đi tới Nam Kinh chính thức triển khai. Không tới mấy ngày, hẳn cho người do thám biết được Hằng Vương phủ có thêm một vị Tiểu vương gia, hẳn cần rằng nhận xuống ghen ghét trong lòng, tiếp tục dò xét bất kỳ tin tức hữu dụng, không lâu sau hẳn lại biết Nguyên Phi cùng Hằng Vương phi bất hòa, dựa vào quan hệ ở trong cung, rất nhanh liền cùng thái giám bên cạnh Nguyên Phi là Triệu An Nhon liên lạc với nhau.

Triệu An Nhon, tên chữ là tiểu Hi, là thái giám mà Nguyên Phi tin tưởng nhất, bình thường đều theo lệnh Nguyên Phi dò xét tin tức bên hoàng hậu. Vì tránh cho người khác hoài nghi, sau khi gặp mặt bàn bạc, Lý Nguyên Hạo liền ở ngoài cung chờ tin tức, mà tùy tiểu Hi ở giữa cùng Nguyên Phi liên lạc. Cuối cùng, kế hoạch đã định, người tùy Lý Nguyên Hạo chịu trách nhiệm an bài, sẽ chờ thời cơ đến hành động.

"Trẫm Tiểu Tiểu, rất nhanh ngươi sẽ thuộc về ta!" Lý Nguyên Hạo không khỏi đắc ý nghĩ.

Vừa nhanh đến lễ Trọng Tam, trong thành ngoài thành đều bận rộn trừ bị thu xếp hoạt động, Tiểu Tiểu thế lần này nàng nhất định phải tham dự cuộc thi từ đầu đến cuối.

Ngày hôm đó, Gia Luật Long Khánh để Tiểu Tiểu cùng Âu Ca ở chỗ Thái hậu chờ hẳn, hẳn thì một tháng một lần đi kiểm quân. Tiểu Tiểu nhìn Thái hậu mang theo đứa nhỏ đi ngủ trưa, nàng liền chuẩn ra Hứng Thiên điện, nghĩ đến Hứng Thánh điện đi tìm hoàng hậu tâm sự, không nghĩ tới nửa đường lại bị Tiểu Hi chặn lại. "Vương phi, ngài tới vừa lúc, nô tài đang có việc tìm ngài đây!"

Tiểu tử này nhìn dáng vẻ muốn làm gì? Tiểu Tiểu đề phòng hỏi: "Tìm ta làm gì?"

Tiểu Hi vẻ mặt nịnh hót nở nụ cười. "Nguyên Phi chủ tử đang tìm ngài, có lẽ là muốn cùng ngài tâm sự, giải buồn!"

Vô sự hiền ân cần, bụng dạ khó lường tìm ta chắc không có việc tốt!" Thật xin lỗi, ta bây giờ muốn đi gặp Hoàng Hậu, sợ là không rảnh, người giúp ta nói lời xin lỗi với chủ tử người!"

Tiểu Hi hí hóp mắt lại: "Nhưng lúc này Hoàng Hậu không ở Hứng Thánh điện, ngài đi cùng uống công thôi!"

Tiểu Tiểu chau mày. "Không ở Hứng Thánh điện? Vậy ở nơi nào?"

"Dạ ở chỗ Hoàng thượng ạ." Tiểu Hi ám muội nói. "Ngài không nên quấy rầy Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu tâm sự?"

"Ồ... vậy cũng được...."

"Ngài hãy đến chỗ chủ tử của nô tài ngồi một chút! Tề Vương phi cũng ở nơi đó!"

Y Oa Tô? Ủ! Y Oa Tô cùng Nguyên Phi có chút quan hệ thân thích, thường đến chỗ Nguyên Phi không sai. Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, dù sao nàng cũng không có chỗ đi, Yên An lại phải đến thư phòng một lúc mới trở về, vậy thì... "Được rồi! Dẫn đường."

Chẳng qua là nàng không nghĩ tới mình đã rơi vào cạm bẫy! Đến bữa tối, Gia Luật Long Khánh trở lại Hứng Thiên điện, lại không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Tiểu. "Mẫu hậu, Tiểu Tiểu đâu?"

Tiểu Thái hậu đang cho Âu Ca ăn quả lê: "Không biết, Sau khi ngủ trưa tỉnh lại liền không thấy nàng, chắc là ra ngoài đi dạo, tìm người tán gẫu."

Gia Luật Long Khánh không thể làm gì khác hơn là đi khắp nơi tìm, Hạ Phúc cung không có liền đi Hứng Thánh cung tìm, sau đó là chỗ của Hoàng Đế, rồi tới ngự hoa viên... Không lâu sau, cả hoàng cung cũng sôi trào cả lên, ngay cả Hoàng thượng cũng bị kinh động. Bởi vì, không thấy Hằng Vương phi!

Hoàng Thành chung quanh cẩn thận tìm tòi một lần, sau đó là bên trong thành các đại phủ đệ, náo loạn suốt cả đêm, vẫn không tìm được, thậm chí không ai thấy bóng dáng của nàng, thủ vệ bốn cửa thành cũng không nhìn thấy Hằng Vương phi đi ra ngoài. Đó chính là còn không có ra Hoàng Thành!

Cho nên, Hằng Vương liền hạ lệnh cẩn thận lục soát một lần nữa, nhưng vẫn không tìm được Tiểu Tiểu. Thái Hậu, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Tề Vương, cùng các Thị Vệ đều nín hơi nhìn Gia Luật Long Khánh sắc mặt âm trầm đứng ở ngoài điện, chưa từng có người nào thấy hắn bày ra sắc mặt kinh khủng như vậy, cho dù khi hắn tức giận cũng không có.

Ai cũng biết khi Hằng Vương mất hứng luôn là rắc...rắc... Rống một tiếng. Sau đó liền vật đổi sao dời, chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, lúc hòa đại cũng chỉ là mặt bằng bó, hai mắt trừng lên, sau đó tức giận mắng mấy câu liền kết thúc. Nhưng hắn bây giờ không nói lời nào, trên trán nổi gân xanh, đôi môi nhếch lên trắng tái, hai má lại càng co quắp không dứt, hai con mắt màu lam trở lên đỏ ngầu giống như mây đen trước giông bão. Không có ai biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ hiểu giờ phút này tốt nhất không nên đi đốt lửa, tránh cho hắn nổ tung!

"Hoàng thượng." Thanh âm của hắn cũng trở nên âm trầm kinh khủng "Ta phải tìm được nàng, không tiếc bất cứ giá nào!"

"Ta hiểu, nên làm như thế nào liền làm như thế đó, ta sẽ không ngăn cản ngươi."

"Mẫu hậu, Âu Ca tạm thời phiền ngài, cho đến..." Hấn khề cắn răng." Cho đến khi Tiểu Tiểu trở lại."

"Người yên tâm, ta sẽ không để cho hấn rời khỏi ta nửa bước." Thái hậu trịnh trọng nói. "Phổ Hiền Nô, nàng sẽ không có chuyện gì, không có ai nhẫn tâm thương tổn nàng, người chỉ cần tìm nàng trở về là được."

Đúng vậy, chỉ cần tìm nàng trở về là được... Mà hấn cũng sẽ tìm nàng trở về, cho dù xông vào Địa Ngục, hấn cũng nhất định phải tìm nàng trở về!

Vừa thấy được Tiểu Tiểu, lại nghe được nàng cùng Lý Nguyên Hạo nói chuyện với nhau, Hoàn Nhan Duẫn Đôn liền hiểu Lý Nguyên Hạo tại sao tìm mọi cách để bọn họ hành động, cũng trợ giúp bọn họ trốn đi Hằng Vương phi. Hấn thật là một tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, hơn nữa, căn bản hấn là vì tính toán của mình, bởi vì hấn muốn có Hằng Vương phi!

Tiểu Tiểu từ trong bao vải được thả ra, vừa lấy khăn che miệng ra, nàng liền quang quác mắng không ngừng, nhất là khi nàng nhìn thấy Lý Nguyên Hạo, mắng lại càng vô cùng khó nghe. "Lý Nguyên Hạo! Người thật là một tên tiểu nhân hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ, Yên Ân là bằng hữu của người, người lại dám bắt cóc thể tử của hấn! Người bán đứng hấn, bán đứng tình bạn của các người, hơn nữa người còn bán đứng nhân cách của chính mình! Người không xứng làm người, căn bản là súc sinh! Hơn nữa còn là súc sinh hạ lưu!"

Tất cả mọi người ở Hoàn Nhan Bộ Lạc đều si ngốc ngơ ngác nhìn Hằng Vương phi khuôn mặt non nớt còn mang theo thành thực yêu mị, ngây thơ xen lẫn phong vận làm say lòng người, mọi người tất cả đều bị nàng quyến rũ hồn phách, bao gồm cả Lý Nguyên Hạo. "Trời ạ! Một năm không thấy, nàng lại đẹp hơn!"

"Ta sẽ khiến người quên hấn, chỉ cần người cho ta cơ hội..."

"Câm miệng!" Tiểu Tiểu giận dữ hét. "Ta là thê tử của Gia Luật Long Khánh, trong lòng của ta chỉ có hấn, người rút sang một bên đi!"

"Tại sao một chút cơ hội cũng không cho ta?" Lý Nguyên Hạo buồn rầu hỏi. "Người không cảm thấy rất không công bằng sao?"

"Đê tiện!" Tiểu Tiểu đã giận đến nổi ra khỏi miệng thành bản: "Ta phía trước biết chính là hấn, người ta gả là hấn, người ta yêu cũng là hấn, phụ thân con ta cũng chỉ có hấn, người hiểu không mau tha ta ra!"

"Tiểu Giáo. . ."

"Câm miệng!" Tiểu Tiểu hét lớn một tiếng. "Không cho phép gọi tên của ta, tên của ta chỉ Yên Ân có thể gọi!"

"Ta... Ta yêu người!"

"Thúi lắm!" Tiểu Tiểu xuy thanh nói. "Người chỉ yêu chính mình, cho dù người thật tình yêu người nào thì người kia cũng là xui tám đời mới có thể bị người yêu!"

Lý Nguyên Hạo cầu xin. "Tiểu Tiểu van xin người..."

"Người đi chết đi!" Tiểu Tiểu khinh miệt cười lạnh nói. "Đừng nói nhiều những lời đó làm cho người ta buồn nôn, ta đều muốn phun ra!"

Lý Nguyên Hạo chán nản cúi đầu.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn là một người chính trực, mặc dù hấn cũng mê muội dung nhan xinh đẹp của Hằng Vương phi, nhưng khi hấn nghe rõ nàng cùng Lý Nguyên Hạo nói chuyện, mới biết được Lý Nguyên Hạo nói Gia Luật Long Khánh cướp đi nữ nhân mà hấn yêu mến căn bản là giả, nguyên lai là Lý Nguyên Hạo vì mê sắc đẹp của Tiểu Tiểu nên mới bày ra kế hoạch này.

Là bọn hấn ngu ngốc mới bị Lý Nguyên Hạo lợi dụng, nhưng việc đã đến nước này, hấn cũng chỉ có thể chú ý tốt Hằng Vương phi, tránh khỏi nàng bị Lý Nguyên Hạo trộm đi, việc còn lại chỉ có thể trở lại bộ tộc rồi cùng phụ thân thương lượng lại.

Ai! Thật là hồng bét!

Trong cung thái giám tổng quản Vương Kế Ân, cá tính thông tuệ, vô cùng được Thánh Tông sủng ái. Khi hấn biết được Hằng Vương phi ở trong cung mất tích, sau khi cẩn thận đề ra nghi vấn hỏi tất cả thái giám, cung nữ, ty bộc tạp dịch trong cung. Hấn đã có một ít đầu mối.

Hàng Thái Cách là ty trừ nữ bộc trong cung, hôm đó, nàng đang muốn chuẩn em xuất cung để tìm tình nhân, trùng hợp nhìn thấy thân tín của Nguyên Phi là thái giám tiểu Hi đỡ Hằng Vương phi. Nhưng sau khi nàng hẹn hò trở về, mới biết được Hằng Vương phi mất tích, Hằng Vương giận dữ, nhưng nàng cũng không dám tự mình đến gặp Hằng Vương, sợ một khi truy cứu tới, chuyện nàng một mình xuất cung hẹn hò sẽ bị hỏi tới, cho nên nàng mới giấu diếm không dám tiết lộ.

Nếu không phải Vương Kế Ân nhân tiên nhìn ra vẻ mặt bất an của nàng, chuyện này sợ rằng nàng sẽ vĩnh viễn không dám chủ động nói ra khỏi miệng. Vương Kế Ân lập tức đi bẩm báo Hằng Vương, Hằng Vương lập tức hạ lệnh bắt tiểu Hi, thấy Hằng Vương tức giận, tiểu Hi run sợ nói ra sự thật. Hằng Vương lập tức đến ngự thư phòng tìm Hoàng thượng, cùng nhau đi tới cung điện của Nguyên Phi.

Nguyên Phi vốn định chối cãi, nhưng khi Hằng Vương rút Thập Long bảo đao đặt lên cổ nàng, lập tức nàng bị làm cho sợ đến hồn phiêu phách tán, nói ra

hết không dám giấu diếm một câu nào.

"Nếu như Tiểu Tiểu trở lại mà lông tóc không tổn hại, ta liền để cho bản thân Hoàng thượng phát lạc người, nếu là Tiểu Tiểu bị tổn hại một cọng lông, trừ phi Hoàng thượng giết ta trước, nếu không ta nhất định phải đích thân giết người!" Gia Luật Long Khánh nói xong liền sai bước rời đi.

"Hoàng thượng!" Nguyên Phi dùng ánh mắt ai oán cầu xin tha thứ liếc về phía Thánh Tông.

Thánh tông lắc đầu:" Tự gây nghiệt, không thể sống, người tốt nhất cầu xin trời cao đừng để cho Hằng Vương phi bị tổn thương, nếu không ngay cả ta cũng không thể nào cứu được người!"

Nếu biết được Tiểu Tiểu rơi vào tay của Lý Nguyên Hạo cùng bộ tộc Nữ chân, Gia Luật Long Khánh liền không dám hành động thiếu suy nghĩ, đã thảo kinh xà, hẩn chỉ dẫn theo Tịch Cát cùng Di Lý Cát, mà Liệt Lô Cốc cùng Vương Tư Ôn tự nguyện cùng đi hỗ trợ, dĩ nhiên, chuyện này cũng không thiếu được Gia Luật Long Hữu một phần. Một nhóm sáu người ngay sau đó liền truy tung dọc theo đường, về hướng dân tộc Nữ Chân Bộ Lạc.

Đối với Lý Nguyên Hạo, Tiểu Tiểu kính nhi viễn chi, rời đi càng xa càng tốt, hơn nữa dưới sự giám thị nghiêm mật của Hoàn Nhan Duẫn Đôn, Lý Nguyên Hạo căn bản không có cơ hội cướp đi Tiểu Tiểu, mà càng tới gần Giang Châu, Lý Nguyên Hạo càng nóng lòng, chỉ vì một khi đi qua Giang Châu chính là dân tộc của Nữ Chân Bộ Lạc, tại nơi đó, cho dù mang Tiểu Tiểu đi, chỉ sợ cũng đi không được bao xa cũng sẽ bị bắt trở lại.

Hơn nữa hẩn phát hiện, tất cả người Nữ chân đều yêu mến nàng, yêu Hằng Vương phi vừ đẹp vừa đáng yêu. Bọn họ từng kèm hai bên nàng, rồi lại quyết định thế bảo vệ nàng, chuyện này khiến cơ hội của hẩn cướp đi Tiểu Tiểu càng thêm bé nhỏ.

Tiểu Tiểu đối với Lý Nguyên Hạo chán ghét không cần phải nói chỉ cần gặp mặt hẩn liền hung hăng mắng rồi quay người bỏ đi, nhưng đối với người Nữ chân tương đối hiền hòa, chưa bao giờ ý vào thân phận của mình mà yêu cầu đặc thù đãi ngộ hoặc đối với bọn họ mắng mỏ, bọn họ ăn cái gì, nàng liền ăn cái đó; Bọn họ ngủ chỗ nào thì nàng ngủ chỗ đó; Bọn họ đi tới đâu, nàng cũng đi theo, không có một câu oán trách, cũng không la lối, hơn nữa còn rất thích ý, phẳng phát như nàng đang du sơn ngoạn thủy, mà không phải là bị kèm hai bên!

Đêm từ từ buông xuống, tuyết rơi, Bắc Phong kêu khóc, lãnh khí thấu xương, dãy núi non trùng điệp đều là một mảnh màu xám trắng yên tĩnh.

Bên cạnh đồng lửa, Tiểu Tiểu không một chút hình tượng ngồi gặm chân thỏ, Hoàn Nhan Duẫn Đôn thì ở một bên buồn cười nhìn nàng, khi hẩn gặp nàng đang muốn đem bàn tay dính đầy dầu mỡ bôi lên y phục nàng, vội vàng rút ra một cái khăn tay đưa cho nàng.

"Cám ơn!" Nàng nói.

"Còn muốn nữa không?" Hoàn Nhan Duẫn Đôn hỏi.

Nàng cầm lấy túi nước uống vài hớp:" Đợi mọi người ăn no, có còn dư lại thì cho ta là được."

Hoàn Nhan Duẫn Đôn ngồi xuống nhìn nàng, Tiểu Tiểu không hề có kỵ liền hướng về phía đã trải sẵn mao (lông) trên mặt đất nằm xuống.

"Oa, thật thoải mái!"

"Người thật không giống một Vương phi." Hoàn Nhan Duẫn Đôn cười nói.

Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái. "Đúng, đúng, người bắt làm người, mau thả ta trở về đi!" Nàng giả vờ nói.

"Đường như một chút người cũng không lo lắng?"

Tiểu Tiểu mặt nhăn nhó bướng bỉnh nói:" Người muốn biết?"

"Dĩ nhiên."

Tiểu Tiểu ngồi dậy:" Tốt, chúng ta tới trao đổi, ta cho người biết tại sao ta không lo lắng, thì người cũng phải nói cho ta biết tại sao muốn bắt ta, ta không tin người cùng Lý Nguyên Hạo đồng lõa, bởi vì người không giống loại người này." Nàng nhìn bộ dạng Hoàn Nhan Duẫn Đôn đoan chính, vẻ mặt chính khí, tuyệt không giống như phường trộm chó trộm gà.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn suy nghĩ một chút, mới trả lời:" Được."

"Ta không lo lắng có ba nguyên nhân: Thứ nhất, Yên Ân sẽ đến cứu ta. Thứ hai, ta muốn nhân cơ hội này ở bên ngoài dạo chơi cho thống khoái. Người không biết, Yên Ân luôn nhìn ta chăm chăm, có hẩn đi theo, chỗ nào cũng không để cho ta đi, ta thật buồn bực, thật đáng thương!" Tiểu Tiểu thừa cơ oán trách Gia Luật Long Khánh bá đạo.

"Thì ra là như thế." Hoàn Nhan Duẫn Đôn lẩm bẩm nói. "Nếu là hẩn, cũng sẽ nhìn nàng chăm chăm."

"Thứ ba . . ." Nàng thần bí nhìn trái nhìn phải, xác định không ai chú ý mới đi đến bên cạnh Hoàn Nhan Duẫn Đôn thấp giọng nói:" Nguyên nhân thứ ba chính là..." Đột nhiên, nàng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đem một phen tinh quang lóe sáng tiểu chùy thủ đặt trên gáy của Hoàn Nhan Duẫn Đôn, làm Hoàn Nhan Duẫn Đôn kinh ngạc không hiểu vì sao nàng lại làm như vậy.

Nàng nhỏ giọng nói:" Ta có võ công. Thử nghĩ xem, tướng công của ta là đệ nhất cao thủ Đại Liêu, ta làm sao có thể để cho người khác chê cười chứ?"

Nàng từ từ thu hồi tiểu chủy thủ, để trở về bên trong gầy.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn thở hắt hắt hai cái, vẫn còn không dám tin nhìn chăm chăm nàng. "Ngươi... Ngươi không phải từ Đại Tổng giả tới sao? Làm sao lại có võ công?"

Tiểu Tiểu nhún nhún vai. "Cha cùng các ca ca của ta đều là võ tướng, coi như là học trộm, cũng có thể trộm hai tay!"

"A! Thì ra là như vậy." Hoàn Nhan Duẫn Đôn gật đầu.

Tiểu Tiểu nằm lại trên mặt đất." Sau đó, Yên Ân lại dùng một bộ đao pháp cùng một bộ khinh công trao đổi với ta là phải ở trong nhà biết điều một chút chờ sinh, mà lúc hần đang luyện kiếm, ta còn học trộm của hần một bộ kiếm pháp... Hắc hắc, ta cứ len lén học một ít, sớm muộn gì tất cả võ công của hần cũng sẽ bị ta học hết, đến lúc đó ta cũng sẽ trở thành võ lâm cao thủ." Nàng đắc ý cười.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn há miệng cứng lưỡi nhìn nàng chăm chăm.

"Tốt lắm, còn ngươi vì sao lại bắt ta?"

Hoàn Nhan Duẫn Đôn định thần, hơi nghĩ một lát mới nói." Có một nửa là bị Lý Nguyên Hạo lừa, mà một nửa khác còn lại là vạn bất đắc dĩ."

"Vạn bất đắc dĩ?" Tiểu Tiểu vừa ngồi dậy, hai tay ôm hai đầu gối. "Nói như thế nào?"

"Cái này nói rất dài dòng."

"Vậy ngươi cứ chậm chậm nói, dù sao chúng ta cũng dư thời gian."

Dân tộc Nữ Chân tộc cư ngụ ở Bạch Sơn Hắc Thủy, từ xưa luôn bị Liêu quốc khi dễ cùng giày xéo. Hàng năm, phải tiến cống cho Liêu quốc nhân sâm, mật sáp, là vật phẩm quý giá ở Bắc Châu. Quan viên Liêu quốc được phái đến cũng thường chiếm đoạt mạnh với tộc nhân ở tộc Nữ Chân, nếu có phản kháng, nặng thì bỏ mạng, nhẹ thì tàn phế. Mà Liêu quốc Quốc chủ còn thường đến chỗ họ săn bắt, câu cá, ăn uống thả cửa, sau đó lấy săn bắn làm thú vui, lúc gần đi còn muốn bọn họ cống hiến thịt hươu nai, chó hoang, cá trắng, chuột cùng các loại chim quý thú lạ, nếu có vi phạm, nhẹ thì gặp phải đòn roi, nặng thì bị đưa vào nhà giam, thậm chí đầu phải dọn nhà.

Càng làm Nữ Chân tộc nhân không chịu được chính là định kỳ phải tiến cống Liêu quốc chim biển Đông Thanh, khiến cho người Nữ Chân một năm bốn mùa đều phải mạo hiểm đến nỗi tánh mạng bị nguy hiểm đi bắt, lại phải đúng hạn đem loại chim quý hiếm này đưa đến kinh đô ở Liêu quốc, còn phải đặc biệt xây dựng một cái ung đường, vì thế, dân tộc Nữ Chân đã hy sinh rất nhiều người.

Làm dân tộc Nữ Chân khó có thể chịu được nhất chính là Liêu quốc định kỳ phái quan viên đến các Bộ Lạc tộc Nữ Chân dò xét, mỗi khi đến một chỗ, ban đêm thì nhất định phải cùng cô gái trẻ tuổi xinh đẹp qua đêm, không hỏi cô gái kia có chồng phu hay không hoặc có thân phận như thế nào? Nếu như từ chối, cả nhà liền bị tịch thu tài sản rồi bị giết. Tộc Nữ Chân Không chịu nổi khuất nhục, trải qua thời gian dài mọi người trong lòng đều căm phẫn, giống như một núi lửa, chỉ cần một mồi lửa liền bùng nổ, mà Lý Nguyên Hạo chỉ là nắm giữ thời cơ, đốt lửa thế thôi.

"Thật thâm độc!" Tiểu Tiểu rừ rừ nói.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn trầm mặc không nói.

"Lý Nguyên Hạo muốn các ngươi bắt trời ta?"

Hoàn Nhan Duẫn Đôn có chút xấu hổ gật đầu." Hần nói bắt trời Hằng Vương phi, Hằng Vương sẽ không dám điều động binh mã tới tấn công, sau đó, chúng ta có thể cùng Liêu quốc nói điều kiện "

"Hừ! Tên bịp kia quý kẻ đa đoan khó mà lường được, Yên Ân là bạn tốt của hần, nhưng hần lại không biết xấu hổ! Cho dù hần thật sự mang ta đi, thì ta tình nguyện chết cũng không để hần được toại nguyện!" Tiểu Tiểu tức giận nói.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn ảo não thở dài một hơi." Thật ra thì, ta đã sớm hối hận vì bắt trời ngươi, ngươi là từ Tổng triều tới, chuyện của hai tộc một chút cũng không quan hệ đến ngươi, mà ngươi lại thiện lương ngây thơ như vậy, chúng ta thật sự không nên kéo ngươi xuống nước, chỉ là ta..." Hần lại thở dài một tiếng." Không biết nên làm sao kết thúc việc này đây!"

Nghe vậy, con ngươi linh hoạt của Tiểu Tiểu chuyển chuyển không ngừng." Như vậy đi! Ta sẽ theo các ngươi đến Bộ Lạc Nữ Chân, bởi vì ta nghĩ ở đó chắc vui lắm, sau đó, để cho Yên Ân tới tìm ta, chúng ta sẽ làm cho hần xem một chút tình huống bị thâm về tộc Nữ Chân, đem tất cả trách nhiệm đẩy trả lại cho hần! Ai bảo hần là Hằng Vương, nếu phái quan viên để ý tới các ngươi, thì hần phải có trách nhiệm quan tâm đến cuộc sống của các ngươi! Có đúng không?"

Hoàn Nhan Duẫn Đôn giật mình nhìn nàng.

"Ngươi yên tâm, ta bảo đảm hần sẽ không trách tội các ngươi, và lại ta còn không trách tội đâu! Ta muốn nhìn xem hần làm Hằng Vương kiểu gì mà để bên trong lãnh thổ một nước có dân tộc phải chịu cuộc sống thâm khổ như vậy, hần lại hoàn toàn không biết? Khốn kiếp! Làm sao được giả cho một tướng công vô dụng như vậy!"

Hoàn Nhan Duẫn Đôn kinh ngạc mở to miệng.

Tiểu Tiểu nhìn thấy hình dạng của hắn, không khỏi le lưỡi cười:" Ha ha, nhất thời lơ lơi, nhất thời lơ lơi..."

Hoàn Nhan Duẫn Đôn từ từ khép miệng lại, thật sâu ngưng mắt nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu thì quang minh lỗi lạc nhìn lại hắn.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn đột nhiên hướng nàng làm trọng lễ:" Hoàn Nhan Duẫn Đôn đại biểu cho toàn bộ dân tộc Nữ Chân ở nơi này tạ ơn đại ân đại đức của Vương phi."

Tiểu Tiểu ngẩn ngơ:" Tại sao ngươi lại làm lễ? Đột nhiên đứng đắn như vậy, hại ta toàn thân nổi cả da gà!"

"Trải qua thời gian dài, Liêu quốc đối với dân tộc Nữ chân của chúng ta chỉ có cướp đoạt, khi dễ, chưa từng có người quan tâm đến chúng ta." Hoàn Nhan Duẫn Đôn lắc đầu:" Lại không nghĩ rằng người duy nhất chịu giúp ta, lại là người bị chúng ta bắt trời đên đây, ta thật không biết phải làm như thế nào..."

"Hắc! Đừng làm ra bộ dáng như vậy!" Tiểu Tiểu phát mạnh tay:" Nếu ngươi còn như vậy, chuyện gì ta cũng mặc kệ đó!"

"Vương phi..."

"Như vậy đi! Nếu thật sự cảm kích ta... Hắc hắc! Vậy mang ta đi vui đùa một chút, ở chỗ các ngươi nếu có cuộc thi hoặc hoạt động gì đó thì cho ta tham gia cngf? Ta đến Liêu quốc hơn một năm, kết quả tranh tài cái gì cũng không được tham gia, hại thân thủ ta không có đất dụng võ!" Tiểu Tiểu làm bầm oán trách:" Chỉ bằng điểm này, Yên Ân nên ném thứ tư vị nóng lòng này, hừ hừ! Báo ứng, báo ứng!"

Hoàn Nhan Duẫn Đôn cố gắng nhịn cười. Tiểu vương phi thật khá ái, khó trách Gia Luật Long Khánh coi nàng như bảo bối! Hơn nữa còn là kẻ dờ hoi!" Trên đường đi, ta cùng tộc nhân sẽ bảo vệ ngươi thật tốt." Hoàn Nhan Duẫn Đôn liếc thấy Lý Nguyên Hạo một bên nhìn bọn họ với ánh mắt tối tăm ghen ghét."Chờ đến Giang Châu, là có thể bỏ rơi hắn." Hoàn Nhan Duẫn Đôn khẽ nói với Tiểu Tiểu.

"Giang Châu?" Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái:" Ở đó có náo nhiệt không?

Hoàn Nhan Duẫn Đôn thuận miệng đáp:" Hoàn hảo, bắt quá, không có náo nhiệt như ở Liêu quốc..."

Tiểu Tiểu không nói lời nào, chẳng qua là dùng ánh mắt khát vọng nhìn hắn.

"Trời! Vương phi nương nương, ngươi muốn làm gì?" Ánh mắt của nàng khiến hắn cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Tiểu Tiểu chớp chớp mắt với hắn, nói ra nguyện vọng của nàng.

"Đừng nói nhiều! Chúng ta bây giờ còn không mau nhanh lên, ta còn muốn đi khắp nơi du ngoạn?

Tiểu Tiểu một bộ dáng thương.

"Vương phi nương nương, ngươi phải thông cảm chúng ta! Phủ Hoàng Long là Liêu quốc biên cảnh trọng trấn, nếu như..."

Viền nước mắt hiện lên ở trong mắt nàng, lẫn lẫn ướt át.

"Ai!" Hoàn Nhan Duẫn Đôn thờ dài một tiếng:" Vậy chúng ta đi thôi." Hắn rút cục bắt đắc dĩ đáp ứng.

"Theo dấu chân này thoát nhìn, dường như bọn họ đi phủ Hoàng Long." Vương Tư Ôn có chút kinh ngạc nói.

"Làm sao có thể? Chạy xa như vậy sau đó tự chui đầu vào lưới!" Liệt Lỗ Cốc phản bác nói.

"Trốn?" Gia Luật Long Hữu rù rì nói:" Bản thân ta cảm thấy bọn họ không giống là đang trốn, ngược lại giống như là đang du sơn ngoạn thủy."

"Nhưng, Vương gia, tất cả dấu vết đều cho thấy bọn họ đi về phía Phủ Hoàng Long." Tịch Cát nói.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Di Lý Cát lẩm bẩm nói.

Giờ phút này, sáu người đang đứng ở trong sơn động mà bọn người Hoàn Nhan Duẫn Đôn mới rời đi một ngày trước nghiên cứu thảo luận .

"Có thể hay không có ý muốn dẫn chúng ta tới ngã ba?" Liệt Lỗ Cốc suy đoán nói.

Vương Tư Ôn cẩn thận tìm tòi một lần nữa. "Ta tìm không được dấu chân thứ hai."

"Hoặc là tới nửa đường sau lại đi vòng?" Tịch Cát cũng phỏng đoán .

"Tại sao phải phiền phức như vậy? Còn không phải đều bị chúng ta đuổi theo, ngược lại sẽ làm chậm trễ hành trình của bọn họ." Di Lý Cát nói.

"Làm chậm trễ hành trình bọn họ? Gia Luật Long Hữu reo lên. "Bọn họ đi chậm giống như bò, còn có thể chậm nữa sao?"

Một bên Gia Luật Long Khánh vẫn trầm ngâm không nói.

"Hoặc là chúng ta chia binh làm hai đường. Một đường hướng Phủ Hoàng Long, một đường chạy thẳng tới Hoàn Nhan bộ tộc. Liệt Lỗ Cốc đề nghị nói.

"Không tốt." Vương Tư Ôn phản đối." Nếu là lực lượng phân tán , cho dù đuổi theo kịp căn bản cũng không thể chọn lựa bất kỳ hành động nào? Huống chi, chúng ta phân làm hai ngã thì phải liên lạc như thế nào? Nếu sau khi liên lạc xong mà chúng ta chưa hội hợp với nhau, nhưng bọn họ lại đi đâu mất thì tính sao?

"Bọn họ cho tới bây giờ không hề chạy đi!" Gia Luật Long Hữu lắm bầm:" Vẫn luôn đi chậm như vậy!"

Gia Luật Long Khánh liếc hần một cái. "Ngươi cho rằng bọn họ không trốn đi?"

Gia Luật Long Hữu nhún nhún vai. "Lúc ta đang lẩn trốn thực mạng cũng sẽ không nhàn nhả đi chơi như vậy, loại biện pháp trốn này giống như là..."

"Cái gì?"

Gia Luật Long Hữu chớp mắt mấy cái, nói ra kinh người:" Hằng Vương phi của chúng ta đang đi dạo đường lớn!"

Được xưng là đông trại của Khiết Đan, phủ Hoàng Long (nay là Cát Lâm nông an huyện), Liêu quốc xây phủ ở biển Bột Hải là nơi đóng quân chủ yếu của Liêu quốc để đề phòng các bộ lạc khác làm phản. Nơi này ngoại trừ người Liêu, còn có người ở biển Bột Hải biển, người Nữ chân cùng người Hán, ngoài ra còn có người Thiết ly, Đột vệnh cùng Đảng Hạng Chờ là các dân tộc thiểu số, các nước phong tục hỗn tạp, lại bất đồng ngôn ngữ dân tộc, vì vậy, hết thấy tụ hội hoặc giao dịch, đều dùng Hán ngữ làm tiếng nói thông dụng để giao tiếp.

Để tránh cho người đề ý, Tiểu Tiểu phải dùng khăn lụa che lại nửa mặt chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn, mà Hoàn Nhan Duẫn Đôn thì khuôn mặt bắt đắc dĩ cùng các tộc nhân hộ vệ đang ở cùng chủ quán cò kè mặc cả sau lưng nàng, đến bây giờ hần vẫn không rõ tình hình làm sao lại biến thành như vậy? Ngay từ mấy ngày trước, hần nên trở lại bộ tộc cùng phụ thân mở hội nghị khẩn cấp, nhưng kết quả hần bây giờ còn ở lại chỗ này theo nàng mua áo da?

Trời ạ! Hần thật là váng đầu mà nói vậy tộc nhân của hần cũng váng đầu , bởi vì bọn họ lại không có một người nào phản đối, ngược lại giờ hai tay hai chân tán thành Hằng Vương phi mua thêm một cái áo da.

Bọn họ đã lưu lại ở phủ Hoàng Long một ngày một đêm, nhưng Tiểu Tiểu chết sống cũng không chịu đi, nàng muốn ở đây chơi thêm hai ngày, nói là trong kinh thành không có náo nhiệt như thế, hơn nữa có nhiều dân tộc tụ tập như vậy. Hoàn Nhan Duẫn Đôn thật muốn quỳ xuống để van cầu nàng!

Lý Nguyên Hạo thừa dịp trong thời gian một ngày một đêm qua, tụ tập tất cả bộ hạ của hần ở phủ Hoàng Long phủ, chuẩn bị nhất cử cướp đi Tiểu Tiểu, trực tiếp trở về Cam Túc. Hần tính toán, thừa dịp tối nay mang Tiểu Tiểu đi, cho dù giết Hoàn Nhan Duẫn Đôn cũng giống nhau! Sau đó, hần sẽ chạy thẳng tới Thà Hạ, chỉ cần ở trên địa bàn của hần, Hằng Vương cũng không làm gì được hần.

Nhưng phụ thân bên kia nên làm cái gì bây giờ? Phụ thân vì lấy đại cục làm trọng, nhất định sẽ muốn hần đưa Hằng Vương phi trở về, bất kể hần sẽ có nhiều thống khổ. Đáng chết! Hần tuyệt đối không thể trở về Thà Hạ! Nhưng hần có thể đến nơi đâu? Mông Cổ? Dân tộc Thổ Phiên? Tộc Hồ? Hay là Tổng triều? Hoặc là...

Đại Lý! Muốn tới Đại Lý phải đi qua Tổng triều, Liêu quốc vừa mới cùng Tổng triều kết thành đồng minh nhất định không dám tùy tiện hưng binh tới Đại Lý, sợ làm cho Tổng triều hiểu lầm, hai phe lại phải đánh trận; Mà chỉ cần hần cẩn thận một chút, cũng sẽ không để cho người Tổng triều phát hiện hần bất tân nương bọn hần hòa thân ...

Hần đang đắc chí vừa lòng về kế hoạch tương lai, nhưng nhìn thấy người không nên nhìn thấy, người mà hần cực kỳ thống hận! Nhưng hần sẽ không buông tha , chẳng qua là chờ thêm thời gian mà thôi, một năm hần cũng đã chờ, chờ thêm mấy ngày nữa thì sao chứ? Bất luận như thế nào, hần tuyệt không buông tha!

Mua áo da quần da, đi dạo đến ... trước một sạp bán quần áo khác, Tiểu Tiểu như thấy được báu vật vui mừng nhảy cẫng lên.

"Oa! Màu tím !Có màu tím!" Tiểu Tiểu quang quác kêu réo, hồn nhiên không biết những người sau lưng đang khần trương.

Hoàn Nhan Duẫn Đôn cùng các tộc nhân của mình đứng ở sau lưng Tiểu Tiểu, đều ẩn giấu không được vẻ sợ hãi, khần trương vì phía trước có sáu người nam nhân cao lớn khôi ngô đang đứng. Không cần hỏi, bằng vào khí thế không người nào có thể sánh kịp làm cho người ta run sợ, cũng chỉ có đệ nhất cao thủ Liêu quốc Hằng Vương Gia Luật Long Khánh!

Gia Luật Long Khánh vẻ mặt lãnh túc, ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm bọn họ. Không khí càng lúc càng động lại, người đi đường ở giữa hai phe nhân mã vội vàng tránh ra, ngay cả chung quanh ba thước cũng không có người nào dám lưu lại, sau đó ——

"Trời! Hoàn Nhan Duẫn Đôn, ngươi còn không mau tới giúp ta xem một chút cái này đến cùng có phải thật hay không? Mặc như vậy, mua được lỗ giá thì biết làm sao, đến lúc đó, ta sẽ bắt ngươi bồi thường đó!" Tiểu Tiểu nhặt lấy một áo khoác lông chồn màu tím hết lớn.

Gia Luật Long Khánh nhăn mày lại, Hoàn Nhan Duẫn Đôn thì vẻ mặt không biết nên khóc hay cười.

Tiểu Tiểu chỉ mãi mê xem áo khoác lông chồn màu tím miệng thì thúc giục:" Nhanh lên một chút! Ngươi phải chịu trách nhiệm giúp ta mua đồ thật, nếu không ta tuyệt không rời đi!"

Gia Luật Long Khánh hồ nghi nhìn Hoàn Nhan Duẫn Đôn một chút, mà Hoàn Nhan Duẫn Đôn thì nhìn hần cười.

"Mau tới! Đây là ta muốn mua cho Yên Ân, nếu mua phải hàng giả, hần biết được sẽ cười ta chết mất!"

Gia Luật Long Khánh từ từ đi về phía Tiểu Tiểu, Hoàn Nhan Duẫn Đôn cùng tộc nhân tự động lui lại sang bên. Hần đứng ở sau lưng nàng thăm dò.

"Thật sự." Hần nói.

"Đương nhiên là thật? Thật tốt quá, ta đây liền... đi?" Đây không phải là thanh âm của Hoàn Nhan Duẫn Đôn! Ngược lại hình như là —— Tiểu Tiểu đột nhiên xoay người. "A! Yên Ân!" Sau một tiếng hét chói tai, nàng liền nhảy lên trên người Gia Luật Long Khánh, giống như khi con vượn khi mẹ giắt lên trên người hần, hai tay ôm chặt cổ của hần, hai chân mặc trường sam màu trắng kẹp hông của hần, vạt áo giống như cây quạt rủ xuống trước chân hần, bộ dáng kia nói khó coi bao nhiêu thì có khó coi bấy nhiêu." Ta rất nhớ người đó! Yên Ân, làm sao người chậm như vậy mới đến!"

Gia Luật Long Khánh ôm nàng. "Được rồi, xuống đi! Trước mặt mọi người, như vậy rất khó coi."

Không nghĩ tới Tiểu Tiểu lại đem hai tay ôm càng chặt hơn: "Không được! Đã lâu không ôm người, ta muốn ôm thêm một chút."

Gia Luật Long Khánh ho khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Đủ rồi, Tiểu Tiểu, xuống đi, vừa không phải tiểu hài tử lại muốn người ôm, người cũng đã là mẹ của mập tiểu tử rồi đó."

Tiểu Tiểu không thuận theo Gia Luật Long Khánh, trên người vịn vẹo uốn éo: "Ta bất kể, ta bây giờ là tiểu hài tử, chính là muốn người ôm!"

Lúc này, không khí khẩn trương tự động tan thành mây khói, người vây xem bắt đầu bật cười.

Gia Luật Long Khánh kéo nàng, nhưng làm sao cũng không kéo nàng xuống được. "Tiểu Tiểu, khó nhìn quá, nhanh lên một chút xuống đi!"

Tiểu Tiểu vốn là tựa đầu vào vai hần liền chuyển qua trước mặt hần, cùng hần mặt đối mặt, miệng mếu máo, trong ánh mắt lệ quang lóe sáng: "Mới vài ngày không thấy, người đã không còn yêu ta, người chán ta rồi? Người thích nữ nhân khác rồi? Người..."

"Ngừng!" Gia Luật Long Khánh thở dài một hơi. "Người thích ôm thì ôm đi!"

Tiểu Tiểu hít hít lỗ mũi, thỏa mãn đầu dựa lại trên bả vai của hần. Gia Luật Long Khánh thở dài một hơi, hần chuyển hướng về phía Hoàn Nhan Duẫn Đôn đang cố nhịn cười. "Các người còn đứng ở chỗ này? Còn không nhanh cùng ta đem Tiểu Hưu từ chỉ biết chửi cãi này về từ lâu, tránh cho mọi người phủ Hoàng Long chê cười, thật là mất mặt mà!"

Đoàn người sau khi trở lại khách sạn, Gia Luật Long Khánh rốt cục nổi óa .

"Lão Tam, nếu người không cầm miệng, ta liền vá miệng của người lại!" Gia Luật Long Khánh hướng về phía Gia Luật Long Hưu đang cười không ngừng quát.

"Mọi người... Đều đang cười. . . Tại sao chỉ... Mắng một mình ta?" Gia Luật Long Hưu vừa cười vừa oán trách.

"Khốn kiếp! Bọn họ không giống người, cười khoa trương như vậy!"

Ở khách sạn, Tiểu Tiểu vẫn ngồi ở trên đùi Gia Luật Long Khánh, hài lòng rúc vào trong ngực của hần. Mà Gia Luật Long Hưu nếu không vì người đang phát hỏa kia, thì hần đã muốn cười không ngừng rồi.

"Chị dâu nhỏ, người đánh Nhị ca thật chặt!"

Tiểu Tiểu chớp mắt mấy cái. "Thì sao? Người ghen tỵ với chúng ta? À! Ta biết rồi, đại khái là Y Oa Tô không thích ngồi ở trên đùi của người, không thích ôm người, không thích dán vào người không tha, cho nên người mới có thể ghen tỵ với chúng ta như vậy, có đúng không? Nói không chừng ngay cả buổi tối nàng cũng không thích cùng người ở chung một chỗ, bởi vì người không..."

Nàng sao dám nói mình như vậy? Nam nhân khí khái nhưng không chịu nổi chất vấn, nhất là đến từ nữ nhân chất vấn. Cho nên, Gia Luật Long Hưu mặt đỏ lên tức giận nói: "Nói nhảm! Ta lợi hại nhất! Ta một buổi tối có thể làm mấy chục lần!"

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người đều một trận yên lặng, chợt vang lên tiếng cười vang, tiếng cười cơ hồ muốn làm vỡ nóc nhà.

Liệt Lỗ Cốc cười to không thôi: "Mấy chục lần? Lão đệ, làm sao người còn chưa chết?"

"Đúng vậy... Ha ha..." Vương Tư Ôn lau nước mắt. "Tề Vương phi thật là thủ đoạn tốt!"

Hoàn Nhan Duẫn Đôn cũng nhịn không được nữa cười nói "Vương gia Liêu quốc quả nhiên lợi hại, quả nhiên uy phong!"

"Lão Tam, ta tự thẹn không bằng người..." Gia Luật Long Khánh đứng đắn nói: "Vị trí Nguyên soái ta tự nguyện nhường lại cho người, từ nay về sau, ta muốn ở trong phủ bề quan "khô tu", một buổi tối có thể làm mười lần ta liền hài lòng rồi."

Gia Luật Long Hưu khuôn mặt lúng túng, chân tay luống cuống. "Chị dâu nhỏ, người hãm hại ta!"

“Nào có?” Tiểu Tiểu vẫn là một vẻ mặt vô tội. “Ta bắt quả là muốn nói ngươi buổi tối cũng không có tắm, ai biết ngươi... Hắc hắc! Tại ngươi quá nóng lòng, không nghe ta nói xong liền ngắt lời làm sao có thể nào trách ta?”

Gia Luật Long Hữu dở khóc dở cười, lại nghe Tiểu Tiểu đối với Gia Luật Long Khánh nói: “Yến Ân, ta giúp ngươi báo thù, ngươi có cao hứng hay không?”

“Ừ! Ừ! Vẫn là Tiểu Tiểu của ta lợi hại nhất”.

“Ta xin khuyên các vị một câu.” Gia Luật Long Hữu cảm khái nói. “Chọc long chọc hổ hoặc chọc ai cũng được chính là ngàn vạn lần đừng chọc Hằng Vương phi chúng ta!

Tiểu Tiểu đem cảm cao cao vung lên. “Hừ! Sợ chưa?”

“Dạ, dạ, sợ, sợ!” Gia Luật Long Hữu gật đầu lia lịa, một bộ dáng nịnh hót. “Hằng Vương phi nương nương thiên tuế thiên tuế!”

Mọi người lại là một trận cười vang, ở trong tiếng cười, Tịch Cát cùng Di Lý Cát mua rượu và thức ăn trở lại, sau khi để đồ ăn lên bàn liền lui ra ngoài, mọi người lúc này mới từng người an vị.

Gia Luật Long Khánh giờ ly rượu lên, trước kính Hoàn Nhan thiếu tù trưởng, cảm ơn ngươi một đường bảo hộ Tiểu Giáo.

“Này... Này... “ Hoàn Nhan Dẫn Đôn lúng túng bưng ly rượu, không biết nên uống, hay là không nên uống.

“Còn này này cái gì nữa?” Tiểu Tiểu không nhịn được nói. “Vốn chính là ngươi cùng tộc nhân của ngươi bảo vệ ta! Nếu không ta sớm bị tên khốn kiếp kia bắt lại rồi! Mau uống, mau uống!”

Chén rượu mới vừa đưa lên môi, liền bị một phen cướp đi, Tiểu Tiểu kinh hô: “Của ta...”

“Cái gì của ngươi?” Gia Luật Long Khánh đem một chén trà nhét vào trong tay của nàng. “Đây mới là của ngươi.”

“Làm sao không cho ta uống?” Tiểu Tiểu kêu thảm.

Gia Luật Long Khánh một ngụm uống sạch rượu của nàng, Tiểu Tiểu chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn. “Nàng mà uống rượu liền uống không ngừng, cuối cùng thì múa hát như kẻ điên, mất hết thể diện!”

Tiểu Tiểu cong miệng. “Ngươi khi dễ ta!”

Bây giờ không được, Gia Luật Long Khánh vẫn là mặt không đổi sắc. “Đến ban đêm rồi hãy nói.”

Trong phòng lại một trận cười lớn, Tiểu Tiểu mặt đỏ như lửa hung hăng ngắt bắp đùi Gia Luật Long Khánh một phen, làm Gia Luật Long Khánh nhe răng trợn mắt xoa bắp đùi.

“Luôn luôn nghe nói Chấn Thiên Đại Tướng Quân Liêu quốc lúc lãnh binh ra trận uy phong lẫm lẫm, cũng không biết Hằng Vương gia cũng là một người hài hước.” Hoàn Nhan Dẫn Đôn tán thán nói.

“Để cho thiếu tộc trưởng chê cười rồi.” Gia Luật Long Khánh khách khí nói.

“Hằng Vương gia. Khiêm nhường rồi.” Tiểu Tiểu trêu chọc nói.

“Không dám, nương nương, có Hằng Vương phi ở chỗ này, Gia Luật Long Khánh cam bái hạ phong.

“Lại đọc văn chương, ngươi biết rõ ta chữ to không biết mấy chữ, còn dám nói không khi dễ ta. Có ai không! Kéo ra ngoài chém!” Tiểu Tiểu làm như có thật hô to nói.

“Tiểu nhân tuân lệnh, nương nương.” Gia Luật Long Hữu trả lời lưu loát. Sau khi chuyện thành công có thể có phần thưởng?

“Vị trí tướng quân sẽ nhường lại cho ngươi, ngươi nhớ phải một đao chém thành mười sáu đoạn, nếu không ngay cả ngươi cũng cùng nhau chém!”

“Gi?” Gia Luật Long Hữu nhất thời há hốc mồm. “Một đao chém thành mười sáu đoạn? Sao ta có thể làm được?”

“Ngươi không làm được?” Tiểu Tiểu cười lạnh nói: “Vậy ngươi chờ bị chặt đi!”

Nhất thời, trong phòng lại truyền ra tiếng cười Chấn Thiên. Hoàn Nhan Dẫn Đôn không khỏi thầm than: Hắn vốn cho là người Liêu ngu ngốc, ở cấp trên tàn bạo, hằng ngày lấn lướt dân tộc Nữ Chân tộc của hắn, hắn cho là trời cao Hoàng đế ở xa, không người nào quản được! Cho nên, nếu như Hằng Vương thật nguyện ý vì dân tộc Nữ Chân ra mặt... Hoàn Nhan không tự chủ được nhìn về phía Tiểu Tiểu.

Thông tuệ như Tiểu Tiểu lập tức hiểu được ý tứ của hắn.

Nàng gấp một miếng thịt đưa vào trong miệng Gia Luật Long Khánh, trong miệng lơ đãng nói:” Hoàn Nhan Duẫn Đôn mời ta đến bộ tộc của bọn họ chơi, ngươi có muốn cùng đi không?”

Gia Luật Long Khánh mặt nhăn mày nhíu. ”Ấu ca làm sao bây giờ?”

“Bây giờ Ấu ca đang ở chỗ nào?” Tiểu Tiểu bắt đầu dè dặt hỏi.

“Mẫu hậu.”

“Vậy thì được rồi! Thái hậu vô cùng yêu thích Ấu ca, nàng sẽ chăm sóc tốt cho hần.”

Gia Luật Long Khánh hoài nghi nhìn Hoàn Nhan Duẫn Đôn đang lấy ánh mắt mong ước nhìn hần. “Được rồi!” Quả nhiên, hần đáp ứng. Hoàn Nhan Duẫn Đôn hai mắt lập tức tràn đầy hưng phấn quang mang.

“Nhưng ngươi đến chỗ đó, trước hết tạm thời không nên tiết lộ thân phận ngươi là Hằng Vương.” Tiểu Tiểu cảnh báo nói.

“Tại sao?”

“Nếu ngươi không che dấu thân phận sẽ không có trò hay để xem.

Gia Luật Long Khánh nhíu mày, ái thê của hần sợ là lại đang giờ trò quỷ gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Chàng Cẩn Cẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Thà Giang Châu, là biên cảnh giữa Liêu quốc và dân tộc Nữ Chân, Liêu quốc khống chế quân sự ở Đông Bắc dân tộc Nữ Chân. Nơi đó có hồ trong xanh, đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt, là chỗ vựa hoang cùng thiên nga tụ tập, hàng năm lúc tuyết tan, Liêu đế thích nhất là đến nơi này săn thú.

Ở chỗ này còn sắp đặt các trạm mà dân tộc Nữ Chân ở phía Bắc Châu bày ra như: Nhân sâm, lương thực, bạch phụ, mật tịch và vải vóc để cùng người Liêu trao đổi, trở thành nơi mà người Liêu cùng dân tộc Nữ Chân tiến hành mua bán vật liệu, Đại Liêu thường phái người tới giám sát lâu dài ở nơi này, để ngừa các tộc ở Đông Bắc phản bội cùng bạo động. Mặt khác lại còn phân công quan Liêu đến chỗ này chịu trách nhiệm giao dịch cùng thu cống vật, đây là chức quan béo bở mà các quan Liêu sởn sẻn tranh thủ.

Cho nên các quan viên luôn hết sức bóc lột dân tộc Nữ Chân, để lấy những thứ mà bọn họ thích. Mà hiện tại chịu trách nhiệm giao dịch chính là Lâm nha Gia Luật Mưu Lỗ, còn chịu trách nhiệm về cống phẩm là Tuyên Uy Gia Luật Bồ Ninh, hai vị này đều là hoàng tộc. Phò mã Đô úy Tiêu Khản Đức mỗi một tuần lấy có là dò xét dân tình, nhưng toàn là cường chiếm các cô gái trẻ đẹp của dân tộc Nữ Chân. Ba dân tộc ở Nữ Chân đều nghiêng rằng thống hận nhưng đều không thể làm gì khác hơn là ưng thuận, mặt khác, Tiêu Khản Đức mặc dù không việc ác nào không làm, nhưng đối với những quan Liêu khác lần lượt dân tộc Nữ Chân thì làm như không thấy, cũng không trị tội một người nào?

Hoàn Nhan Duẫn Đôn trước tiên đem tình hình cận kề nói cho Tiểu Tiểu biết, tìm cách để cho Hằng Vương lấy được chứng cứ tội trạng của ba tham quan này, Tiểu Tiểu quyết định vòng qua nơi đây, trực tiếp hướng Hoàn Nhan Bộ Lạc —— thẳng tiến không ngừng nghỉ.

Hoà Thống năm thứ hai mươi bốn (Tây nguyên 106 năm) tháng ba, thảo nguyên ở Giang Nam đã xanh um tươi tốt, hương hoa lan toả ngào ngạt, nhưng ngoài mặt cả vùng đất Bắc Quốc lại như cũ băng tuyết ở khắp nơi, hàn khí bức người.

Dân tộc Nữ Chân tộc thuộc về xã hội mẫu hệ, phụ nữ tương đối có quyền uy. Như kết hôn thực hành nam hạ nữ chế, nam nữ song phương cũng đồng ý dưới tình huống này, nam tới trước nhà nữ, cha mẹ không thêm hỏi tới, hài tử lúc đầu sinh ra thì sống ở nhà gái sau mới trở lại nhà trai, hơn nữa theo như quy định, nam từ lập gia đình phải ở nhà gái phục vụ ba năm nhưng vẫn trở lại trong nhà mình chờ đợi.

Bộ Lạc liên minh tù trưởng, hoặc các Bộ Lạc đầu mục mặc dù là phái nam, nhưng làm việc tất cả đều có thói quen trung cầu ý kiến thê tử, nhưng ngược lại mà nói, phái nữ đối với đại sự trong bộ lạc, nhiều lúc cũng tùy theo phái nam quyết định mà không thêm hỏi tới, chỉ có đóng cửa lại lo chuyện trong nhà, phái nữ thích tùy theo mình làm chủ.

Vì vậy, Hoàn Nhan Duẫn Đôn vừa về đến nhà, đầu tiên là hướng mẫu thân A Ti Mãn trung cầu sự đồng ý của nàng để cho mấy vị bằng hữu từ Liêu quốc tới ở tạm trong nhà.

Bằng hữu Liêu quốc? A Ti Mãn đầy bụng hồ nghi nhìn bảy người đứng ở ngoài cửa. “Ngươi có bằng hữu từ Liêu quốc, ta làm sao cũng không biết?” Hơn nữa, nàng hừ hừ hai tiếng. “Người ở Liêu quốc có thể làm bằng hữu sao?”

Nhìn A Ti Mãn sắc mặt khó chịu, Tiểu Tiểu lập tức đoán được Hoàn Nhan Duẫn Đôn cầu xin gặp khó khăn, cho nên nàng ba bước liền chạy vào, bỏ khăn che mặt xuống, kéo tay của A Ti Mãn. “Tù trưởng phu nhân, chúng ta thật sự là bằng hữu của Hoàn Nhan Duẫn Đôn! Chúng ta chỉ là muốn tới vui

đưa một chút, ngài không muốn cho chúng ta ở tạm đây sao?” Thanh âm của nàng ngây thơ, ngọt ngào, chọc người đau lòng.

A Ti Mãn ngẩn ngơ, kinh hô:” Cô nương thật đáng yêu! Ngươi thật là từ Liêu quốc tới?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tiểu xoay người chỉ vào Gia Luật Long Khánh ở ngoài cửa. “Người đứng đằng kia là tướng công của ta, là hấn dẫn ta tới đây chơi, bên cạnh chính là tiểu thúc (em chồng) của ta cùng bằng hữu, chúng ta là người tốt, cho chúng ta ở đây có được hay không, phu nhân?”

“Tướng công của ngươi?” A Ti Mãn thanh âm bên trong tràn đầy tiếc hận. “Ta còn muốn nhận ngươi làm con dâu của ta nữa đấy! Không nghĩ tới ngươi là hoa đã có chủ.”

“Ta còn có một mập tiểu tử nữa!” Tiểu Tiểu đắc ý nói.

“Phải không?” A Ti Mãn ha hả cười nói: “Vậy các ngươi liền ở lại đây đi! Dù sao trong nhà phòng trống có rất nhiều, cơm cũng không thiếu, đủ cho các ngươi ăn.”

“Tạ ơn phu nhân, ta cũng biết phu nhân là một người tốt.” Tiểu Tiểu vội vàng tặng bóc A Ti Mãn.

“Thật sao, ha ha ...!” Nàng thật thích Tiểu Tiểu, cho nên cười đến hai mắt cũng đều híp lại!

“A nương, ta đây dẫn bọn hấn đi vào trong phòng nghỉ ngơi một chút, cùng tới đây, tất cả mọi người mệt mỏi.” Hoàn Nhan Duẩn Đôn nói.

“Ừ! Đi đi, đi đi! Trước nghỉ ngơi một lát, chờ cha của ngươi trở về, rồi mọi người cùng nhau ăn cơm.

Bởi vì là chỗ hoang mạc, khí hậu ở từng khu vực rét lạnh khác nhau, vì vậy người từ ngoài đến đây đều mặc một thân áo lông cừu để giữ ấm, dưới giường có để chậu lửa để sưởi ấm, mà ngủ trên giường thì có chăn làm bằng da lông thú để ấm người, còn ẩm thực: cuộc sống hằng ngày bắt đầu ăn uống đều ở trên giường. Người Nữ chân còn có thói quen, chính là bất luận già trẻ lớn bé, cũng đều ngồi vây quanh uống rượu, người nào nổi hứng thì lên mà ca múa.

Đêm nay, một nhà Hoàn Nhan cùng bảy vị khách nhân ngồi vây quanh ở trên một cái giường lớn, trên giường đã bày đầy đủ thịt bò, thịt dê cùng các món ăn thôn quê, ở giữa có một nồi lẩu thật to, nước canh ở trong nồi đang sôi cuộn cuộn, nóng hổi, mùi thơm đặc dị kia tràn ngập cả trong phòng.

Nếu đáp ứng để cho Tiểu Tiểu bọn họ vào ở, thì một nhà Hoàn Nhan cũng sẽ không hận bọn họ là người Liêu, mà khách nhân của Hoàn Nhan, trừ Hạng Vương, Tề Vương che giấu tên thật ra còn những khác phần lớn đều báo ra danh tính của mình.

“Ta tên là Long Hạng, hấn là đệ đệ ta Long Hữ.” Gia Luật Long Khánh giới thiệu nói.

”Tốt, tốt, hai vị quả nhiên là nhân trung chi long, ta so với hai vị lớn tuổi hơn, liền gọi thẳng tên của các ngươi.” Từ trưởng bộ tộc là Hoàn Nhan Ngân Thuật cười nói.

“Dĩ nhiên.” Gia Luật Long Khánh bung ly rượu lên: “Chén rượu này trước tạ ơn tù trưởng chứa chấp.” Hấn ngửa đầu một hơi uống sạch ly rượu.

“Tửu lượng giỏi.” Hoàn Nhan Ngân Thuật cười rồi thay hấn nữa rót thêm rượu. “Chúng ta hôm nay cần phải uống một trận cho thống khoái!”

“A cha lại có thêm bạn rượu nữa rồi.” Hoàn Nhan Duẩn Đôn mỉm cười nói. “Cha của ta thích nhất là uống rượu, nhưng đáng tiếc lại không có ai có thể uống qua hấn, xem một chút hôm nay... Ách! Mấy vị nếu có thể làm cho cha ta say trước thì người đó thắng, tới lúc đó cha ta sẽ xem người đó như bạn sinh tử chi giao.”

“Thật?” Tiểu Tiểu hưng phấn nhìn Gia Luật Long Khánh ở bên cạnh. “Cố gắng! Cố gắng! Yên Ân, xem người nào thắng! Hi hi, ta thích nhất nhìn người nhà tranh tài, ai thua ai thắng cũng không sao, có tranh tài mới nhiều náo nhiệt.”

Gia Luật Long Khánh mặt nhăn mày nhu. “Ngươi lại tới nữa, Tiểu Tiểu, tại sao ngươi luôn e sợ cho thiên hạ bất loạn vậy?

Tiểu Tiểu lờ đi hấn, lại chuyển hướng nhìn sang Hoàn Nhan Ngân Thuật. “Ta cho ngươi biết nha! Tù trưởng đại nhân, Yên Ân là tướng công của ta, cũng là người có tửu lượng giỏi nhất Liêu quốc, không người nào uống qua hấn, mà ngươi là xưng bá ở dân tộc Nữ Chân, vậy các ngươi ngày hôm nay xem ai có tửu lượng tốt!” nàng bỗng dưng chuyển hướng sang Gia Luật Long Hữ. “Như ngươi thì không được, đại khái không tới hai chén liền gục.”

Gia Luật Long Hữ nhíu mày lại, còn chưa mở miệng, Tiểu Tiểu đã hướng Vương Tư Ôn. “Ngươi lại càng không được, bộ dạng ốm yếu như thư sinh, nói không chừng vừa ngửi thấy được mùi rượu liền xong đời!”

Vương Tư Ôn vừa chau lông mày lên, Tiểu Tiểu liền dời mục tiêu sang người khác. “Còn Liệt Lỗ Cốc huynh thì...”

Liệt Lỗ Cốc ưỡn ngực lên, mong đợi nàng nói lời bình tốt.

“Ai! Trông thì ngon mà không dùng được!” Tiểu Tiểu không khách khí nói.

“Cái gì?” Liệt Lỗ Cốc nổi giận gầm lên một tiếng.

“Không thừa nhận thì cùng nhau hợp lại thi tửu lượng coi ai thắng!” Tiểu Tiểu khiêu khích nói. “Không dám thi thì chính là nhận thua.”

“Ta liều mạng!” Liệt Lỗ Cốc không cam lòng yếu thế nói.

Gia Luật Long Khánh nhìn Tiểu Tiểu không biết nên khóc hay nên cười cảm cây đuốc quạt gió thổi lửa, ngay cả bốn nam tử nhà Hoàn Nhan cùng hai con rết tất cả cũng chạy không khỏi lòng bàn tay của nàng. Đại yến đột nhiên biến thành đại hội uống rượu, Tiểu Tiểu ở một bên ra sức lấy đũa gỗ chén phát cờ hò reo, cuối cùng nàng nổi hứng đánh cuộc.

“Yến Ân, ta cảnh cáo ngươi, ngươi không thể thua ! Ta đã đặt cược mười áo lông chồn tía, ba trăm viên Bắc Châu, mười gốc cây nhân sâm trăm năm!” Nghe kiều thế nói như thế, Gia Luật Long Khánh không thể làm gì khác hơn? Chỉ có liều mạng!

Người cuối cùng té xuống chính là Hoàn Nhan Ngân Thuật, khi đó Gia Luật Long Khánh còn ngồi lung la lung lay, hai mắt mông lung. “Ta... Không say... Nữa... Tôi một... Chén...”

Tiểu Tiểu cười híp mắt vịn lưng hắn, tránh cho hắn chẳng may ngã vào trong chén súp mà chết đuối. “Còn một chén nữa? Một giọt cũng đủ làm ngươi gục rồi!

“Đi vào đi ngủ đi!” A Ti Mãn cũng cười nói. Sau đó nhìn một chút đám bại tướng nằm gục đầy trên đất. “Nhà chúng ta thật lâu không có náo nhiệt như vậy!” Nàng thờ dài nói.

“Ngươi yên tâm đi, sau này sẽ thường có cơ hội như vậy.” Tiểu Tiểu kéo tay của Gia Luật Long Khánh vòng qua cổ của mình, sau đó dùng lực nhấc thân thể hắn lên. “Đi thôi! Con ma men, vào đi ngủ đi!”

Hai người lão đạo trở lại phòng của bọn họ, Tiểu Tiểu một tay ném Gia Luật Long Khánh lên trên giường, quay đầu lại khóa chặt cửa sau đó trở lại bên cạnh hắn giúp hắn cởi áo, cởi giày.

“Tiểu Tiểu. . . Của ta... gậy, cây gậy... Lại cứng, cứng...”

Tiểu Tiểu khẽ gắt một tiếng. “Đã say đến như vậy rồi còn cứng cái gì?” Tiện tay kéo chăn, theo thói quen ngủ trần của hắn mà trên người phủ lên.

“Thật, thật... Ngươi sờ, sờ nhìn...”

“Tôi địa ngục đi, ai muốn sờ ngươi!” Tiểu Tiểu tức giận nói, rồi cởi áo ngoài của mình ra.

“Tiểu Tiểu. . .” Hắn cầu khẩn gọi nàng.

“Ngủ đi! Lạnh chết!” nàng nhanh chóng chui vào trong chăn.

Gia Luật Long Khánh lập tức như thái sơn áp đỉnh đè lên nàng.

Tiểu Tiểu theo thói quen tiến sát vào trong ngực của hắn để được sưởi ấm. “Sao vậy!”

“Ta... Ta muốn, ngươi... hắn ở bên môi nàng rù rì. “Oa! Mùi rượu Huân Thiên!”

“Cách xa ta một chút!” Hai tay Tiểu Tiểu đẩy, thiếu chút nữa đẩy hắn xuống giường.

Hắn khởi động nửa người trên dựa sát vào nàng. “Tiểu Tiểu. . .”

“Mùi rượu trên người ngươi làm ta muốn bất tỉnh!” Tiểu Tiểu nắm lỗ mũi kêu lên.

Gia Luật Long Khánh mất say lơ dờ mông lung nhìn nàng hồi lâu, rốt cục hết hy vọng sa sút tinh thần nằm lại giường.

Tiểu Tiểu Tĩnh yên lặng chờ trong chốc lát, nhìn thấy hắn không có động tác gì, liền ngồi dậy muốn đem chăn đã rơi xuống chân kéo lên để đắp. Nhưng nàng vừa kéo chăn lên thì cũng không nhúc nhích được, vì Gia Luật Long Khánh say rượu mà hô hấp ồ ồ, lồng ngực loà loà liên tục phập phồng, làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn ý loạn tình mê, dưới bụng đột nhiên hiện lên một cỗ nước xoáy âm áp.

Trời ạ! Hắn thật hấp dẫn. Máu da như đồng của hắn, vóc người vĩ kiện, cánh tay từng khối thịt rắn chắc, lồng ngực rộng rãi bền chắc, chỉ là nhìn hắn, liền làm nàng cảm thấy có chút không thờ nổi.

Loại phản ứng này thật quá ngu xuẩn, nàng tự nói với mình, nàng không phải là một cô nương không hiểu chuyện, mà là một phụ nhân đã có chồng; nàng vừa tự nói với mình, nàng không phải là người mê trai, mà là Vương phi; nàng đã tự nói với mình như vậy! Thỉnh thoảng làm một người mê trai cũng không sao, dù sao cũng không ai nhìn thấy, nàng tự an ủi mình.

Tiểu Tiểu tìm lòng không đụng chạm tới lồng ngực Gia Luật Long Khánh trên đó có một vết sẹo dài nhỏ hẹp, rồi từ từ dọc theo xương sườn của hắn đi xuống, ở dưới da thịt bởi vì nàng chạm tới mà co rút nhanh. Ngón tay của nàng tiếp tục giống như cái lông vũ ở bụng của hắn vẽ vài vòng, mềm nhẹ vuốt ve, nàng mê muội nhìn vật cứng như sắt thép kia bởi vì nàng xúc giác mà rung động.

Theo nàng quên mình thăm dò, hô hấp của hắn càng lúc càng trầm trọng, một khắc khi môi của nàng chạm đến da của hắn, cổ của hắn bắt đầu phát ra âm thanh trầm thấp làm cho nàng biết hắn đã tỉnh, hơn nữa còn thích nàng trên chộc. Cho nên, Tiểu Tiểu lớn胆子 hơn liền hôn dọc theo cổ của hắn rồi từ

từ hôn đến phần bụng rắn chắc, ngón tay của nàng giống như linh xà bò đến vây quanh dục vọng nam tính của hắn. Gia Luật Long Khánh càng không ngừng hút không khí, hai tay nắm chặt thành quả đấm.

Ngón tay của nàng nhẹ nhàng bò đến gần dục vọng đang rung động kia, đầu tiên là ôn nhu thử dò xét, phảng phất biết nó hình dáng, lớn nhỏ, sau đó... Nắm chặt!

Một tiếng kêu đau đớn, hắn phút chốc ngưng hô hấp.

Bàn tay nàng bắt đầu di động lên xuống, hắn cũng bắt đầu hô hấp nhanh hơn, cuối cùng trở thành thở dốc kịch liệt. Làm nàng ban đầu lấy lòng tâm tư của hắn biến thành một cổ dục vọng chinh phục, nàng đột nhiên hạ thân xuống, lấy miệng thay thế tay, đem phần dục vọng cứng rắn nóng rực của hắn nhét vào trong miệng mềm mại ướt át của nàng.

Lưỡi của nàng làm hắn điên cuồng, hắn không ngừng thở dốc cùng ngọ nguậy, đang lúc hắn sắp hồng mắt, thì nàng ngưng lại.

“U! Đừng có ngừng dừng lại!” Hắn thân ngâm nói.

“Ta... Nghỉ ngơi... Xuống...” Nàng thở khê. Hắn thật sự quá lớn, nàng thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Hắn không nói lời nào liền ôm chặt lấy nàng, khiến nàng ngã trên người hắn, nàng đang chân ở trên người của hắn, cũng không hiểu hắn muốn làm cái gì. Hắn dùng một nụ hôn thật dài nóng bỏng che lại đôi môi kháng nghị của nàng, tiếp theo nhô lên thất lưng chạm đến nàng.

Cái này nàng đã hiểu, nàng giương mắt nhìn vào trong mắt Gia Luật Long Khánh, trong đó tràn đầy ngọn lửa dục vọng khiến nàng cũng trầm mê trong đó.

“Từ thể chúng ta cứ như vậy sao?” Nàng thở không yên hỏi.

Hắn không nói, chỉ dùng hành động để chứng minh. Trời ơi, mặc dù nàng đã là mẹ của một hài tử, nhưng nàng lại như cũ chặt như thép, nhiệt như thép, khiến hắn cảm giác như ở trong đồng lửa! Hắn nhắm mắt lại, không muốn để cảm giác kết thúc như vậy.

Hắn không để cho nàng tăng nhanh tốc độ đồng đưa, cho nên chế trụ hông nàng, chậm rãi xuyên thấu thân thể của nàng. Tiểu Tiểu ngưỡng đầu về phía sau, phát ra vui sướng yêu kiều, nàng nhẹ nhàng dựa thân thể, cảm giác tuyệt vời này khiến nàng không tự chủ được ngọ nguậy. Hắn cắn răng vui vẻ, mờ mắt ra, phát hiện nàng đang đưa mắt nhìn hắn, hắn kéo đầu nàng xuống nóng bỏng hôn nàng.

Tiểu Tiểu cũng chịu không được nữa vì trong cơ thể của nàng giờ như lửa đốt, nên cũng không tình nguyện để cho hắn quyết định tiết tấu của bọn họ, cho nên, nàng kéo tay hắn ra khỏi eo của nàng, đem hai tay chống ở trên ngực của hắn, mặc cho của mình ở người hắn mà trên dưới dựa dựa, để tìm điểm cuối của khát vọng.

Thân thể của nàng bị một loại điên cuồng vọng động khu sử, mà hắn cũng biết nên vuốt ve nàng như thế nào, hôn nàng, tăng cường loại cảm giác tuyệt vời này, làm cho nàng khẩn cầu được nhiều hơn, nhiều hơn.

Tay của hắn cùng những bộ vị khác thần kỳ giống nhau, thân thể của nàng trong lúc bất chợt khóa chặt hắn, hắn cảm giác được thân thể của nàng bắt đầu co rút, thấy mắt của nàng bởi vì mừng như điên mà mở to, sau đó khép lại, chuyên tâm hưởng thụ cảm giác đạt tới thỏa mãn. Hắn gầm nhẹ, cũng cùng nàng cùng nhau lên tới đỉnh điểm.

Cuối cùng, nàng kiệt sức nằm ở trên người hắn, không bao giờ ... muốn động nữa. Giờ phút này, hắn phảng phất như tỉnh rượu một nửa, hắn duỗi dài tay kéo chân lên che ở tầm lưng đầy mồ hôi ẩm ướt của nàng, lại dùng đôi tay ôm lấy nàng thỏa mãn ngủ đi.

Nửa đêm, Tiểu Tiểu lật người, lúc đó Gia Luật Long Khánh cũng tỉnh lại, hắn cũng theo nàng lật người lại. Hắn vốn muốn ngủ một lần nữa, nhưng cái mộng của nàng trong lúc vô tình mà sát lên hông của hắn, cái loại kích thích mãnh liệt này làm hắn không thể nào chịu nổi. Hắn theo bản năng phủ lên bộ ngực của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, chậm rãi vuốt phẳng, nhưng thần trí chưa hoàn toàn thanh tỉnh, thân thể của hắn cũng đã men theo bản năng cùng nàng ngọt ngào mà kết làm một thể.

Nhấn nhụ như tình phiêu tán, một phòng cảnh xuân kiều diễm, vô tận tình yêu cùng nhau dung hợp, hóa thành vô hình ám áp phiêu đảng ở bên trong nhà nhỏ...

Quả nhiên, Gia Luật Long Khánh sau khi đầu rượu thối, Hoàn Nhan Ngân Thuật mỗi lần vừa thấy được hắn, liền đập vào đầu vai hắn, sau đó luôn miệng nói: “Người tốt! Người tốt!” Than thở không dứt. Thậm chí dẫn bọn hắn đến biển Đông Thanh, lên núi đào nhân sâm, xuống Hắc Long Giang Thái Châu để săn heo rừng, bắt chồn, Hoàn Nhan Ngân Thuật cũng sẽ thân thiện mời bọn họ cùng nhau đi.

Không bao lâu, người trong bộ lạc đều biết trong nhà của tù trưởng có mấy vị khách nhân thân thủ mạnh mẽ, nhất là trong có một vị cô nương đẹp như Quan Âm, lại càng là tiêu điểm ngưỡng mộ của các thanh niên trong bộ lạc, nếu không phải nàng đã có trượng phu, sợ rằng người tới cửa theo đuổi đông hàng hà sa số.

Nửa tháng sau, Xuân Tuyết sơ hòa, hoang nguyên sơn linh xa gần, vốn là trắng như tuyết vô tận, lúc này đã mơ hồ có thể thấy được màu vốn có của nó, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng.

Gia Luật Long Khánh ngồi trên một tảng đá lớn, một chân duỗi thẳng, một chân khom gối, hai tay chống đỡ ở sau lưng, ngắm đỉnh núi ở phương xa, cả người rơi vào trong trầm tư.

Tiểu Tiểu vốn ở một bên dạy các đứa trẻ trong Bộ Lạc chơi trò chơi, nhìn thấy bộ dạng của hắn, liền để cho bản thân nhóm trẻ nhỏ chơi đùa, còn mình thì đi đến bên cạnh Gia Luật Long Khánh ôm đầu gối ngồi xuống.

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Mọi người đã chạy đi đâu rồi?” hắn không đáp mà hỏi ngược lại.

“Lão Tam cùng Vương Tư Ôn hai người sáng sớm đã không thấy bóng dáng, ai biết bọn họ chạy đi đâu?” Nàng dừng một chút rồi nói tiếp: “Liệt Lỗ Cốc, Tịch Cát cùng Di Lý Cát ba người thì đến nhà Bạc ca uống rượu, nói là uống rượu, thật ra thì không phải là muốn theo đuổi Bạc ca sao.” Tiểu Tiểu cau lỗ mũi. “Ba người theo đuổi một người, hắc hắc, chắc náo nhiệt lắm đây....!”

“Bọn họ thật giống như...” Gia Luật Long Khánh suy nghĩ một chút. “Cũng rất sung sướng.”

“Đừng! Ai cũng như vậy mà?” Tiểu Tiểu cười. “Ở đây mọi người rất thật thà thân thiết, cuộc sống đơn giản chất phác, bọn họ theo đuổi không phải là giàu sang phú quý gì cả mà là cuộc sống ấm no hạnh phúc, như vậy bọn họ đã thỏa mãn lắm rồi.

Trầm mặc một hồi, Gia Luật Long Khánh hỏi, “Thôn xóm Biên nhi có một ít nhà, ngày hôm trước tại sao khóc đến thê lương như vậy?”

Tiểu Tiểu hỏi ngược lại hắn hắn. “Ngươi thật muốn biết?”

“Ngươi không phải là muốn cho ta biết những chuyện này sao?” Gia Luật Long Khánh tà tà liếc nàng.

Tiểu Tiểu ý không tốt cười cười. “Hắc hắc! Bị ngươi biết hết rồi.”

“Nói đi!”

“Ngươi có biết triều đình phái người nào tới chỗ này dò xét không?”

Gia Luật Long Khánh hơi suy nghĩ một chút. “Hình như là Phò mã Đô úy Tiêu Khẩn Đức, trạng phu của đường muội bên bà con xa của ta.”

“A! Là bà con xa của ngươi!” Tiểu Tiểu tà nghệ liếc hắn. “Vậy ngươi có biết hắn chỉ cần tới chỗ này dò xét, mỗi một buổi tối đều phải tìm một thiếu nữ của dân tộc Nữ Chân tộc cùng hắn qua đêm? Hơn nữa bất kể là người chưa lập gia đình hoặc người đã có chồng, tất cả đều không cho phép cự tuyệt, nếu không giết không tha!

Gia Luật Long Khánh hai hàng lông mày nhíu chặt. “Có chuyện như vậy?”

“Một nhà thôn xóm bên kia chính là ngày hôm trước bị thông báo là tiểu nữ nhi Tịch Cốc của bọn họ được coi trọng, muốn bọn họ hôm nay đưa nàng qua, nếu không... Hừ hừ... Kết quả như thế nào cũng có thể nghĩ ra mà!” Tiểu Tiểu tức giận nói. “Chẳng qua là, Tịch cốc bốn ngày sau phải gả cho Hi Di, chúng ta cũng nhận được thiệp mời đi uống rượu mừng của bọn họ không phải sao?”

Gia Luật Long Khánh không lên tiếng, nhưng vẻ mặt hắn đã lạnh như băng, ánh mắt bén nhọn. Tiểu Tiểu đưa mắt nhìn hắn một hồi lâu, mới nói: “Yên Ân, ngươi không cảm thấy công việc của bọn họ đã rất vất vả cực nhọc, nhưng cuộc sống vẫn như cũ quá nghèo khổ sao?”

“Ta cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không hỏi tới.” Gia Luật Long Khánh thừa nhận.

Hoàn Nhan tộc nhân cơ hồ từ mới đến đều ở Thái Châu, săn thú, hái nhân sâm, bắt chồn, lấy những thứ vật phẩm trân quý này ở trên thị trường Liêu quốc bán rất được giá, như vậy cuộc sống của bọn họ phải tương đối khá giả mới đúng, nhưng nhìn hiện tại, bọn họ cơ hồ là miễn cưỡng mới có thể sống tạm qua ngày.

“Nếu như đồ nào đáng giá một lượng bạc, người ta phải đóng thuế cho bọn hắn một đồng tiền, nếu không thì sẽ không để cho ngươi ta có ngày sống yên ổn, như vậy thì làm sao có thể giàu lên được chứ?” Tiểu Tiểu khinh miệt hỏi.

Gia Luật Long Khánh cau mày. “Lâm nha Gia Luật Mưu Lỗ không quản bọn họ sao?”

“Ngươi không biết chứ nếu như triều đình yêu cầu chính là mười bộ lông chồn làm cống phẩm, thì hắn lại muốn người ta giao ra hai mươi bộ, thậm chí ba mươi bộ, như vậy người ta làm sao có thể không liều mạng làm việc?” Tiểu Tiểu ra ám hiệu nói.

“Tuyên Uy Gia Luật Bồ Ninh.” Gia Luật Long Khánh sắc mặt hơi âm trầm. “Một người là đường thúc, một người là đường huynh, hừ hừ! Hai người đều là hoàng tộc, so với người khác thật lớn lối!”

“Ta thật sự không biết, hoàng tộc Liêu quốc các ngươi đem người dân tộc Nữ Chân tộc làm đầy tớ sai khiến, hay là làm trâu ngựa sử dụng!

“Tiểu Tiểu, ta cũng không biết...”

“Ngươi hắn là phải biết!” Tiểu Tiểu có chút tức giận nói.

Gia Luật Long Khánh khẽ cắn răng. “Đúng vậy, ta nên biết.”

“Yến Ân, bọn họ bắt trời ta, bị Lý Nguyên Hạo kích động cố nhiên là một trong những nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chủ yếu là bọn họ không chịu được nữa! Tại sao thế từ của mình không chịu theo bọn hán ngữ, thì hán liền chém trượng phu của người ta? Đây là đạo lý gì!” Tiểu Tiểu rống giận lên tiếng.

Gia Luật Long Khánh nhíu chặt mày rậm.

“Còn có, Hoàng thượng đến nơi này sẵn thú lại sẵn thú, sẵn nhiều ít thì thôi đi, tại sao còn muốn người ta phụng dưỡng hán ăn uống thả cửa? Mình sẵn không được, còn muốn người ta sẵn xong kính dâng lên cho mình?”

Gia Luật Long Khánh mím môi không nói một câu.

“Mấy ngày nay, người cũng phải biết, người ta muốn bắt được một con chim biển Đông Thanh không biết phải mạo hiểm bao nhiêu! Nhưng Hoàng thượng chỉ cần ra lệnh một tiếng, thì người ta phải tiêu tốn vài mạng người để đổi được mấy súc sinh cống hiến triều đình, mà triều đình chẳng những không có tạ ơn, đã vậy chậm một chút còn phải chịu phạt, thiên lý ở đâu chứ?”

Gia Luật Long Khánh vẫn trầm mặc, đối với sự lên án của Tiểu Tiểu, hán thật sự không lời nào để nói.

“Hoàn Nhan tộc có nhiều Bộ Lạc, người Nữ chân có nhiều bộ tộc, người có biết người trong bộ lạc thống hận người Liêu quốc đến cỡ nào không? Bởi vì tài vật của bọn họ bị cướp đoạt, nữ nhân của bọn họ bị ăn hiếp, nam nhân vô tội của bọn họ bị bắt! Yến Ân, nếu đổi lại là người, người nhận chịu được sao?”

Gia Luật Long Khánh nhắm mắt lại. Đúng vậy, đây tất cả hán cũng tránh không được trách nhiệm, hán nên biết, nhưng hán lại chẳng hay biết gì cả.

“Tôi hôm qua có ít khách nhân tới, những người kia là những đầu mục khác của Hoàn Nhan tộc, bọn họ vốn tưởng rằng Hoàn Nhan Duẫn Đôn đã bắt trời ta trở lại, là có thể thoát khỏi những tháng ngày bị ức hiếp. Nhưng Hoàn Nhan Duẫn Đôn nói cho bọn họ biết, bên cạnh ta thủ vệ nghiêm cẩn, cho nên bắt trời ta không được, bây giờ, bọn họ đang thương lượng biện pháp khác.” Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói.

Gia Luật Long Khánh cảm tay nàng. “Ta hiểu được, Tiểu Giáo người đi nói cho Tịch Cốc là nàng cứ đợi ở nhà chuẩn bị lập gia đình, đừng ra ngoài chạy loạn?” Hán cười cười. “Ta nghĩ, hôn lễ của dân tộc Nữ Chân có thể không giống với chúng ta, nhất định là rất thú vị”.

Tiểu Tiểu nghe vậy, lập tức mặt giãn ra cười vui, nàng ôm lấy cổ Gia Luật Long Khánh hôn một cái “Ta yêu người, Yến Ân.” Nhưng ngay sau đó đứng dậy chạy mất.

Tiểu Tiểu vừa rời đi, sắc mặt Gia Luật Long Khánh liền mau chóng ủ dột. Tuyên Uy Gia Luật Bô Ninh, Phò mã Đô úy Tiêu Khản Đức, Lâm nha Gia Luật Mưu Lỗ, ba người các người là người có chí, giấu trên lửa dưới, nghiền ép lương dân, hừ hừ! Các người cướp đoạt người ta bao nhiêu, ta liền muốn các người phun ra gấp đôi trả lại cho người ta!

Cũng lười Bộ Lạc đầu mục Thạch Cổ Khẩu, hán chợt Bộ Lạc đầu mục Tát Đồi, cấp nhét Bộ Lạc đầu mục Tông Can, Cật Thạch liệt Bộ Lạc đầu mục Ngôn Cách Thiệu, cộng thêm nguyên nhân tù trưởng Hoàn Nhan Ngân Thuật, năm người ngồi ngó chừng Gia Luật Long Khánh đang ngay ngắn ở đối diện trên giường gạch, khí định thần nhàn mà uống rượu.

Hoàn Nhan Ngân Thuật do dự một chút. “Long Hằng, không phải là ta hoài nghi người, thật sự...”

“Yên tâm đi! Yên tâm đi!” Gia Luật Long Hữu một bên bộ dáng càm lợ phát phơ ngắt lời nói “Có bốn người bọn họ ở đây, tuyệt đối không người nào có thể đòi được chỗ tốt!”

“Liệt Lỗ Cốc, Vương Tư Ôn, Tịch Cát cùng đóng đô canh giữ ở nhà Tịch Cốc, chuẩn bị dạy dỗ cho đám người dám đến cướp cô dâu.”

“Sau đó thì sao?” Thạch Cổ Khẩu khinh miệt nói. “Các người dạy dỗ bọn họ xong thì đi để lại cục diện rối rắm cho chúng ta giải quyết sao?”

“Sẽ không, người yên tâm đi.” Tiểu Tiểu cười híp mắt nói. “Sau khi chuyện này hoàn toàn giải quyết xong, chúng ta mới rời đi, dù sao, chúng ta là vì chuyện này mới đến, không giải quyết tận gốc sao có thể đi chứ?”

Gia Luật Long Khánh liếc nàng một cái, Tiểu Tiểu thì âm thầm le lưỡi.

“Các người giải quyết như thế nào? Các người nghĩ đến đám các người cũng là người Liêu thì dễ nói chuyện sao?” Tát Đồi cười nhạo nói. “Người ta dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, có thể chém đầu của các người, các người còn có thể làm như thế nào nữa?”

“Ta cũng sợ phiền phức nếu một khi lớn chuyện, có thể sẽ giải quyết không tốt.” Tông Can lo lắng nói. “Cự tuyệt đưa người, rồi đem đám Liêu binh tới đón người đánh trở về, này... Chỉ sợ bọn họ trả thù sẽ rất...”

“Tông Can thúc.” Hoàn Nhan Duẫn Đôn ngắt lời nói. “Ngài yên tâm đi, không có việc gì, bọn họ sẽ ứng phó được.”

“Cho dù bọn họ thật ứng phó được, nhưng chúng ta ứng phó không được!” Ngôn Cách Thiệu thảm nói.

“Sẽ không để lại cái gì cho các người ứng phó đâu, yên tâm đi!” Gia Luật Long Hữu nói.

Hoàn Nhan Ngân Thuật vẫn là cau mày. “Long Hằng...”

“A cha,” Hoàn Nhan Duẩn Đôn hai mắt lấp lánh đưa mắt nhìn phụ thân.

“Xin tin tưởng con, chúng ta cũng hãy tin tưởng là bọn họ sẽ làm được.”

Hoàn Nhan Ngân Thuật nhìn chăm chú con mình một lúc lâu, mới quay đầu nhìn Gia Luật Long Khánh thủy chung không nói một câu, hẳn có phong phạm ung dung trầm ổn, khí khái uy nghi khiếp người, còn có khí thế cao quý không thể giấu diếm... Hoàn Nhan Ngân Thuật có chút hiểu được muốn mở miệng, nhưng vào lúc này cửa lớn đột nhiên mở ra. “Hi Di...”

“Chạy... Chạy!” Hi Di chạy vào kêu lớn. “Đều bị đánh chạy... Bốn người bọn họ thật là lợi hại, chỉ hai ba chiêu đã đánh cho đám người kia không còn manh giáp!”

Sau đó Di Lý Cát đi vào. “Gia, xong việc.”

“Ừ!” Gia Luật Long Khánh gật đầu.

“Đồ keo kiệt.” Tiểu Tiểu cong miệng. “Ngươi không để cho ta đi xem náo nhiệt.”

“Xem náo nhiệt?” Gia Luật Long Khánh miễn cưỡng nói: “Không phải tham gia náo nhiệt sao?”

“Hắc hắc...” Tiểu Tiểu chột dạ cười khúc khích.”

“Vừa rồi không thể coi là náo nhiệt...” Vương Tư Ôn một bên đi qua nói: “Như thế này mới gọi náo nhiệt!” Sau đó kêu mấy người chụm đầu lại nói nhỏ.

Mấy người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng cùng nhau nhìn về phía Gia Luật Long Khánh đang ngồi thiền như lão tăng, nhưng ngay sau đó không hẹn mà cùng nhau rống lên cười ra tiếng.

“A đúng! Như thế này mới coi là thú vị.”

“Mau! Mau! Đi báo cho mọi người như thế này nhất định phải đi ra ngoài xem náo nhiệt...”

“Yến Ân, ta cảnh cáo ngươi, đến lúc đó ngươi không thể để cho tiết mục hạ màn quá sớm đó.”

“Nếu hạ màn quá sớm, nói hai ba câu thì giải quyết xong, vậy còn có gì là thú vị!” Tiểu Tiểu dặn dò.

“Không sai, nhị ca, ngươi tốt nhất...”

Hoàn Nhan Ngân Thuật cùng bốn vị đầu mục ngó chừng nhau bất định rồi lắc đầu thờ dài nhìn Gia Luật Long Khánh, trong lòng cũng muốn biết —— hẳn rốt cuộc là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Dự Chàng Cẩn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hoàn Nhan Duẩn Đôn, Vương Tư Ôn, Liệt Lỗ Cốc, Di Lý Cát cùng Tịch Cát xếp thành một hàng, hai tay hoàn ngực đứng nghiêm ở trước cửa nhà Hoàn Nhan.

Còn lại đối diện là ba vị từ trước đến nay chưa từng sợ ai —— Tuyên Uy Gia Luật Bồ Ninh có đôi mắt ti hí cái mũi nhỏ rất mập mạp, người thon gầy âm trầm là Lâm Nha Gia Luật Mưu Lỗ, người cuối cùng có khuôn mặt xanh trắng là Phò mã Đô úy Tiêu Khản Đức, chung quanh bọn họ đứng có hơn mười tướng sĩ người Liêu.

Hơn nữa bên ngoài là những người của dân tộc Nữ Chân đang đứng xem náo nhiệt, nam nữ lão ấu một đoàn đều lạnh run lui lại, rất sợ bị vạ lây, nhưng lại không chịu nổi hấp dẫn, không thể làm gì khác hơn là trốn xa một chút nhìn, chuẩn bị nếu có chuyện gì xảy ra thì lập tức bỏ chạy.

“Các ngươi thật to gan, lại dám đả thương bộ hạ của ta, cho dù các ngươi là người Liêu thì cũng không thể tha thứ được!” Gia Luật Bồ Ninh đầu tiên mở miệng mắng to.

Năm người khinh miệt ‘hừ’ lạnh một tiếng, không có để ý đến hắn.

”Các ngươi muốn tạo phản sao?” Tiêu Khản Đức trầm giọng nói. “Còn không mau mau thúc thủ chịu trói, bọn ta có thể để cho các ngươi được chết một cách thông khoái!”

Năm người lần nữa lớn tiếng cười lạnh vẫn không đáp lại.

Gia Luật Mưu Lỗ cau mày nói: “Các ngươi rốt cuộc là ai, có lai lịch gì? Vì sao lại nói nếu như chúng ta không đến thì sẽ khiến chúng ta hối hận không kịp? Các ngươi biết chúng ta là ai không? Người dám nói mạnh miệng như thế, hẳn không phải là ngốc tử, chắc các ngươi cũng có chút thân phận, nhưng các ngươi không làm rõ đối tượng là ai liền nói lung tung, đến lúc đó các ngươi hối hận cũng đã muộn rồi!”

Di Lý Cát lúc này mới mở miệng. “Không quan tâm đến thân phận của chúng ta, chủ tử của ta nói các ngươi giấu trên lửa dưới, cướp đoạt lương dân, tội đáng chết vạn lần, chủ tử chúng ta muốn các ngươi đem tài vật cướp đoạt bao năm qua phải trả lại gấp bội cho bọn hắn, sau đó tự mình trở về kinh xin tội.” Những lời này vừa nói ra, chẳng những làm cho ba tham quan trừng lớn hai mắt, vẻ mặt một bộ không dám tin, ngay cả tất cả mọi người ở dân tộc Nữ Chân cũng nghị luận rối rít, nghĩ rằng người này điên rồi!

Gia Luật Bồ Ninh cùng Tiêu Khản Đức bỗng dưng cười lớn. “Ta còn tưởng rằng là chuyện gì xảy ra! Thì ra là mấy người điên!” Tiêu Khản Đức cười nói.

“Hoặc là ngu ngốc!” Gia Luật Bồ Ninh cũng phụ họa nói.

Gia Luật Mưu Lỗ cẩn thận hơn, hắn cẩn thận suy tư, người dám dùng loại này khẩu khí đối với bọn họ nói chuyện không có mấy người, Thái hậu không thể nào tới chỗ này, Hoàng thượng cũng nói rõ năm nay xuân săn không tới, hơn nữa, hai người kia cũng dễ nói chuyện, đáng sợ nhất chính là Hằng Vương chính trực không ai bằng, nhưng... Hắn vừa mới có tin vui, không thể nào đột nhiên bỏ lại kiêu thế cùng nhĩ tử yếu đuối chạy đến đây bắt bọn họ xử tội được! Nghe người phía dưới nói thân thủ của bọn hắn rất cao, Gia Luật Mưu Lỗ phỏng đoán, những người đó rất có khả năng là nhờ cậy công phu của mình: thời gian rảnh rồi đi tới đây, nghĩ có người bắt nạt dân tộc Nữ Chân nên ra tay giúp đỡ, hoặc là người từ chi nhánh khác của bọn chúng.... Nhưng bất luận như thế nào, Gia Luật Mưu Lỗ cười lạnh một tiếng, bọn họ lần này là tìm nhầm đối tượng rồi!

“Ta đoán, thân thủ của các ngươi hẳn là tương đối cao?” Gia Luật Mưu Lỗ lạnh lùng nói. “Muốn mượn lần này tới lừa bịp tổng tiền sao? Vậy thì các ngươi tìm nhầm đối tượng rồi!”

“Thì ra là như vậy” Gia Luật Bồ Ninh bình tĩnh đại ngộ. “Khó trách kiêu ngạo như vậy, cũng đúng! Không lớn lối làm sao hù dọa được người? Đáng tiếc là đụng phải chúng ta, chỉ sợ các ngươi là muốn trộm gà không được còn mất nắm gạo!”

Tiêu Khản Đức lắc đầu “Thực ngốc! Ngay cả đối tượng cũng không làm rõ ràng liền ra tay, cái này ngay cả mạng cũng muốn bồi thường!”

Năm người hai mặt nhìn nhau, ai! Ba cái tham quan này thật là chết đã đến nơi còn không tự biết!

“Ồ! Bên ngoài làm gì mà náo nhiệt như thế? Để ta ra ngoài nhìn xem.” Theo tiếng nũng nịu xuất hiện chính là dung mạo như thiên tiên, như chim sa cá lặn của Tiểu Tiểu, chỉ thấy nàng da thịt trắng nõn, thiên sinh lệ chất, nhìn kỹ một chút lại càng thấy tuyệt sắc dung mạo của nàng như khuyên đảo chúng sanh.

Chẳng những Gia Luật Bồ Ninh cùng Tiêu Khản Đức hai mặt nhìn chăm chăm, miệng há to, ngay cả Gia Luật Mưu Lỗ luôn không gần nữ sắc cũng nhất thời ách miệng không thể nói, Liêu bình bốn phía thì càng không cần phải nói, nước miếng đầy đất cơ hồ có thể nuôi cá!

Tiểu Tiểu nhẹ cười, nhất thời thanh âm nuốt nước miếng vang dội bốn phía. “Ồ! Thì ra là ba vị đại nhân!” Nàng thút tha tiêu sái bước tới chỗ đám người Vương Tư Ôn. “Không biết có chuyện gì quan trọng lại làm phiền ba vị đại nhân cùng đi tới đây?”

“Ta muốn ngươi!” Tiêu Khản Đức bật thốt lên nói.

Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái. “Muốn ta?”

“Không được!” Gia Luật Bồ Ninh cướp lời: “Nàng là của ta!”

Tiểu Tiểu nhướn mày lên “Ngươi?”

“Ta chẳng bao giờ cùng hai vị tranh giành cái gì cả.” Gia Luật Mưu Lỗ vẫn thẳng ngó chừng Tiểu Giáo: “Nhưng lần này xin hai vị tặng cho ta.”

Tiểu Tiểu mặt mũi nhăn nhó. “Tặng cho ngươi?”

“Không được! Chỉ cần có nàng, nữ nhân gì ta đều có thể không cần! Ta tuyệt không nhân nhượng!” Tiêu Khản Đức kiên quyết nói.

Tiểu Tiểu gật đầu. “Không nhân nhượng?”

“Ta quản ngươi có nhượng hay không nhượng, nàng chỉ có thể là của ta!” Gia Luật Bồ Ninh khẳng định nói.

Tiểu Tiểu ngáp một cái. “Lại là ngươi.”

“Các ngươi đã có nhiều nữ nhân như vậy, tại sao nhất định phải theo ta tranh đoạt chứ? Gia Luật Mưu Lỗ oán hận nói.

Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ nói: “Là bọn hắn cùng ngươi đoạt, không phải là ta.”

“Ta đây đem tất cả nữ nhân tặng cho các ngươi, ta chỉ cần nàng mà thôi.” Tiêu Khản Đức chết cũng không nguyện buông tha.

Tiểu Tiểu mờ mịt địa nói: “Ta muốn nữ nhân của ngươi làm gì?”

“Ta đem tất cả nữ nhân cùng một nửa gia sản nhường lại, như vậy có được không?” Gia Luật Bồ Ninh nói.

Tiểu Tiểu gật đầu. “Gia sản ta thu, còn nữ nhân thì ngươi cứ giữ lại đi!”

“Ta chỉ có gia sản, không có nữ nhân, toàn bộ cho ngươi!” Gia Luật Mưu Lỗ lại càng khẳng khái nói.

Tiểu Tiểu rù rì nói: “Thì ra là có thể kiếm tiền tốt như vậy! Chỉ cần trả giá thêm ba lần nữa ta liền thành đại phú bà!”

“Không cần cảm rảm nhiều như vậy, nói đi! Muốn điều kiện gì các ngươi mới bằng lòng buông tha?” Tiêu Khản Đức hỏi.

Tiểu Tiểu mặt mày hớn hở thuyết: “Đem tài sản của các ngươi toàn bộ tặng cho ta!”

“Ngươi không có tư cách nói như vậy, đừng quên, ngươi đã có lão bà!” Gia Luật Mưu Lỗ chưa lấy vợ kháng nghị nói.

Tiểu Tiểu thờ dài nói: “Lão bà thì các ngươi thu, tài sản cho ta là tốt rồi.”

“Có lão bà thì thế nào?” Gia Luật Bồ Ninh cũng có lão bà phản bác nói, không thể tam thê tứ thiếp được sao?”

Tiểu Tiểu không nhận được nói: “Mấy trăm vợ mấy trăm thiếp cũng không sao, tài sản cho ta là được rồi!”

“Các ngươi muốn ủy khuất nàng làm thiếp?” Gia Luật Mưu Lỗ tức giận nói. “Các ngươi lại muốn ủy khuất vị cô nương giống như tiền nữ này làm thiếp?”

Tiểu Tiểu ngạc nhiên nói: “Làm sao bây giờ? Ta đã là tiểu lão bà của Yến Ân rồi?”

“Được rồi!” Tiêu Khản Đức hét lớn một tiếng. “Để cho vị cô nương này tự mình chọn, như vậy là công bình nhất.”

Tiểu Tiểu mơ hồ nhìn bọn họ. “Chọn cái gì?”

“Bộ dạng ngươi dễ nhìn dĩ nhiên là nói như vậy.” Gia Luật Bồ Ninh không tình nguyện nói.

Tiểu Tiểu bình luận nói: “Nhưng không có đẹp mắt như tướng công của ta.”

“Vậy ngươi muốn làm sao...” Tiêu Khản Đức đột nhiên chuyển hướng Tiểu Tiểu, thất thanh kêu lên: “Ngươi đã thành hôn?”

“Đúng!” Tiểu Tiểu vô tội nói. “Có gì không đúng sao?” nhất thời, toàn bộ ba người nhìn chằm chằm nàng.

Cuối cùng, vẫn là Tiêu Khản Đức hoàn hồn đầu tiên. “Không sao, ta sẽ giúp ngươi quên sự hiện hữu của hắn.”

Tiểu Tiểu chau lông mày lên. “Sợ rằng sẽ không dễ dàng đâu!”

“Ta sẽ đối với ngươi thật tốt, tốt đến nỗi để cho ngươi nguyện ý một mực đi theo ta.” Gia Luật Mưu Lỗ động tình nói.

Tiểu Tiểu hoài nghi nói: không người nào so với hắn có thể đối với ta tốt hơn.

“Ngươi muốn gì ta cũng sẽ mua cho ngươi, bất kỳ vật gì cũng được.” Gia Luật Bồ Ninh dụ dỗ nói.

Tiểu Tiểu bĩu môi. “Ta cũng không thiếu gì”

Tiêu Khản Đức suy nghĩ một chút. “Bất kể như thế nào, ngươi phải ở trong ba chúng ta chọn một.” Sau đó đoạt người, bất kể nàng có tướng công hay không!

“Chọn một?” Tiểu Tiểu chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn hắn. “Để làm gì?”

“Tuyển đi sẽ nói cho ngươi biết.”

“Như vậy. . .” Tiểu Tiểu cúi đầu rơi vào trầm tư.

“Khó lựa chọn như vậy, ta đây tới giúp ngươi chọn.” Một giọng nói trong sáng truyền đến.

Ba sắc lang đồng thời nhìn về người nam nhân tuấn tú mới từ cửa đi ra, sắc mặt cũng đồng thời đại biến kinh hô: “Vương gia! Ngươi ở trong đây làm cái gì?”

Vương gia? ! Trong nhà mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm Gia Luật Long Khánh mặt lãnh túc như một tờ giấy, thầm nghĩ: “Người bên ngoài kia là

Vương gia, vậy người này cũng là...?

“Kỳ quái lắm sao, các ngươi có thể tới, tại sao ta lại không thể tới?” Gia Luật Long Hữu hỏi ngược lại.

Tiểu Tiểu giật nhẹ tay áo Gia Luật Long Hữu “Ngươi làm gì ra sớm như thế.”

“Sớm?” Gia Luật Long Hữu lắc đầu nói: “Bên trong đều đã bốc cháy ... Như vậy mà còn sớm! Bây giờ ta không ra, thì ngươi còn tiếp tục diễn như thế nào.”

“Ta đây còn chưa mở màn! Hẳn bên kia liền bốc lửa rồi?” Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói. “Làm sao không có tính nhẫn nại như vậy?”

“Còn chưa mở màn?” Gia Luật Long Hữu cả kinh kêu lên. “Vậy nếu là bắt đầu, hẳn không phải lập tức nổ tung sao?”

“Thật không đã nghiền!” Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói.

“Vương gia.” Tiêu Khản Đức chần chờ kêu lên. “Ta nhớ vị phu nhân này tựa hồ... Không phải là Tề chủ phi?”

“Ngươi nhớ không sai...” Gia Luật Long Hữu nhìn Tiểu Tiểu một chút, gật đầu. “Nàng không phải là Tề vương phi.”

“Như vậy Vương gia...” Gia Luật Mưu Lỗ cũng do dự nói. “Người có trách phi sao?”

“Không có,” Gia Luật Long Hữu lẩn nửa lắc đầu. “Trong lòng ta chỉ có Y Oa Tô mà thôi.”

“Vậy vị phu nhân này là...” Gia Luật Bồ Ninh vẫn không yên lòng nhìn hắn. “Vương gia có hứng thú?” Bọn họ còn chưa từ bỏ ý kia!

“Ta cũng không dám có hứng thú với nàng.” Gia Luật Long Hữu nhẹ răng cười một tiếng.

“Làm sao, các ngươi có hứng thú?”

Ba người đồng thời mặt lộ vẻ vui mừng, gật đầu lia lịa.

“Nhưng nàng đã là lão bà của người khác, các ngươi cũng...!” hắn hào tâm nhắc nhở.

“Việc này không quan trọng.” Tiêu Khản Đức thấy hai người khác một chút. “Bất quá, Vương gia yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ cho đền bù thích hợp cho hắn.”

“Đền bù thích hợp?” Gia Luật Long Hữu lập lại nói: “Vậy cũng phải hỏi một chút xem người ta có nguyện ý hay không đã?”

Ba người nhìn nhau một cái, hai người cùng là Gia Luật hoàng tộc, còn một người cũng là con rể của Gia Luật gia, mặc dù quan hệ cùng Tề Vương có một chút không tốt, nhưng cũng là người của Liêu quốc cũng coi là người mình, Tề Vương cũng không thể can thiệp vào chuyện riêng của bọn hắn?

Tiêu Khản Đức nhún nhún vai. “Vậy cũng không phải hắn không muốn.”

“Phải không?” Gia Luật Long Hữu đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị. “Các ngươi làm sao không hỏi xem nàng là nương tử của người nào?”

“Không cần hỏi, là ai cũng giống nhau.” Gia Luật Bồ Ninh khoát khoát tay. “Ta chỉ là muốn hắn đem người nhường lại mà thôi.”

“Thật là lớn lối!” Gia Luật Long Hữu lẩm bẩm nói.

“Như vậy cũng không được!” Đột nhiên vẻ mặt Tiểu Tiểu không tốt nói.

Ba người đều không hẹn mà cùng mở miệng hỏi: “Tại sao không được?”

“Nếu như các ngươi mang ta đi, tướng công của ta sẽ rất tức giận.” Tiểu Tiểu lộ ra bộ dáng sợ hãi co rúm lại. “Mà hắn một khi nóng giận thì thật là đáng sợ!”

Tiêu Khản Đức vỗ ngực một cái. “Có ta ở đây, ngươi không cần sợ.”

Gia Luật Mưu Lỗ cũng không yếu thế ưỡn ngực lên nói. “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Gia Luật Bồ Ninh dương dương tự đắc nói. “Nhìn xem ai có thể làm khó dễ được ta!”

Tiểu Tiểu nghe vậy, cúi đầu suy nghĩ một chút. “Vậy cũng không được, các ngươi vẫn là hỏi hắn trước đi, nếu như hắn đồng ý, ta nhất định sẽ thật cao hứng cùng các ngươi đi, như thế nào?”

Ba người không biết sống chết nói: “Tốt, tốt, gọi hắn tới hỏi, chúng ta nhất định sẽ làm cho hắn đồng ý, sau đó ngươi phải biết điều một chút theo chúng ta đi!”

Gia Luật Long Hữu lắc đầu thờ dài, Vương Tư Ôn, Liệt Lỗ Cốc, Tịch Cát cùng Di Lý Cát thì nhếch miệng cười không ngừng, Hoàn Nhan Duẫn Đôn thì càng không cần nói hưng phấn đến nỗi không thở được!

Tiểu Tiểu đến bên cạnh Gia Luật Long Hữu. “Lão Tam, phiền người gọi hắn đi ra ngoài, nói là có người muốn hỏi chuyện với một chút...”

“Hỏi ta việc gì?” Nàng chưa nói hết thì đã bị một thanh âm trầm thấp ngắt lời. Gia Luật Long Khánh đã sớm đứng ở cửa một hồi lâu, lại làm cho Vương Tư Ôn mấy người im lặng, cho nên không có ai nhìn thấy hắn, đến lúc này hắn mới lên tiếng, năm người mới bận rộn tránh ra hai bên tạo thành một con đường, Tịch Cát cùng Di Lý Cát cũng trở về cúi xuống thi lễ.

“Vương gia.”

“Yến Ân, người ra hỏi nào vậy? Làm sao không cho chúng ta biết trước một chút chứ!” Tiểu Tiểu một bên oán trách một bên đi tới ôm cánh tay của hắn kéo về phía trước. “Có ba vị đại nhân muốn hỏi chuyện người đó!”

“Phải không?” Ánh mắt hàn khốc bén nhọn của hắn quét qua làm cho ba người sợ hãi, liền lùi lại ba bước, toàn thân run rẩy, Gia Luật Long Khánh tiến lên trước một bước. “Muốn hỏi ta cái gì?”

“Đứng! Muốn hỏi cái gì hãy mau hỏi!” Tiểu Tiểu vẻ mặt ngây thơ thúc giục.

Ba người mặt mày tái nhợt, miệng vài lần khép mở nhưng một câu cũng nói không nên lời, ngay cả một chút thanh âm cũng nghe không được.

“Các người sao không lên tiếng? Không sao, ta sẽ nói giùm các người.” Tiểu Tiểu nghiêng mắt nhìn ba người bọn họ một cái, quay đầu lại nhìn Gia Luật Long Khánh nói: “Bọn họ nói muốn ta! Còn nói nguyện ý đem tất cả nữ nhân cùng tài sản của bọn họ lấy ra tặng cho ta, chỉ cần ta lựa chọn một trong ba người bọn họ...”

Gia Luật Long Khánh sắc mặt đông lạnh lại, chỉ thấy ba người trước mắt run rẩy được càng lợi hại hơn, muốn cãi lại, muốn cầu xin tha tội, nhưng một chữ cũng nói không ra lời.

“Ta nói cho bọn hắn biết là ta đã thành hôn, nhưng hắn nói sẽ làm ta quên...” Tiểu Tiểu chỉ vào Tiêu Khản Đức, Tiêu Khản Đức lập tức toàn thân cứng đờ, hai chân như nhũn ra quỳ xuống.

“Ta liền nói cho bọn hắn biết việc này không dễ dàng, nhưng hắn vẫn cứ khẳng khái nói sẽ bảo vệ ta, đối xử ta thật tốt...” đầu ngón tay chỉ hướng Gia Luật Mưu Lỗ, Gia Luật Mưu Lỗ cũng giống như người trước lập tức phách thông một tiếng quỳ xuống.

“Ta cũng nói cho hắn biết không người nào có thể so với người đối với ta tốt hơn, nhưng hắn lại nói hắn có thể mua bất kỳ vật gì ta thích cho ta...” Gia Luật Bồ Ninh thân thể mập mạp cũng lập tức thấp đi một đoạn.

Hoàn Nhan Ngân Thuật cùng bốn vị đầu mục sau đó cũng đi ra, cùng chung quanh tất cả tộc nhân của dân tộc Nữ Chân, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình nhìn ba vị cao cao tại thượng này, luôn luôn lấy ức hiếp bọn họ làm thú vui mà bây giờ lại chẳng nói ra lời, thậm chí ngay cả đứng cũng không yên? Hơn nữa còn quỳ gối giống như bọn họ thường ngày?

Mà các Liêu binh lại càng không biết làm sao người nhìn sang ta, ta nhìn người, cuối cùng không biết làm sao chỉ biết lập tức quỳ xuống theo chủ tử của mình.

Tiểu Tiểu nhưng vẫn không muốn bỏ qua cho bọn họ. “Bọn họ còn nói bất kể người có đồng ý hay không, ta cũng phải cùng bọn hắn đi, cho nên, bọn họ nói là sẽ cho người cái gì bồi bổ lại, người tốt nhất là nhận lấy.”

Ba người nghe vậy, lập tức đập đầu cầu xin tha thứ. “Tha mạng! Xin tha mạng! Chúng ta không biết nàng là Vương phi! Tha mạng! Vương phi nương nương, xin tha mạng!”

“Tại sao?” Tiểu Tiểu giống như vô tội nháy mắt mấy cái. “Là ta nói sai cái gì rồi sao? Cũng là các người muốn tự mình nói rõ ràng? Tránh để cho Vương gia trách mắng sai lầm cũng không hay.”

Phía sau Hoàn Nhan Ngân Thuật cũng nhện không được nữa, mảnh liệt kéo cổ áo của con mình nhắc lên. “Nói cho ta biết, hắn rốt cuộc là người nào?”

Hoàn Nhan Duẫn Đôn trước sau vẫn luôn mỉm cười luôn miệng. “A cha, các vị thúc bá, vị kia chính là binh Mã đại nguyên soái Liêu quốc, Chấn Thiên tướng quân, Hạng Vương gia Gia Luật Long Khánh, mà Tiểu Tiểu cô nương chính là Hạng Vương phi nương nương!”

Người ở chỗ này toàn bộ há hốc miệng, nhất thời không thể nói gì.

“Là ta giấu diếm mấy vị, sau khi ta bắt trời Vương phi nương nương, thì giữa đường cũng bị Vương gia bắt lại.” Hoàn Nhan Duẫn Đôn bướng bỉnh nháy mắt mấy cái. “Đường như người ta chẳng những một chút cũng không trách tội ta, còn đi theo ta cùng nhau đến đây để giúp chúng ta, Hạng vương gia kia thật là một người rộng rãi có tấm lòng ấm áp, khí độ thì lỗi lạc, thật là làm cho người ta bội phục không thôi!”

“Hắn... Hắn thật... Thật là...” Hoàn Nhan Ngân Thuật lắp bắp thuyết. “Hạng Vương... Gia?”

“Hạng Vương gia không sai.” Hoàn Nhan Duẫn Đôn gật đầu.

Hoàn Nhan Ngân Thuật ngậy ngốc một hồi lâu, đột nhiên vỗ mạnh cái ót con mình một cái. “Ngươi, tiểu tử thối này, tại sao không sớm nói cho ta biết? Hại ta còn ngậy ngốc tìm người ta đầu rươi!”

Hoàn Nhan Duẫn Đôn nhún nhún vai. “Đó là ý của Vương phi nương nương, nàng sợ kinh động ba tên cẩu quan này.”

“Vậy bây giờ...”

Hoàn Nhan Duẫn Đôn nghe rồi cười một tiếng. “Xem cuộc vui!”

Đồng thời, bên kia tiết mục thi trình diễn đang đến hồi cao trào. “Các ngươi đều mơ tưởng đến nương tử của ta là Hằng Vương phi, hử?” Gia Luật Long Khánh khuôn mặt xơ xác tiêu điều khí.

“Không dám, Vương gia, hạ quan không dám...” Bọn họ cùng kêu lên nói.

“Vừa rồi các ngươi đâu nói như vậy!” Tiểu Tiểu cũng không quên cố gắng bỏ đá xuống giếng. “Mỗi người bọn họ đều mơ tưởng đến ta đó! Yên Ân.”

“Không, không, không phải...” Bọn họ luôn miệng phủ nhận.

Nghe vậy, Tiểu Tiểu hai con mắt sáng rỡ xoay tròn trừng mắt nhìn bọn họ. “Vậy ý của các ngươi là ta nói dối?”

Bọn họ ngẩn ngơ, nói lắp nói: “Không có... Không có...”

Tiểu Tiểu khuôn mặt lại giãn ra cười vui. “Vậy chính là các ngươi thừa nhận là đều mơ tưởng đến ta?”

Nói phải cũng không đúng, nói không phải cũng không đúng, ba người chỉ có thể lúng túng quỳ ở nơi đó không biết nên làm thế nào cho phải.

“Bọn họ còn nói nguyện ý đem tất cả tài sản "quyên" đi!” Tiểu Tiểu tiếp tục châm ngòi.

“Các ngươi có nói như vậy sao? Nguyện ý đem tài sản "quyên" đi?” Gia Luật Long Khánh hỏi lại.

Ba người làm sao không rõ ý tứ của Gia Luật Long Khánh chỉ đành ủ rũ đáp lại. “Dạ, Vương gia, hạ quan nguyện ý.”

“Coi như các ngươi thông minh.” Gia Luật Long Khánh gật đầu. “Di Lý Cát!”

“Có thuộc hạ!” Di Lý Cát khom người đáp.

“Sau khi trở về nhớ để cho đại kinh sự Ân Ty (là cơ cấu trông coi sự vụ của hoàng tộc Liêu quốc) thanh tra tài sản của bọn hắn, sau đó đưa đến nơi này giao cho Hoàn Nhan tù trưởng, nhớ lấy?”

“Thuộc hạ nhớ rõ, Vương gia.”

Gia Luật Long Khánh lạnh lùng nhìn bọn họ. “Tại sao Tiêu Khắc Đức không tới?”

“Hắn... Ách! Ách... Đối với việc này... Không có, ách...”

“Hắn đối với mấy chuyện này không có hứng thú, đúng không?” Tiểu Tiểu thay bọn họ trả lời. “Nhưng hắn đối với mấy việc mà các ngươi làm lại mất nhắm mắt mờ như không thấy, triều đình dùng hắn để làm cái gì chứ?”

Gia Luật Long Khánh hơi suy nghĩ một chút, nhưng ngay sau đó xoay người lại phân phó: “Tư Ôn, những người này giao cho ngươi, trước áp giải về kinh giao cho đại kinh sự Ân ty đưa vào đại lao thẩm vấn, sau đó ngươi tới Túc Thắng ty để bọn họ phải quận giám khác tới đây, rồi truyền chỉ kêu Tiêu Khắc Đức tự mình trở về kinh đến Túc Thắng ty trình diện, chờ sau khi ta trở về xét xử hắn. Di Lý Cát, Tịch Cát, hai người các ngươi cũng đi theo bọn hắn trở về trước đi.”

Gia Luật Long Khánh chuyển về phía trước mặt ba người đang quỳ, trên mặt một mảnh nghiêm nghị. “Các ngươi làm những chuyện gì, chính mình nhất thanh nhị sở, đừng trách ta không để ý nhân tình, đưa các ngươi vào đại lao, cũng đừng nghĩ tới cầu tình với Thái hậu, Hoàng thượng, bọn họ cũng đều biết tính tình của ta, tuyệt sẽ không nhúng tay!”

Ba người sắc mặt nói có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, nhưng một chữ bọn họ cũng không dám nói ra.

Gia Luật Long Khánh vừa chuyển hướng Hoàn Nhan Ngân Thuật. Hoàn Nhan tù trưởng “Ngươi tin tưởng ta để cho ta mang về xử trí bọn họ?” Hoàn Nhan Ngân Thuật khom người nói, “Vương gia, sự chính trực vô tư của ngài mọi người đều biết, Hoàn Nhan Ngân Thuật tuyệt đối tin tưởng bọn họ phải nhận được ứng hữu báo ứng.”

“Được, cứ như vậy đi.” Gia Luật Long Khánh vuốt cằm. “Tịch Cát, mang bọn họ đi, nhốt bọn họ nhốt tại chỗ Tiêu Khắc Đức trước, sáng sớm ngày mai các ngươi đưa bọn họ về kinh”.

“Dạ, Vương gia.”

Sau khi dạ một tiếng, Tịch Cát cùng Di Lý Cát liền áp giải ba tên hói hận không kịp kia rồi đi, theo bọn họ chặt vật áp giải rồi đi, tiếng hoan hô đột nhiên vang lên, mỗi một người ở dân tộc Nữ Chân đều nhảy nhót, cười, vẻ mặt tràn đầy vui mừng, tất cả oán khí tức giận tựa hồ trong nháy mắt phát tiết hầu như không còn .

“Sau khi ta trở về sẽ nói với Hoàng thượng, lúc Xuân săn sẽ ít quấy nhiễu đến dân làng, chim Biển Đông Thanh có thì cứ theo yêu cầu mà cống nộp, nếu không có thì thôi triều đình sẽ không bắt ép.” Gia Luật Long Khánh lần nữa tuyên bố.

Tiếng hoan hô lại một lần nữa vang lên Chấn Thiên, truyền đi thật xa. Hoàn Nhan Ngân Thuật cảm động đến rơi nước mắt nói: “Vương gia, ngài thật là đại ân nhân của dân tộc Nữ Chân chúng ta...

“Không.” Gia Luật Long Khánh lắc đầu. “Đây là việc ta sớm nên làm, nhưng trì hoãn lâu như vậy, ta mới phải xin lỗi các người.”

Thấy mọi người cao hứng, Tiểu Tiểu càng cao hứng hơn, nàng mặt mày hớn hờ nói: “Được rồi, được rồi, ngày khác hãy tạ ơn, bây giờ chúng ta nên mở tiệc ăn mừng mới đúng.”

Lại tới nữa ! Gia Luật Long Khánh chau lên lông mày. “Tiểu Giáo. . .”

“Lần trước chúng ta chỉ cùng Hoàn Nhan tộc trưởng uống thôi nên không tính, lần này phải uống với các vị đầu mục mới được coi là...” Hoàn Nhan Ngân Thuật cười, chúng đầu mục cũng cười, Hoàn Nhan Dẫn Đôn, Gia Luật Long Hữu giống như trước cười, nhưng Gia Luật Long Khánh thì cười không nổi, hẳn cảm giác được lần này bọn họ sẽ không như lần trước khinh địch như vậy. “Tiểu Giáo. . .”

Tiểu Tiểu hai mắt nhử lại, không vui nói: “Làm sao, người sợ à? Đại nguyên soái, Đại tướng quân chúng ta sợ? Ra trận giết địch cũng không sợ, lại sợ uống vài ly rượu?”

“Không phải...”

“Không sợ là tốt rồi.” Tiểu Tiểu thần sắc lại tốt lên, đột nhiên xoay người kêu to: “Các vị, các vị, xin nghe ta một câu...”

“Nàng lại muốn làm gì?” Gia Luật Long Khánh trong lòng đột nhiên dâng lên một trận bất an. Đợi cho toàn bộ an tĩnh lại, Tiểu Tiểu liền nói: “Các vị, vì bồi thường cho các vị, Vương gia nói, nếu có người ở đây có thể làm cho hần say sẽ miễn cho dân tộc Nữ Chân mười năm thượng cống.”

Tiếng hoan hô lại một lần nữa vang lên chấn thiên, mọi người tất cả đều như ong vỡ tổ chen chúc tiến lên, tù trưởng, đầu mục, Gia Luật Long Hữu, Hoàn Nhan Dẫn Đôn đều buồn cười không dứt, chỉ có Gia Luật Long Khánh một người đầy mặt khuôn mặt u sầu.

“Trời ạ! Cái này ta chết chắc!”

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tiểu thần thanh khí爽 ra khỏi phòng, đem ba tên tham quan ném vào trong đại lao, lại vừa chơi suốt cả đêm, đến bây giờ nàng vẫn còn hưng phấn không thôi! Đứng trước phòng Tiểu Tiểu liền gặp phải A Ti Mãn, A Ti Mãn cung kính hỏi: “Vương phi nương nương, ngài đã dậy rồi, có muốn dùng điểm tâm không?”

“Đừng rồi! Đường như hôm qua hần không ăn được bao nhiêu!”

“Ngài không biết sao Vương phi.” A Ti Mãn buồn cười nói. “Hôm qua ban đêm sau khi tộc trưởng say ngã, mọi người liền theo dõi Tề Vương gia, kết quả...”

“Hần cũng từ trận?” Tiểu Tiểu cười hỏi.

A Ti Mãn gật đầu.

“Ước chừng hần cũng phải ngủ cả ngày?”

“Chắc là vậy!”

“Hmm!” Tiểu Tiểu xuy cười một tiếng. “Hai người là họ Hoàng Nhan mà vô dụng như vậy, mới uống hai ba bình liền xiêu, còn phải co quắp trên giường lâu như vậy mới bò dậy nổi.”

“Bọn họ bị tưới không ít rượu, điều này cũng không trách được bọn họ.”

“Vậy cũng không được, nam nhân vô dụng như vậy thì bỏ đi là vừa.”

A Ti Mãn bật cười. “Cái gì? Không phải vương gia cũng say đến đứng không nổi nên không ai chơi với ngài sao?”

Tiểu Tiểu ngắc đầu nói. “Hần mà không dậy nổi thì ta sẽ bỏ đi tìm người khác!”

“Người dám!”

Tiểu Tiểu cùng A Ti Mãn giật mình, quay đầu nhìn về lối đi, chỉ thấy Gia Luật Long Khánh vịn tường đứng ở đằng kia nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, sắc mặt của hần thật sự rất khó coi, phảng phất tùy thời đều có thể phun trào, con người màu lam trong vắt hiện đầy tia máu, nhìn thật là kinh khủng.

Tiểu Tiểu vội vàng đi qua điu hần. “Ngươi thức dậy làm gì? Tại sao không ngủ thêm chút nữa?”

Gia Luật Long Khánh cước bộ phù phiếm đi đến bên ghế đá ngồi. “Lão bà của ta muốn bỏ nhà đi tìm người khác, ta còn có thể ngủ sao?”

Tiểu Tiểu liền cười hai tiếng, quay đầu nói: “Tù trưởng phu nhân, tiểu tử vừa anh tuấn vừa cường tráng kia ta không cần, ta chỉ cần có tướng công của mình là được.”

A Ti Mãn ghen cười nói: “Ta... Đâu! Ta đi thay Vương gia chuẩn bị canh giải rượu.” Nói xong cũng vội vàng xoay người rời đi, một lòng nghĩ đến chuyện vừa rồi liền cười mãi không thôi.

Gia Luật Long Khánh dựa vào tường nhắm mắt lại, Tiểu Tiểu đau lòng sờ sờ gương mặt của hần.

“Rất khó chịu sao? Lại nằm nghỉ một lát nữa đi!”

Gia Luật Long Khánh mở mắt nhìn nàng: “Ta ngủ để cho ngươi đi tìm tiểu tử vừa anh tuấn vừa cường tráng kia à?”

Tiểu Tiểu khi khi một tiếng bật cười, “Không sao, một khi ngươi tỉnh ngủ, ta liền quăng hần, hần chỉ bỏ khuyết chỗ trống của ngươi mà thôi!”

“Vậy cũng không được,” Gia Luật Long Khánh vừa nhắm mắt lại liền lập tức mở ra. “Ngươi chỉ có thể là người của ta, người nào cũng không thể đụng đến ngươi!”

“Ai muốn để cho hần đụng tới?” Tiểu Tiểu bĩu môi. “Chẳng qua là muốn hần dẫn đường, dẫn ta đi khắp nơi du ngoạn thôi!”

“Vậy cần gì phải tìm tiểu tử vừa anh tuấn vừa cường tráng?”

“Cái đó! Nếu muốn đi ra ngoài chơi, dĩ nhiên là phải tìm người có sức khỏe dẫn đường, chẳng lẽ muốn ta tìm Dạ Xoa quý dẫn đường?” Tiểu Tiểu cãi lại nói. “Nếu vậy thì ta đã bị hần dọa cho ngắt xiu rồi!”

“Dọa ngắt?” Gia Luật Long Khánh giễu cợt nói: “Dưới gầm trời này có người có thể làm cho ngươi sợ sao?” Chỉ sợ là không có.

Theo thói quen nhỏ Tiểu Tiểu liền hướng đến trên đùi của Gia Luật Long Khánh mà ngồi xuống. “Ta nói lão gia nha, chúng ta lúc nào thì về nhà? Ta rất nhớ tiểu tử mập mạp của chúng ta!”

“Ta còn tưởng rằng ngươi không muốn về nhà chứ!”

“Ngươi mới không muốn về nhà!” Tiểu Tiểu gắt giọng. “Nếu ngươi xử lý mọi chuyện ở đây xong xuôi rồi, chúng ta liền về nhà, sau đó ta muốn bí mật đem ngươi quả chén một lần.”

Gia Luật Long Khánh mở mắt ra kinh ngạc nhìn nàng. “Còn muốn cho ta say? Tại sao? Ngươi có cuồng ngược đãi?”

Gương mặt Tiểu Tiểu đột nhiên đỏ hồng, lông mi thật dài sụp xuống. “Ách... Ngươi... Ách... Ngươi uống say... Ách... Vô cùng... Ách... Khả ái...” Đôi lông mày của hần nhíu lại, “Khả ái?” Bộ dáng rất không đồng ý với lời Tiểu Tiểu nói.

“Còn có... Ách... Tính... Ách... Gọi cảm...” Thanh âm của nàng nhỏ xíu cơ hồ nghe không được, nhưng Gia Luật Long Khánh vẫn nghe thấy được. Hần hai mắt sáng ngời, nghĩ đến buổi tối mới vừa đến nơi này. “Phải không? Vậy qua Ngọ thì chúng ta lập tức lên đường về nhà!”

“Bệnh thần kinh!” Tiểu Tiểu không nhịn được mắng. “Ngay cả đường cũng đi không yên, còn muốn về nhà liền?”

Gia Luật Long Khánh suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Ngày mai, ngày mai chúng ta về nhà.”

“Vậy...” Tiểu Tiểu liếc xéo hần. “Chúng ta có kịp về đến lúc Hạ nại bát không?”

“Hạ nại bát?” Gia Luật Long Khánh nghe vậy, không khỏi há miệng cứng lưỡi. “Thì ra là nàng không phải vì con, cũng không phải là vì kêu gọi hần, mà là vì Hạ nại bát!”

Có vết xe đổ, Gia Luật Long Khánh kiểm chặt Tiểu Tiểu hơn, cơ hồ là một tắc không rời, cho dù hần phải tạm thời rời nàng đi, thí dụ như vào triều, kiểm quân, hần cũng sẽ để cho Di Lý Cát, Tịch Cát thay thế hần theo sát nàng không tha cho dù là đến chỗ Thái hậu, hai người bọn họ cũng sẽ đứng nghiêm ở ngoài cửa Hứng Thiên điện mà chờ.

Dĩ nhiên, điều này cũng phải đổi lại một bộ thủ pháp ném ám khí, cộng thêm một ... một bộ kiếm pháp khác, mới có thể đổi được sự tự do của Tiểu Tiểu, biết điều một chút để cho hai người bọn họ đi theo, nhưng Gia Luật Long Khánh cũng không phải cam tâm tình nguyện, bởi vì, chỉ cần Tiểu Tiểu bình an vô sự ở lại bên cạnh hần, cho dù một thân công phu của hần bị nàng học hết cũng không sao cả.

Mà tất cả những việc này đều bị Lý Nguyên Hạo thấy được, khiến cho hần vừa ghen ghét vừa lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hần sẽ không có được nàng. . .

....Hết:....

Bạn đang đọc truyện *Dự Chàng Cấn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.